

Ed McBain

Jack a fazole

Obsah

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 1

Zahrady kolem Ca D'Ped tonuly v záři japonských luceren. Jejich svit však jen zdůrazňoval dusivé vlhké vedro srpnové noci. Ca D'Ted je caluské muzeum umění. V dobách, kdy Florida ještě patřila Španělům, bylo rozlehlou haciendou; později, v roce 1927, budovu zrenovovali a nově zařídili a tehdy také byl původní název - Casa Don Pedro - zkrácen do dnešní podoby. Obyvatelé Calusy mu říkají prostě Ped. Můj partner Frank je nazývá Kadibudka.

Onoho osmého srpna večer se zde konal oficiální večírek na počest místních, caluských umělců. „Oficiální“ - to v Caluse znamená (alespoň v letních měsících), že se muži navléknou do bílých smokingů a tmavých vázanek a ženy přijdou v dlouhých róbách. Frankova žena měla na sobě odvážný černý model s rozparkem až k pasu, maximálně odhalující vše, co Frank hrdě nazýval „rodinným stříbrem“. Jako žonglér, vyvádějící z míry rozdychtěný dav, Leona střídavě vystavovala ten či onen ze svých převrácených pokladů nebezpečí, že vypadne z výstřihu šatů, a předstírala, že si tuto hrozbu vůbec neuvědomuje.

Frank řečnil na své oblíbené téma. Frank je právník, stejně jako já. Ale také je to přesídlený Newyorčan, což je ta nejhroznější odrůda na celém světě. Když se Newyorčan přestěhuje do Kalifornie, po čase přestane číst New York Times a po krátkém truchlení, mluví-li o New Yorku, začne říkat „tam na východě“, jako by šlo o nějakou odlehlou čínskou provincii. Většina přistěhovalců na Floridu, je-li řeč o New Yorku (nebo Chicagu, Pittsburghu či odkud pocházejí), říká „nahore na severu“. Ne tak můj partner Frank. New York je New York, žádné místo na světě se mu nemůže rovnat a všechna ostatní města, země a dokonce i kontinenty jsou jen slaboučkým odleskem této zářící metropole, kterou Frank dosud považuje za svůj domov. Tady na jihu ho nedělní vydání New York Times přijde na dva a půl dolaru. Klidně by zaplatil i celý svůj měsíční příjem. Je to nemožný šovinista, ale již řadu let je mým partnerem, je dobrý advokát a docela milý člověk, pokud právě neporovnává Calusu s „Velkým jablkem“. Právě tomu se však tehdy večer věnoval, a to na doslech od ředitele muzea, který zcela jistě neposlouchal s nadšením, jak nepříznivě dopadlo Ca D'Ped ve Frankově srovnání s Metropolitním muzeem umění. Když se rozhovořil o caluských kulturních ambicích, pokusil jsem se ho umlčet, ale jakmile se Frank jednou rozjede v tom svém Lexington Avenue expressu, je k nezastavení.

„Kdyby Calusa byla tlustej bankéř...“

„Tlustý,“ opravila ho Leona.

„Kdyby byla tlustý bankéř,“ opakoval Frank a mrknul do odvážného výstřihu své ženy, jako by právě zpozoroval přítomnost vzrušující cizinky, „a všichni ti zdejší spisovatelé, sochaři a malíři by byli bankéřovými milenkami, hned by si spakovali svoje parádní spodní prádlo a zítra ráno by byli pryč. Nikde jinde v Americe se s místními talenty nezachází tak přezíravě jako v této smutné náhražce skutečného města.“

„Frank je Newyorčan,“ vysvětlovala Leona Dale, jako by tato zjevná skutečnost potřebovala ještě více ozřejmit.

Měl bych vysvětlit, že Dale O'Brienová je žena. Stále jí totiž do kanceláře volá spousta lidí a ptá se po panu O'Brienovi v domnění, že člověk s křestním jménem Dale dozajista musí být muž. Je velmi ženská. Velmi. Je to žena vysoká pět stop a devět palců, s rezavými vlasy, jež ona sama popisuje jako rusé, s tmavozelenýma očima a nádherně tvarovanou postavou, dnes večer zahalenou do zelené róby stejného odstínu jako její oči. Právě teď její oči vypadaly prázdně a znuděně. Možná už ji omrzely Frankovy výklady. Nebo jí snad nechutnalo bezvýrazné bílé víno, jímž muzeum častovalo „uznávané“ umělce. Anebo ji prostě otrávil vedro a vlhkost. Srpnové horko a vlhkost vzduchu jsou v Caluse opravdu otravné.

„Znám tady jednoho dramatika," pokračoval Frank. „Myslím, že ty ho znáš taky, Matthew... ve své době získal cenu kritiky... a přitom nesežene lístek do síně Helen Gottliebové, věřili byste tomu? Ten člověk by mohl zavolat do kteréhokoli z newyorských divadel a dostat tam nejlepší místa v šesté řadě na poslední trháč, ale tady nedostane ani jeden lístek na žádné z těch zaprášených představení, která se tu objeví. Ale kdykoli se koná nějaká dobročinná akce, samozřejmě si na něj okamžitě vzpomenou a požádají ho, aby tam přednesl řeč. A totéž platí o malířích. Kadibudka se rozhodla pocítit místní malíře a sochaře, že ano? No, a na kdy si ten velkolepý večírek naplánovali? Na srpnové pondělí! A přitom v srpnu tady člověk nepotká ani ještěrku. Kdyby tudy v lednu projížděl Motherwell nebo Warhol či kdokoli, kdo není zdejší, hned před ním rozbalí červený tepich a můžete se vsadit, že mu nenabídnou tohle teplé víno. Víte, čím si myslím, že to je? Víte, co si opravdu myslím, že za tím je?"

„Je to tím, že tohle není New York," nadhodila Leona.

„No, samozřejmě že to není New York," souhlasil Frank. „Ale tím to není. Jde o to, že Calusa hluboko, úplně nejhluběji ve svém srdci ví, že většina zdejších umělců jsou diletanti. Pod každým kaktusem člověk najde sedět v písku nějakého rádoby spisovatele, malíře či sochaře. Můj přítel říká, že má strach o sobě někde říci, že je dramatik, protože když to řekne někde na večírku nějakému zubaři, ten mu hned odpoví: „Opravdu? Páni, to je náhoda, já taky píšu hry!" Kulturní namyšlenost tohoto města - jen si představte, že si nechá říkat Floridské Athény! - je v měřítcích uznávaných ve skutečném světě prostě nepředstavitelná..."

„Matthew, pojd'me už," řekla Dale.

Překvapeně jsem zamrkal.

„Prosím," naléhala.

Její náhlá prosba Frankův výlev nikterak nezbrzdila. Otočil se k Leoně, jako by se rozhodl udělat dojem na nové děvče ve městě, neustále při tom pomrkáváje po jejích nadrech, která znal dozajista stejně dobře jako Sbírku zákonů státu Florida. Rozloučili jsme se, poděkovali řediteli muzea za skvělý večer a vyšli ven na parkoviště k mému vozu. Dale byla nezvykle zamlklá.

„Frank ti jde na nervy?" zeptal jsem se.

„Ne," odpověděla.

Karmann Ghia, jakkoli v poslední době získal pověst „klasického" vozu, není nejspíš nejvhodnějším prostředkem pro přepravu dlouhonožných žen v dlouhých večerních šatech. Dale se vrtěla na sedadle vedle mě ve snaze posadit se pohodlně. Navíc nefungovala klimatizace. Když jsem se rozváděl se svou bývalou ženou, mercedes s funkční klimatizací dostala ona. A také jí připadla do péče naše dcera, s níž se vídám každý druhý víkend a o každých druhých prázdninách. Moje dcera Dale vyloženě zbožňovala a pořád chtěla vědět, kdy se vezmeme - zdá se, že dnešní mládež, i přes své uvolněné názory na sex, přijímá poněkud s rozpaky, jestliže spolu dospělý muž a žena sdílejí lože bez požehnání církve. Já s Dale jsme ve skutečnosti sdíleli dvě postele - její na Whisper Key a moji na pevnině, podle toho, jaký foukal vítr. Dnes večer se zdálo, že vane od jihu: V Daleině domě v zálivu bude chladněji než u mě. Odbočil jsem doprava na silnici US 41 a okamžitě jsem uvízl v zácpě, jakou by si nedokázal představit snad ani Fellini.

„Do hajzlu," zaklela Dale.

Bylo neobvyklé narazit na Tamiami Trail na tak hustý provoz v deset hodin večer, za parné srpnové noci. V srpnu bývají turisté i se svými karavany a auty daleko na severu, kam taky patří, a ani je nenapadne vydat se na cesty. Ulice v tu dobu bývají obvykle prázdné, v restauracích není nabito a před biografy nevznikají fronty. Zdejší obyvatelé, jako Dale a já, každoročně přijímali toto oddychové období s povděkem, přestože jsme si současně uvědomovali, proč tady nastal takový klid a mír: jak říká Frank, za letních měsíců je pobyt v Caluse nesnesitelný snad i pro ještěrky. Bez ohledu na to, co se dočtete v kalendáři, léto v

Caluse začíná počátkem května a často se táhne až do října, ačkoliv mnozí z těch, kdo zde žijí trvale, jsou přesvědčeni, že právě ty dva okrajové měsíce jsou nejhezčí z celého roku. Rodilí Calusané mívají sklon zapomínat, že květen a říjen jsou překrásné všude ve Spojených státech. A podobné zapomínají i na to, že se vám tu v květnu může uvařit mozek, zapomenete-li si vzít klobouk. Srpen je však horší. Srpen je nemožný měsíc. A dopravní zácpa v srpnu? V pondělí večer?

„Co teď?“ ozvala se Dale netrpělivě.

Došlo mi, že takhle netrpělivá je už celý večer. Tu netrpělivost dala najevo nejdřív kvůli šatům, které si původně chtěla navečer obléci, a ve chvíli, kdy jsem dorazil, mi hned začala vysvětlovat, že právě přišly z čistírny a je na nich flek. Potom byla netrpělivá, když si oblékala zelené šaty, v nichž se nakonec rozhodla jít; vykládala mi, že jsou jí příliš těsné, takže pod nimi bude vidět obrysy kalhotek. Když jsem navrhl, ať si tedy kalhotky nebere - což byl nápad, který by normálně shledala jistě zajímavým, i když třeba ne příliš objevným -, otočila se, odmaširovala do ložnice a nechala mě v obývací čekat skoro půl hodiny; potom se vrátila vítězná a nádherná, ale stěžovala si, že vypadá jako špatně vycpaná klobása. Nejdřív jako by byla netrpělivá, abychom užuž vyrazili do Ca D'Ped, a pak zas odtud chtěla rychle odejít. Když jsem teď vystoupil z auta, abych se zašel podívat dopředu, co se děje, netrpělivě pohupovala nožkou v blýskavém střevíčku.

Vpředu jsem uviděl nákladák roztažený napříč silnicí, který předtím rozmaširoval dvě osobní auta. Státní policista, jehož jsem se zeptal, mi odpověděl, že to potrvá asi hodinu nebo možná i víc, než sanitky a hasiči uvolní cestu. Poradil mi, ať se vrátím do auta a poslechnu si nějakou muziku z rádia. Dale namísto toho navrhla, abychom zajeli do té slepé ulice vpravo a došli pěšky k baru U kapitána Blooda, jehož neon zářil opodál v ulici. Ani jeden z nás v téhle nálevně nikdy předtím nebyl, ale studené pití je studené pití. Je třeba poznamenat, že v Caluse je víc hospod pojmenovaných po různých kapitánech než pomerančovníků. Ve městě vládne námořnický duch, jelikož leží mezi Mexickým zálivem a Caluskou zátokou. Bar U kapitána Blooda vypadal zvenku úplně stejně jako všichni ti ostatní kapitáni plavící se po US 41. Blízko vchodu stála zaparkovaná modrá dodávka. Modro-oranžová záře blikajícího neonu se odrážela na hlavní brokovnici ve stojanu umístěného u zadního okna.

Zařízení a výzdoba byly přesně takové, jak se dalo očekávat. Kusy dřev a provazů, rybářské sítě, modrá a zelená světla. Hned u vstupních dveří stál obrovský lodní telegraf svítící mosazí. U baru po pravé straně seděl osaměle starý muž v jachtařské čepici. Číšnice se při zvuku zvonku nad vstupními dveřmi ohlédla a přistoupila k nám s úsměvem ve tváři.

„Jste jenom dva?“ zeptala se a zavedla nás do prázdné zadní místnosti s hudebním automatem. Byl tam asi tucet, možná i víc, boxů s vysokými dřevěnými lavicemi a lakovanými stoly. Usedli jsme do boxu co nejdál od automatu, vyřvávajícího jakousi country baladu. Dale seděla z jedné strany stolu a já z druhé. Objednala si gin s tonikem. Já jsem si dal dewar's s ledem.

Myslím, že bych měl hned na tomto místě podotknout, že naposledy jsem se popral, když mi bylo čtrnáct let. Řekl bych, že je třeba to připomenout, protože dnes je mi osmařicet; asi bych měl být rozumnější než tehdy, určitě jsem větší a možná i silnější než v den, kdy mně jistý středoškolský sportovec jménem Hank poradil, abych se koukal držet stranou od jeho kamarádky jménem Bunny Kaplowitzová. Až do té doby jsem si myslel, že jméno jako Hank může dostat jen hodný chlapec. Hank řekl: „Vodprejskni voď ní, jasný?“ nebo něco podobného. Nato jsem Hanka označil za debilního hovňouska. Ta slova si pamatuji docela přesně a jasně. Páchnou kysele po umělém zubu, který mi v Chicagu, kde jsem tehdy žil, vložil do úst pan doktor Mordechai Simon. Jakmile jsem totiž tato pamětihodná slova vyřkl, udělal mi Hank modřiny na obou očích, zlomil mi čelist a vyrazil stoličku. V ordinaci doktora Simona pod lokálním umrtvením jsem odpřisáhl, že na věky zůstanu věrný zásadám muže

jménem Gándhí, jehož učinil pro všechny následující generace nesmrtelným stejnojmenný film.

Tenkrát ta rvačka souvisela s obranou vlastního území, s obranou mužných práv ve svobodné zemi, domově statečných lidí, kde se poflávají nafoukaní frajeři v džínsech navržených Calvinem Kleinem. Tím územím v onom dávném sporu byla polonahá roztleskávačka školního mužstva. Ted', jak jsem měl již brzy zjistit, jím byla dvaatřicetiletá žena jménem Dale O'Brienová. My oba, já i Dale, jsme dospělí, rozumní právníci, úředníci soudu, kteří složili přísahu, že budou ochraňovat zákony státu i celé země. Celkem vzato, vzhledem k obrovským částkám, které naši rodiče investovali do našeho úsilí o dosažení doktorátů, jsme oba měli mít víc rozumu, než abychom si dovolili stát se „územím“ a „obráncem území“, jenže právě jimi jsme se přesně patnáct minut po desáté hodině oba stali. Vzpomínám si, že jsem se podíval na hodiny umístěné v kormidelním kole na protější stěně - a za okamžik nato přišla katastrofa.

Vynořila se v podobě dvou mladých kovbojů - hádal jsem jim kolem pětadvaceti let -, kteří se vyloudali z toalety. Neměli na sobě značkové džíny. Ty jejich byly ošoupané a boty měli odřené. K tomu kovbojské košile s výšivkami na chlopních u kapes a s perleťovými knoflíčky na kapsách i manžetách, desetigalonové klobouky naražené nad opálenými tvářemi a kolem krků šátky: světlavý mladík s knírem měl modrý a ten s černými vousy červený. V Caluse není neobvyklé občas se potkat s kovbojem. Člověk nemusí vyjet nijak daleko za město a už se ocitne v dobytkařském kraji. Stát Florida ve skutečnosti považuje chov dobytka za jeden z hlavních zdrojů příjmů; je na pátém místě za narkotiky, turistikou, průmyslovou výrobou a pěstivstím.

Ti dva kovbojové, kteří okamžitě zamířili k hudebnímu automatu, vypadali na to, že tam u nich doma si každý z nich dokáže přehodit přes rameno tisíciliberního bulíka. Ten světlavý měřil nejméně šest stop a čtyři palce a byl mohutný jako zápasník; ten s černými vousy byl prostě vysoký, s tuhým, štíhlým, svalnatým tělem člověka, který začal se vzpíráním těžkých břemen už v mladém věku, nejspíš někde v polepšovně. Byl bych se vsadil, že má obě paže potetované. Nejprve nasypali do automatu snad sto dolarů v drobných mincích. Hned potom začali mačkat knoflíky - snad všechny, které našli -, načež místnost zaplavila první melodie podle jejich výběru: táž country balada, kterou jsme slyšeli při příchodu. Dale obrátila oči v sloup a neslyšně zašeptala: „Ach ne, tohle už ne.“ Světlavý kovboj se okamžitě začal zajímat: „Copak je, paní?“, čímž se kvalifikoval jako adept na cenu za dobrý sluch, protože ten rámus by normálně přehlušil všechno kromě hlasitého výkřiku.

Dale mu samozřejmě neodpověděla.

S úsměvem a nyní i s rukama v bok se ze svého místa u automatu zeptal ještě jednou. „Copak je, paní?“

A ona mu opět neodpověděla.

Přistoupil ke stolu. Jeho přítel s černým bíbrem zůstal stát u automatu. Dale - vím, že jsem se o tom už zmínil - měla na sobě dlouhou zelenou róbu, která se jí zdála být příliš těsná. Nevzpomínám si, zda si nakonec vzala či nevězala kalhotky. Ale pamatuji si, že si nevězala podprsenku, a přestože výstřih jejích šatů nemohl nikterak soupeřit s nestydatou otevřeností Leoniny róby, i tak odhaloval víc, než bylo v takové laciné hospodě u silnice vhodné. Já měl na sobě bílý žaket s černým motýlkem, který jsem si s velkými obtížemi uvázal, než jsme navečer vyšli z domu.

Měl bych dodat, že před tou rvačkou jsem měl hnědé oči, tmavé vlasy a obličej, který můj partner Frank řadí do „liščí“ kategorie. (On sám má podle téže klasifikace „prasečí“ tvář.) Vážil jsem sto devadesát liber a měřil rovných šest stop. Po rvačce jsem měl oči černomodré, vlasy rudé jako Dale (alespoň částečně, v místě, kde moje hlava opakovaně narazila na desku stolu), můj obličej se víc než předtím přiblížil „prasečí“ kategorii - a zmenšil jsem se.

„Vám se ta muzika nelíbí, paní?" zeptal se světlavý kovboj s úsměvem. Měl zářivě bílé zuby. Oči měl modré.

„Ta hudba je fajn," pronesla Dale, aniž by na něj pohlédla.

„Nezdá se, že by se vám moc zamlouvala," oponoval jí, skoro jako by se omlouval.

„Je fajn," opakovala Dale.

„Hej, Charlie," zavolal směrem k hudebnímu automatu. „Té paní se líbí muzika, co jsme vybrali."

Charlie přistoupil blíž.

„Vážně?" podivil se. I on se usmíval a jeho bílé zuby blýskavě zářily na pozadí černého plnovousu. „No, to mám radost, madam. Vám se taky líbí?" otočil se náhle ke mně s tímž pokřiveným úsměvem ve tváři. Najednou jsem si uvědomil, že mají oba důkladně vypito. A řekl jsem si, že takovému párku opilců bude lépe neodporovat.

S úsměvem jsem přisvědčil. „Ano, je dobrá. Dobře jste to vybrali."

„Jenom dobrá?" opakoval Charlie a doširoka otevřel oči. „On si myslí, že je jenom dobrá, Jeffe."

„Ta paní řekla, že je fajn," podotkl Jeff ublíženě.

„A dáma má vždycky pravdu," prohlásil jsem, ještě stále s úsměvem. „Proč si nejdete sednout a poslouchat?"

„Vy chcete, abychom odešli?" otázal se Charlie a zdálo se, že ho to překvapilo.

„Chtěli bychom být sami, jestli vám to nevadí," dodal jsem.

„On by chtěl být sám." Charlie se opět usmíval.

„Jo, slyšel jsem ho," odpověděl Jeff a taky se usmál.

„Nemůžu říct, že bych se mu divil," podotkl Charlie.

„Já se mu vůbec nedivím," opáčil Jeff a s úsměvem nahlédl Dale do výstřihu.

Tónem dospělého člověka kárajícího dva nezbedné výrostky - jimiž z pohledu mého věku osmatřiceti let opravdu byli - jsem řekl: „No tak, chlapci, chovejte se slušně. Vraťte se ke svému stolu, ano?"

Okamžitě se ukázalo, že právě tohle jsem říkat neměl. Oběma současně zmizely úsměvy z tváří. Jeff se opřel dlaněmi o stůl a naklonil se ke mně. Když promluvil, všechno kolem obestřel jeho alkoholem nasáklý dech. Z blondátého kníru mu visel kousek smaženého brambůrku.

„My nemáme žádný stůl," sdělil mi.

„Stojíme u baru," doplnil ho Charlie.

„Tak se vraťte k baru," navrhl jsem.

„Nám se tady líbí," namítl Charlie.

„Podívejte," řekl jsem, „nechceme mít přece žádné problémy, že? Má přítelkyně a já..."

„Kdo tu má problémy?" divil se Charlie. „Ty snad máš problémy, Jeffe?"

„Vůbec ne," ohradil se Jeff. „Možná že má problémy tady ten pán ve fraku."

„Byli jste na školním plese?" vyptával se Charlie.

Dale si povzddechla. „Pojďme, Matthew," vyzvala mě a začala se zvedat.

„Zůstaňte sedět, paní," zarazil ji Charlie a položil jí ruku na rameno.

Dale ji okamžitě setřásla a v očích se jí zablýsklo. „Pojďme," opakovala.

„Mluvíte se mnou, paní?" otázal se Jeff. „Kampak chcete jít?"

„Zavedeme vás, kam budete chtít," ujistil ji Charlie.

„Matthew...", "řekla.

„Matthew ještě nechce odejít," namítl Charlie. „Nemám pravdu, Matthew? Matthewovi se líbí, jak si povídáme."

„Matthew si rád popovídá," přidal se Jeff.

„Matthew hrozně rád povídá," zdůraznil Charlie.

„No tak, hoši," prohlásil jsem, „to by stačilo, ano?"

„Co by stačilo?" chtěl vědět Charlie.

„Ta paní říká, že se jí líbí naše muzika," rozumoval Jeff. „A Matthew říká, že by to stačilo."

„Jaký byl ten ples?" zeptal se Charlie. Moc se mu ten jeho žertík líbil, a tak se s ním chtěl ještě potěšit. „Líbilo se vám na plese?"

„A co na tom plese hráli za muziku?" vyzvídal Jeff.

„Tancovali jste hodně?" zajímal se Charlie.

„Jak by se vám líbilo zatancovat si se mnou?" zeptal se Jeff.

„A jak by se vám líbilo, kdybych zavolał policii?" opáčil jsem.

„To není špatný nápad, když se dostanete k telefonu," soudil Jeff.

„Mezitím si tady s paní trochu zatancujeme."

Popadl Dale za zápěstí a táhl ji ven z boxu. Charlie ustoupil stranou, aby jim udělal místo. Začal jsem vstávat, ale Charlie, se svými vzpěračskými svaly, se po mně jen tak lehce ohnal hřbetem ruky a já opět dosedl na dřevěnou lavici s vysokým opěradlem. Pomyslel jsem si: Tohle není pravda. Tahle srážka se dvěma venkovskými kovboji byla stejně vzdálená spořádané realitě mého života jako lov na slony v nejčernější Africe. Jenže Jeff, ten s brambůrkem na kníru, vlekl Dale na mrňavý parket poblíž hudební skříně a ona mu nadávala do hajzlů zkurvenejch a snažila se vytrhnout své zápěstí z jeho sevření. Charlie - ten vzpěrač s černým bíbrem - stál zády ke mně i k boxu s rukama skepticky opřenými v bok, pohazoval hlavou a smál se, zatímco Jeff přitiskl Dale k sobě a já si uvědomil: Je to pravda. Vyřítíl jsem se z boxu, protáhl jsem se kolem Charlieho a snažil se dostat tam, kde Jeff, parketový rváč, právě položil svou pracku Dale na zadek. Dale ječela a snažila se ho odstrčit a v tom okamžiku mě Charlie praštil zezadu do hlavy sepjatými rukama jako palicí.

V předklonu jsem zavrával s široce rozpaženými rukama, doširoka otevřenými očima a otevřenými ústy; Jeff na okamžik pustil Dale, a jak jsem se k němu řítíl, udeřil mě naplno do obličeje. Byl bych rád, kdybych mohl říci, že jsem během následujícího krátkého masakru dokázal uštvědit aspoň jednu solidní ránu, jenže já to nedokázal. Když jsem upadl na podlahu, viděl jsem, jak Dale pozvedla koleno a stáhla si z nohy blýskavý střevíc. Přál bych si, abych mohl říci, že podpatek zasáhl Charlieho do hlavy, protože právě tam jím mířila, ale on jednoduše její ruku odrazil a pak usoudil, že bude gentlemanské pořádně ji praštit nad levé ňadro. Dale ječela, zatímco mě vlekli zpátky k boxu a mlátili mi hlavou o desku stolu. Také číšnice ječela. Barman vběhl do zadní místnosti a začal hulákat. Někdo - myslím, že ten starý pán v jachtařské čepici - se rozběhl k telefonu zavěšenému na stěně.

Když se konečně dostavila caluská policie, tiskl jsem si k zátylku kapesník s monogramem M. H. a Charlie s Jeffem už byli dávno pryč. Strážníkovi jsem pověděl, že jejich příjmení neznám. Uvedl jsem, že před vchodem stála modrá dodávka, ale že jsem si nevšiml poznávací značky. Také jsem mu sdělil, že se znám osobně s detektivem Morrisem Bloomem od caluské policie, ale zdálo se, že ho tento střípek informace nijak zvlášť nezaujal. Barman se domníval, že by měl zavolat sanitku. Oponoval jsem. Ne, žádnou sanitku. Policista naléhal, že bych měl jet do nemocnice. Dale se nabídla, že mě odveze k Samaritánům. Někdo jiný - myslím, že to byl opět ten stařík v jachtařské čapce - podotkl, že mám celý svůj pěkný bílý žaket zakrvácený. Poslední, co jsem uslyšel předtím, než jsem opustil místo činu, byla servířčina zasmušilá slova: „Přeju vám pěkný den." Myslím, že mluvila o zítřku, protože noc ještě neskončila a v příštích okamžicích měla pro mne být ještě mnohem horší.

Sekundáři z ambulantního oddělení u Samaritánů trvalo celou hodinu, než mě řádně ošetřil a obvázal rány a opakovaně mě ujistil, že nemám nic zlomeného. Z nemocnice jsme s Dale odjeli krátce před půlnocí. Usedla k volant, vykasala si dlouhou róbu nad kolena, nastartovala a vyrazila po US 41, teď už docela opuštěné. Seděli jsem bok po boku v naprostém tichu; připadal jsem si úplně nemožně. Jako pitomec. Jako padavka. Zažíval jsem všechny pocity, jež jsem poznal jako kluk vyrůstající v divokých, drsných ulicích Chicaga ve

státě Illinois. Kluci nikdy nebrečí, ale mně bylo do breku. Bolela mě hlava, oči i ústa a byl jsem vděčný aspoň za to, že jsem tentokrát nepřišel o žádné zuby. Chtělo se mi říci: „Omlouvám se," jenže jsem nevěděl, za co bych se měl omlouvat. Moje mysl kroužila labyrintem stále stejných, bezvýhodných úvah. Mám se omluvit za to, že jsem civilizovaný člověk žijící ve světě občas obývaném barbary? Mám se omluvit, že nenosím zbraň jako tolik jiných lidí v Americe? Mám se omluvit za to, že nejsem mistrem světa v těžké váze?

Když jsem byl malý a moje teta Nora řekla mamince něco ošklivého, maminka odpovídala: „Promiň, že žiju." Mám se omluvit za to, že žiju? Co kdyby to dopadlo naopak? Co kdybych já vymetl podlahu s těmi dvěma paviány? Byl bych snad lepším člověkem, než jsem teď, kdy sedím mlčky v autě, lížu si rány a domů mě veze žena? A co má vlastně být, hm? Dale mě vezla domů už nesčetněkrát. Proč by zrovna teď mělo záležet na tom, že je to ženská?

Ti mi ale dali, parchanti.

Toužil jsem je zabít.

Projeli jsme kolem Marina Lou, potom kolem červené cihlové budovy střední školy a pak Dale na světlech odbočila doleva do Parsonsovy ulice a zamířila do vnitrozemí k mému domu. Ještě pořád ani jeden z nás nepromluvil. Stále jsem si myslel, že mě Dale, stejně jako já sám, považuje za neschopného chlapa. Vzpomínal jsem, jak si strhla ten nablýskaný střevíc a chtěla jím Charlieho praštit do hlavy. Měl jsem popadnout nůž z podnosu na příbory. Měl jsem rozbít pивní láhev. Měl jsem jim vyrazit rovnou po krku. Jenže já takové věci dělat neumím.

Zajela s vozem na moji příjezdovou cestu.

„Je to za stínítkem," upozornil jsem ji.

„Co?"

„Blikačka."

„Cože?"

„Ta věc na otvírání garáže."

„Ach," řekla.

Zašmátrala a našla ji, stiskla obě tlačítka, jenže v nesprávném pořadí, pak opačně a vrata garáže se zvedla. Zajela dovnitř, vypnula motor a podala mi klíče. Vystoupil jsem, odemkl dveře do kuchyně a cvakl vypínačem.

„Dala bych si něco k pití," nadhodila.

„Já taky."

„Udělám to," nabídla se, ale i tato nevinná poznámka se jaksi zdála být komentářem k mé mužnosti.

„Parchanti," zavrčel jsem.

„Jo," přisvědčila.

„Že jsou takoví lidé vůbec na světě," posteskl jsem si.

„Jo," opakovala.

Přinesla mi dewar's s ledem. Sama pila gin s tonikem. Totéž si objednala i U kapitána Blooda předtím, než se bláznivé roztočil celý vesmír.

„Na zdraví," řekla.

„Na zdraví," opakoval jsem.

Vstal jsem a šel rozsvítit světla v bazénu. Zazářil do temnoty jasnou modří.

„Nemáš chuť si zaplavat?" navrhl jsem.

„Ne."

„Půjdeme rovnou do postele?"

„Ne," odmítla, ale ani teď jsem ještě nezaznamenal v jejím hlase nic zlověstného. Myslel jsem si, že si nejdřív chce dopít skleničku. Původně jsme jeli k ní domů, než nám zkrížila plány - mírně řečeno - dopravní zácpa. Na nic jsem se nevyptával, když z nemocnice zamířila

rovnou sem. Říkal jsem si, že ji asi napadlo, že poražený gladiátor s povděkem uvítá pohodlí vlastního lůžka. Kromě toho byl můj dům blíž a po tom, co se stalo, jsme oba byli celí roztřesení. Měl jsem za to, že oba mlčky počítáme s tím, že zůstane na noc u mě, jako to udělala už tolikrát. „Ke mně nebo k tobě?“ Tahle otázka byla zbytečná, pokud šlo o mě a o Dale.

„Matthew," ozvala se, „musím ti něco říct."

Už je to tady, pomyslel jsem si.

„Já vím," přerušil jsem ji, „je to zatraceně zlé, když dospělý chlap nedokáže ochránit..."

„Nebud' směšný," zarazila mě. „Snad si nemyslíš, že obdivuju tyhle frajerský kecý. Proboha!"

„Tak... co...?"

„Možná tohle není ta pravá chvíle," zaváhala.

„Možná ne," přisvědčil jsem. „Nepočká to do rána?"

„Já tady ráno nebudu, Matthew."

Pohlédl jsem na ni. Nedívala se mi do očí. Jako bych byl Jeff, když se jí U kapitána Blooda ptal, jak se jí líbí muzika.

„Co tím myslíš?" zeptal jsem se.

Neodpověděla mi hned. „Dale," naléhal jsem. „Co je?" „Chci s tím skoncovat," odpověděla.

Taxík pro ni přijel až ve čtvrt na tři. Do té doby jsme to všechno probrali a ještě jednou probrali a pak jsme to probrali znovu. Když taxíkář venku zatroubil, vykročila k domovním dveřím, otevřela je, zamávala na něj a pak mě políbila. Na tvář. Díval jsem se, jak utíká po chodníku. Díval jsem se, jak zasvítily její nohy, když si povytáhla šaty, než vklouzla na zadní sedadlo. Díval jsem se, jak se taxík odpoutal od chodníku. Dale se neohlédla. Naslouchal jsem vrčení motoru, dokud se nerozplynulo ve vlhké noci.

Vrátil jsem se do obývacího a namíchal si velmi silné a velmi suché martini. Nepřidal jsem do něj olivu. Jakmile jsem dopil to první, namíchal jsem si další. Seděl jsem v prázdném pokoji, pil jsem, díval se ven na osvětlený bazén a přehrával si v mysli všechno, co mi řekla a co jsem na to řekl já. Nejdříve mi oznámila, že potkala někoho jiného. Když jsem chtěl vědět, jak mohla potkat někoho jiného, když jsme spolu skoro každý večer, namítla: „Ale ne úplně každý večer, Matthew." Zeptal jsem se, kde se tedy s tou osobou potkala. Nedokázal jsem říci s mužem. Pro mě to byla osoba bez tváře. Někdo, s kým se potkala, někdo, s kým se stýkala za večerů, kdy nebyla se mnou. Prý ho potkala ve své kanceláři u firmy Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock - pronesla to jméno tónem recepční, hlásící se do telefonu. Dodala, že je to klient. Prý pro něj vyřizovala něco ohledně jakési sbírky. Prý je mu dvaadvacet a nedávno ovdověl. Prý ji požádal, aby si ho vzala. A ona si ho prý vezme.

Zeptal jsem se, jak dlouho už to trvá. Připadal jsem si příšerně hloupě, když jsem tu otázku položil. Připadal jsem si jako manžel, kterého podvádí žena. Odpověděla, že se potkali před měsícem. Jedovatě jsem prohodil, že to si tedy pospíšil, nebo nějakou podobnou nejapnost. Stále ještě jsem netušil, jak se ten chlap jmenuje. Neřekla mi jeho jméno. „Jak se jmenuje?" zeptal jsem se. Prý na tom nezáleží. Prý záleží jen na tom, že ho miluje a chce si ho vzít. Prý si připadá hrozně laciná a falešná, když je se mnou a přitom cítí, jak je mu oddaná. Myslím, že v tu chvíli jsem začal být naštvaný a pronesl jsem něco krutého, za což jsem se po chvíli omluvil. Řekl jsem, že zajisté chápu, že se žena může cítit lacině a falešně, když cestuje z jedné postele do druhé, a hned nato jsem se omluvil a ona se na mě dívala svýma trávově zelenýma očima; vypadala maličko zasmušile a pak řekla něco jako: „Nu, tak to je, Matthew." Oponoval jsem jí, že přece nemůžeme jen tak skončit něco, co trvalo tak dlouho, že jestli se chce vdávat, proč to tedy neřekla? Já si ji vezmu hned v tuhle minutu, jestli se chce vdávat. A ona odpověděla: „Ano, to chci," a pak dodala cosi stejně krutého, jako byla ta moje poznámka pár okamžiků předtím: „Jenže si nechci vzít tebe."

A tak jsme tam mlčky seděli, zdálo se mi, že to trvalo hrozně dlouho, a pak jsem se zeptal, jestli by mi laskavě pověděla, v čem jsem udělal chybu! Mám za to, že jsem ještě pořád myslel na svoji neschopnost postavit se těm dvěma paviánům U kapitána Blooda. Říkal jsem si, že kdybych se byl dokázal chovat jen trochu mužněji, snad by se teď tohle nestalo, neseděl bych v klimatizovaném obývacím a neposlouchal ženu, která mi oznamuje, že mě už nechce, nepotřebuje, zatímco venku se z bazénu rozlévá zářivá modř do bezhvězdné noci. Ujistila mě, že jsem žádnou chybu neudělal, jenže ona se teď zamilovala. Okamžitě jsem ji přerušil: „Myslel jsem, že miluješ mě.“ A ona tiše a klidně opáčila: „To jsem nikdy neřekla, Matthew.“ Byla to pravda. Nikdy jsme si navzájem neřekli: „Miluji tě.“

Při zpětném pohledu mně to připadlo jako důležité opomenutí, a tak jsem okamžitě namítl, že ona přece ví, že ji miluji a že jsem měl za to, že ona miluje mě. Co by jinak mělo znamenat těch uplynulých sedmnáct či osmnáct měsíců či jak dlouho to, k čertu, trvalo? Odvětila, že šlo jenom o sex. Popřel jsem to. A ona to opakovala. „Sex, Matthew.“ A pak začala rozvíjet jakousi snivou rapsodii o tom novém muži, kterého našla a o němž jsem ještě pořád nevěděl, jak se jmenuje; a snad jsem to ani vědět nechtěl. Vykládala mi o jeho skvělých vlastnostech a dokonce i o jeho chybách, jichž si je prý dobře vědoma, ale nezáleží na nich, na těch chybách. Miluje ho a on ji požádal o ruku a ona souhlasila a je to.

Pokusil jsem se opět vyzkoušet lacinou mužskou strategii ve snaze dostat ji do postele. Říkal jsem si, že kdybych ji ještě jednou dostal do postele, sevřel ji v náručí, políbil ji, pomiloval, uvědomila by si, jak významný je vztah, který se chystá odhodit. Připomněl jsem jí všechny krásné okamžiky, které jsme spolu prožili, i naše vášnivé milování -nevzpomíná si snad, jaké to bylo poprvé tehdy v jejím domě na Whisper Key? Nevzpomíná si na všechny ostatní příležitosti? Na cestu do Mexika a pár úžasných dnů, které jsme tam spolu strávili? Což tohle všechno pro ni už nic neznamená? Dlouho seděla velmi tiše a pak promluvila: „Znamenalo to pro mne moc, Matthew, a nikdy na to nezapomenu. Ale vezmu si Jima.“

A jakmile otevřeně zaznělo jeho jméno, jakmile jeho jméno vpadlo do mého klimatizovaného pokoje jako olověné závaží, všechno se stalo skutečností a já pochopil, že udělala přesně to, k čemu se chystala celý večer: jednoznačné a neodvolatelně ukončila náš vztah. Když venku zatroubil taxíkář, právě jsem vzpomínal, jak si sundala střevíc, aby mi přispěchala na pomoc - tehdy, když jediné, co nám hrozilo, bylo napadení a ublížení na zdraví. Řekla jen: „To je můj taxík,“ nebo něco takového, smutně potřásla hlavou, přistoupila ke dveřím a otevřela je. Zamávala na řidiče a já šel za ní k těm dveřím; ona se rukou dotkla mé rozbité tváře a rozloučila se: „Sbohem, Matthew.“ Políbila mě na tvář, dodala: „Je mi to líto,“ prudce se otočila a rozběhla se po chodníku k čekajícímu taxíku. Nevěděl jsem, zda jí je líto, že mě zbili, anebo že to mezi námi vzalo takový konec.

Seděl jsem a pil. Řekl bych, že jsem usnul vsedě. Jsem si jist, že jsem neomdlel, prostě jsem usnul.

Vzbudil mne telefon.

Zamrkal jsem do slunce, zářícího za posuvnými skleněnými dveřmi. Bylo úterý ráno, devátého srpna. Pohlédl jsem na nástěnné hodiny nad stereo soupřavou. Pár minut po sedmé. Telefon pořád zvonil. Dale, napadlo mě. Rozmyslela si to.

Prudce jsem vstal a ucítil jsem v zátylku ostrou bolest. Chvilí jsem se nehýbal. Celý pokoj se rozmazaně pohupoval, až se mi nakonec opět podařilo zaostřit. Telefon naléhavě vyzváněl. Zašel jsem do kuchyně a prudce jsem strhl sluchátko z vidlice.

„Haló?“ ozval jsem se.

„Matthew?“ Byl to mužský hlas. „Doufám, že jsem vás nevzbudil.“

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„Morrie Bloom.“

Detektiv Morris Bloom od caluské policie. Napadlo mě, že dnes přišel do práce časně ráno, uviděl hlášení toho uniformovaného poldy a v hlášení moje jméno a teď volá, aby se zeptal, jak se mi daří.

„Jak se máte?" vyptával se.

„Dobře," lhal jsem. Necítil jsem se dobře.

„Promiňte, že volám tak brzy ráno," omlouval se. „Ale pracuju na té věci celou noc a čekal jsem jen na trochu vhodnou hodinu."

„Aha," řekl jsem. Sedmá hodina mi nepřipadala moc vhodná.

„Matthew, máme tady vraždu, přišli jsme na to včera večer chvíli po desáté," vykládal. „V jednom domě na Stone Crab Key. Několik bodných ran. Je to kluk jménem Jack McKinney, neříká vám to nic?"

„To ano," přisvědčil jsem. „Řekl jste vražda?"

„Jo. Proč vám volám: V jeho peněžence jsme našli vaši vizitku. Byl to váš klient, Matthew?"

„Ano, byl."

„Co jste pro něj zařizoval?"

„Nákup pozemku."

„Tady v caluském okrese?"

„Ano."

„Matthew, vím, že vás obtěžuju, ale říkal jsem si, jestli byste sem nemohl zaskočit a povědět mi nějaké podrobnosti. Chtěli bychom to rozjet co nejrychleji, třeba se nám povede aspoň o kousek předběhnout toho, kdo to udělal."

„Právě jsem se probudil," poznamenal jsem.

„Za jak dlouho se dokážete umýt a obléknout?" vyptával se Bloom.

„Morrie, necítím se dnes ráno nijak zvlášť..."

„Jack McKinney je na tom ještě hůř," opáčil Bloom. „Můžete to pro mě udělat, Matthew?"

„Dejte mi asi tak hodinu času," požádal jsem.

„Tak nashle," rozloučil se Bloom a zavěsil.

Když uviděl můj obličej, vykulil oči.

Já sám jsem je také vykulil, když jsem se čtyřicet minut předtím uviděl v zrcadle při holení. Tedy, vykulil jsem je jen natolik, nakolik to šlo, vzhledem k tomu, že byly napuchlé, promodralé a vypadaly jako jedovaté medúzy, které občas vlny vyplaví na caluských plážích.

„Co se vám sakra stalo?" zeptal se.

Vyprávěl jsem mu o Charliem a Jeffovi.

„Ohlásil jste to?" Měl na mysli policii. Vzhledem k tomu, že on sám byl policista, bylo zbytečné to upřesňovat.

Přisvědčil jsem, že jsem to ohlásil.

„Jak se jmenoval strážník, který to s vámi sepsal?" chtěl vědět.

Odpověděl jsem, že si nevzpomínám.

„Podívám se do hlášení," prohlásil. „Abych se ujistil, že po tom půjdou."

Poděkoval jsem mu.

„Je to tady jak na zasraným Divokým západe, co?" Potřásl hlavou.

Neviděl jsem se s ním už od listopadu, kdy nás naše různá povolání svedla dohromady u případu, o němž ještě stále hovořil jako o „průšvihy s kráskou a zvířetem", zatímco já na něj vždycky myslel jako na „tragédii George Harpera." Zdálo se mi, že pořádně zhubl. Bloom měřil šest stop a tři palce, byl to mohutný chlap s přerostlými klouby pouličního rváče, s liščím obličejem a nejednou zlomeným nosem. Měl ježaté černé obočí a tmavě hnědé oči, které vypadaly, jako by měl neustále pláč na krajíčku - to je u policisty nepříjemný handicap.

Jenže když jsme se viděli naposledy, vážil nejméně dvě stě třicet liber a nevypadal ani zdaleka tak jako teď.

„A jak se jinak máte? " zeptal se.

„Jinak dobře," ujistil jsem ho. „A vy?"

„Ted' už mnohem líp."

„Ted'?"

„Před Velikonocemi jsem dostal žloutenku," vykládal. „Židi nesmějí jíst mušle, je to tak? No, a co udělá starej dobrej žid Morris Bloom? Nadlábne se mušlí. Přesné řečeno škeblí, podávaných ve skořápce. Jím je celý život, neprozrad'te to našemu rabínovi. Jenže tentokrát - báb ho, žloutenka. Typu A. Chcípal jsem jako pes. Chtělo se mi umřít. Každický den, po celý měsíc, jsem měl horečku. Zhubl jsem o třicet liber. Věřil byste tomu? Uvažuji o tom, že napíšu knížku Žloutenková dieta. Myslíte, že by šla na odbyt? Jak vypadám? Nevypadám líp? Vážím ted' rovných dvě stě sedmdesát liber. Mohl bych dělat manekýna. Kdo vydělává víc? Manekýni nebo autoři knížek o dietách? Určitě ne policajti," dodal s úsměvem. „Rád vás vidím, Matthew. Omlouvám se, že jsem zavolał tak brzy..."

„To je v pořádku," ujistil jsem ho.

„Vědět, co se vám stalo včera večer, nevolal bych vám. Vyženu všechny modrokabátníky pátrat po těch dvou pitomcích. Najdeme je, nemějte obavy. Charlie a Jeff, jo? Zní to jak komické duo z vaudevillu. Pěkní komici. Zřídili vás pořádně, Matthew. Budu vás muset naučit, jak se zákeřně rvát."

„To by se mi líbilo," přitakal jsem.

„Myslíte to vážně? Přijďte někdy večer do tělocvičny, nakopnu vás párkrát do koulí. Fakt to myslíte vážně?"

„Velice vážně."

„Tak dobrá. Domluvíme se. A ted' k McKinneyovi," pokračoval. „Zrovna telefonovali od koronera. Písemnou zprávu prý pošlou později. McKinneyho někdo čtrnáctkrát bodl nebo sekl, někdo mu dal pořádně co proto, to vám řeknu. Co o něm víte, Matthew? Uvítám všechno, co mi můžete povědět. Kdy jste ho viděl naposledy? Protože v policejní práci, když vyšetřujeme vraždu, máme jedno pravidlo, říkáme tomu čtyřiadvacet P a P... zajímají vás tyhle věci?"

„Zajímají."

„Protože některé lidi to nezajímá," vysvětloval Bloom. „P a P znamená předtím a potom. První, o co se snažíme, je prošetřit posledních čtyřiadvacet hodin života oběti, protože tak získáme přehled o tom, kam ten dotyčný šel, s kým se setkal a co dělal, a to nám může poskytnout vodítko. To je čtyřiadvacet hodin předtím. Současně se snažíme pracovat co nejrychleji během prvních čtyřiadvaceti hodin po vraždě - to je čtyřiadvacet hodin potom -, protože to je jediné období, kdy můžeme mít trochu navrch. Vrah ještě neměl čas zamést příliš mnoho stop, neví zatím, kolik toho víme, ani jestli jsme už vůbec našli mrtvolu a tak. To je moc důležité období, těch prvních čtyřiadvacet hodin. Potom může stopa hrozně rychle vychladnout, Matthew, dokonce i tady, kde se člověk div nerozpustí, jako sněhulák. Čtyřiadvacet P a P, člověk se pořád učí, nemám pravdu? Viděl jste McKinneyho někdy během posledních čtyřiadvaceti hodin?"

„Naposledy jsem ho viděl v pátek ve dvě odpoledne."

„Dobře, povězte mi o tom," požádal Bloom. „Nebude vám vadit, když si budu dělat poznámky?"

Pověděl jsem mu o tom.

Jack McKinney přišel do mé kanceláře někdy v červenci; poslal ho ke mně jeho přítel, jehož jsem zastupoval ve věci žaloby kvůli invaliditě. McKinneymu bylo dvacet let; zeptal jsem se ho na to, protože vypadal o moc mladší a já si chtěl být jist, že je plnoletý a smí podepsat závaznou smlouvu. Ve státě Florida je člověk podle zákona považován za

schopného uzavřít vynutitelnou smlouvu, jakmile dosáhne věku osmnácti let. McKinney mi ukázal řidičský průkaz, aby mi dokázal, že mu je opravdu dvacet let, a pak mi vysvětlil, že si plácnul s jedním farmářem na Timucuan Point Road, že od něj odkoupí patnáctiakrový pozemek, ležící v půli cesty mezi Calusou a Ananburgem. Ten farmář se jmenoval Avery Burrill a zabýval se pěstováním fazolí. Jack McKinney se také chtěl stát pěstitelem fazolí.

Sdělil mi dohodnutou cenu - čtyřicet tisíc dolarů - a dodal, že ten obchod potřebuje uzavřít co nejdříve, než si to Burrill rozmyslí. Vzhledem k jeho neobvyklému mládí a také proto, že jsem nikdy předtím neslyšel, že by se v této části státu pěstovaly fazole, jsem zatelefonoval Johnu Porterovi z okresní pobočky ministerstva zemědělství a zeptal se, co si o tom myslí. Porter mi vyložil, že fazole se pěstují převážně na východním pobřeží, v okrese Palm Beach a také v South Dade, v okolí Homesetadu. Na centrálním západním pobřeží, tady v caluském okrese, jsou hlavními plodinami rajčata, jahody, locika, čekanka, červená řepa a sem tam i čínské zelí - ale určitě ne fazole. Vzápětí mě překvapil otázkou, zda to nemá něco společného s jistým Averym Burrillem.

Ukázalo se, že Burrill za ním přišel před nějakými třemi lety s přesně stejným dotazem jako já dnes. Burrill měl v plánu začít v malém, osázet patnáct akrů fazolovými keříky, a co vypěstuje, dodávat jen do zdejších obchodů. Porter ho poučil, že se tady sice fazole pěstovat dají, ale lépe se jim daří v humusovité půdě. A kromě toho se pěstují především na východním pobřeží - i proto, že veškerá sklízecí, dopravní a skladovací technika je právě tam; tady v Caluse by neměl přístup k potřebným strojům a náklady na sklizeň by se mu předražily, protože by musel sklízet ručně.

Dale Burrillovi podrobně vypočítal všechny skutečné náklady před sklizní - pohonné hmoty, hnojivo, postřiky a práškování, opravy a údržba, pěstitelské licence a pojištění atd. To všechno by dělalo nějakých 450 dolarů ročně na akr. K tomu je třeba přičíst náklady spojené se sklizní a prodejem - sběr, balení, kontejnery, skladování a odvoz, poplatky zprostředkovatelům atd., což bude stát kolem 228 dolarů ročně na akr, takže celkové roční náklady budou činit 678 dolarů ročně. Burrill může počítat s výnosem pětadesáti bušlů z jednoho akru a hrubá tržba z jednoho akru by mu mohla vynést asi 804 dolarů. Po odečtení nákladů ve výši 678 dolarů to dělá 126 dolarů na akr. Z toho musí odečíst ještě nezbytné investice, manažerské poplatky, úroky a buhví co ještě. Zkrátka, fazolová farma v této části Floridy je ztrátový podnik a Porter to Burrillovi vysvětlil v co možná nejjasnější a nejzhuštěnější formě. Burrill se však do toho stejně pustil a - podle předpovědi - zkrachoval. A teď se snažil svůj podnik prodat dvacetiletému klukovi, který nerozezná fazoli od jetele.

Jakmile jsem obdržel tyto informace, zavolaal jsem McKinneyho.

Pověděl jsem mu, co jsem se dozvěděl, a poradil jsem mu, aby ten obchod pustil z hlavy. McKinney mi odpověděl stejně, jako Burrill před třemi roky odpověděl Porterovi: ví, jak to zařídit, aby mu fazole v této části země vynášely. Vyložil jsem mu všechna fakta a čísla. Vysvětlil jsem mu, že není žádný způsob, jak by to mohlo fungovat. Jenže on trval na tom, abych zavolaal Burrillovu právníkovi a potvrdil dohodnuté podrobnosti té koupě, a já jsem ničím nedokázal jeho rozhodnutí zvrátit. McKinney se dostavil minulý pátek do mé kanceláře k podpisu smlouvy. Přinesl s sebou čtyři tisíce dolarů - desetiprocentní zálohu v hotovosti, požadovanou Burrillem. Zeptal jsem se ho tehdy, nepotřebuje-li zařídit hypotéku nebo jinou finanční výpomoc, aby měl na zaplacení zbytku při závěrečném řízení. Řekl, že má těch 36 0000 dolarů v hotovosti a na závěrečné řízení je přinese. Naléhal jsem, aby raději přinesl potvrzený šek nebo pokladní poukázku. Když jsem mu poradil, aby si vyžádal týdenní odklad na inspekci vodovodního potrubí, topení a elektrického vedení v usedlosti, odpověděl, že se inspekce vzdá. Přesto jsem naléhal, aby požádal alespoň o kontrolu výskytu termitů a jiných škůdců.

Vzhledem k obvyklým nutným kontrolám a daňovým rešerším bylo datum závěrečného vyrovnání určeno na druhý den v měsíci září.

A to bylo všechno.

„Čtyři tisíce dolarů v hotovosti, hm?“ podivil se Bloom.

„Ano,“ potvrdil jsem.

„Jako záloha na čtyřicet tisíc kupní ceny.“

„Ano.“

„A tvrdil, že zbytek zaplatí taky v hotovosti?“

„Tak to říkal.“

„Pane jo, to je spousta peněz, Matthew.“

„Pane jo, to tedy je.“

„Kdepak asi sehnal dvacetiletý kluk čtyřicet tisíc na farmu?“

„Nemám ponětí.“

„Velký prachy,“ pronesl Bloom zamyšleně. „Copak vás napadá, Matthew?“

„Dědictví,“ nadhodil jsem.

„Tady vidíte rozdíl mezi advokátem a policajtem. První, co napadne mě, jsou narkotika.“

„Nu...,“ řekl jsem.

„Tohle je Florida a toho kluka zavraždili. Neřekl vám, kde přišel k takovým penězům, co?“

„Neřekl a já se ho neptal.“

„Dvacet let,“ uvažoval Bloom. „A má čtyřicet tisíc v hotovosti. Víte, co jsem měl já, když mi bylo dvacet? Jeden oblek a dvoje kalhoty a v jedněch z nich byla díra. Kdo to dneska ví? Jak na vás ten kluk zapůsobil? Jaký na vás udělal dojem?“

„Byl dobře oblečený. V obou případech, když jsme se setkali. Sako a kravata, vlastně byl oblečený docela jako student z nějaké lepší školy. Tmavé vlasy, hnědé oči, dobře stavěný... vypadal jako sportovec. Nebo přinejmenším jako někdo, kdo své tělo používá a dobře o něj pečuje.“

„Jakou vám dal adresu? Nadiktoval vám adresu domů?“

„Na to si jen tak nevzpomenu. Bylo to někde na Stone Crab Key. Říkal, že bydlí v domě se soukromými byty na Stone Crab Key.“

„Víte, kolik za ten byt platil, Matthew? Za ten, kde jsme ho včera našli? Měl ho pronajatý za dvanáct set škeblí - bůh mi odpusť, už nikdy v životě neřeknu o škeblích ani slovo. Dvanáct set měsíčně. Domáci vypověděl, že tam bydlel už od začátku června; pronajal si ten byt od nějakého chlápka z Pittsburghu. To znamená, že od června už vypláznul tři tisíce šest set, nemluvě o kauci. Ten kluk musel být dost bohatý, co?“

„Řekl bych, že ano.“

„Rád bych věděl, kde k tomu bohatství přišel,“ přemýšlel Bloom. „Možná že právě o něj tomu vrahovi šlo. V tom bytě bylo všechno zpřeházené. Šaty rozházené po zemi, rozpárané čalounění, převrácená postel - zdálo se mi, že tam někdo něco hledal. Možná šestatřicet táců, co? A možná je našel. Ty prachy, které McKinney potřeboval na závěrečné vyrovnání. Říkal jste, že to mělo být někdy příští měsíc, ne?“

„Ano, druhého září.“

„Hm,“ zabručel Bloom a pokývl hlavou. „No, já si za chvíli půjdu promluvit s jeho matkou, měl její jméno v adresáři. Dám vám vědět, jestli ten kluk někdy poslední dobou přišel k nějakým větším penězům.“ Usmál se a dodal: „Nemyslíte, že je třeba vyhrál na dostizích?“

Můj partner Frank prohlásil, že mi to patří. Můj partner Frank zdůraznil, že se nevyplácí rvát se kvůli ženským. A můj partner Frank také usoudil, že si o to Dale možná koledovala vzhledem k tomu, jak byla oblečená - díky těmto slovům se Frank málem zapletl do rvačky se mnou a ještě k tomu kvůli ženské.

Pověděl jsem mu, že jsme se s Dale rozešli.

„Ty jsi rozený smolař, pokud jde o ženské,“ prohlásil Frank. „Máš to napsané na čele. Pokud jde o ženské, máš typickou mentalitu druhého v pořadí. Já jsem náhodou měl moc rád

Susan," pokračoval. Susan je moje bývalá manželka. „Nedokážu pochopit, proč sis vůbec něco začínal s tou bezvýznamnou blondýnou," dodal. Měl na mysli jistou Agathu Hemmingsovou, která byl příčinou rozpadu mého manželství se Susan, později se rozvedla se svým mužem, znovu se provdala a odstěhovala se do Tamy. „Ne že bych neměl rád i Dale," rozumoval Frank. „Dale je hrozně chytrá a moc hezká. Ale věděl jsem, že to musí přijít, Matthew, ty neumíš se ženami zacházet. Jedna z věcí, které jsem se v New Yorku naučil velice brzy, bylo to, jak zacházet se ženami. Vidiš, jak spolu s Leonou skvěle vycházíme? To proto, že jsem si v sedmnácti letech sepsal deset pravidel, jak se chovat k ženám. Pořád ta pravidla dodržuji, Matthew, je to návod, jak je třeba se k ženě chovat, chceš-li s ní dobře vycházet. Jak jsi se ty choval k Dale, Matthew?"

„Do toho ti nic není," odsekl jsem.

„Je mi něco do toho, když přijdeš do práce a vypadáš, jako by tě protáhli mlýnkem na maso? Protože ses popral kvůli ženě, se kterou jsi neuměl správně zacházet?"

„Ne, ani do toho ti nic není."

„Myslel jsem, že jsme partneři," naléhal Frank.

„Ne ve všem,"

„Vypadáš hrozně," poznamenal.

„Taky se hrozně cítím."

„Proč nejdeš domů?"

„Mám práci."

„Vyděsíš všechny klienty. Nechceš, abych ti napsal ta pravidla?"

„Ne, myslím, že nechci."

„Chápu, že nemá smysl zavírat stáj, když ti kůň už utekl," připustil Frank. „Ale jsem si jist, že se objeví jiné ženy, a neuškodí, budeš-li vědět, jak se k nim máš chovat."

„Nestojím o tvoje pravidla," prohlásil jsem.

„Napišu ti je," ujistil mě Frank. „Máme s Leonou dokonalé manželství jen díky těm pravidlům. Jsme svoji už patnáct let; myslíš snad, že je to jen šťastná náhoda?"

„Já nevím, čím to je. To je tvoje věc, Franku."

„Napišu ti je," opakoval Frank, „požádám Cynthii, aby ti je přepsala na stroji."

„Ne, neobtěžuj se," odmítl jsem.

„Mě to neobtěžuje," tvrdil Frank a v tu chvíli zazvonil telefon a Cynthia mi oznámila, že mě na lince číslo šest čeká pan Burrill. Zvedl jsem sluchátko, Frank neslyšně pronesl: „Napišu ti je," a odešel z mé kanceláře.

„Matthew Hope," ohlásil jsem se do telefonu.

„Pan Hope?" ozvalo se. „Tady je Avery Burrill."

Hlas venkovana, zemědělce s jižanským přízvukem, který by se dal sekat mačetou.

„Ano, pane Burrille," přisvědčil jsem.

„Prodávám farmu vašemu klientovi."

„Ano, pane, já vím."

„Zrovna jsem to slyšel v rádiu," řekl. Pochopil jsem, že mluví o vraždě Jacka McKinneyho. „Můj advokát je nahoře v Maine, chytá ryby na nějakým pitomým jezeře a nedá se mu tam dovolat. Co budeme dělat?"

„Myslíte s tím závěrečným vyrovnáním?"

„To bych řekl, že s tím. Váš klient je mrtvěj, někdo ho zabil. A já mám od něj podepsaný lejstro, kde je napsáno, že ode mě kupuje farmu. Bejval bych sehnal tucet jiných kupců na ten pozemek, ale všem jsem to odřek, protože Jack byl celým srdcem odhodlaný dát se do pěstování fazolí. Chci vědět, kdo teď má za to odpovědnost, pane Hope. Kdo přijde na to vyrovnání?"

„Nemám ponětí."

„Myslel jsem, že jste Jackův advokát."

„To jsem. Ale nevím, jestli zanechal nějakou závěť, nebo kdo...”

„Tak to teda setsakra koukejte zjistit, pane Hope. Já to vidím tak, že mi je dlužnej třicet šest tisíc dolarů. Mám svý plány, víte? Je důležitý, aby ten obchod klapnul. Moje vina to není, že se nechal zapíchnout. Chci svý peníze.”

„Pane Burrille,” přerušil jsem ho, „navrhuji, abyste se spojil s vaším advokátem, pokud jde o...”

„Povídám, že je někde na lodi. Jak ho mám asi sehnat?”

„Určitě někdo u něj v kanceláři...”

„Do jeho kanceláře už jsem volal. Jak myslíte, že vím, že je na lodi? Je tam jen jedna holka, co zvedá telefony. My farmáři si nemůžeme dovolit nóbl advokáty s kancelářema plnejma pomocníků. Harry Loomis v tom jede sám. Je tam jen on a jedno děvče u telefonu. A teď je na lodi a bude tam až do konce tejdne. Do kanceláře se vrátí až patnáctýho.”

„Navrhuji, abyste počkal, až se vrátí,” poradil jsem mu. „To vyrovnání se stejně koná až začátkem příštího měsíce.”

„Počítal jsem, že druhýho už vocaď vypadnu.”

„Je mi líto.”

„Všecko záleží na tom, jestli ten kšeft dopadne. Zkuste, jestli pro mě dokážete něco zjistit, prosím vás. To bych uvítal. A jelikož je Harry pryč, klidně vám šoupnu pár dolarů, když mi s tím pomůžete.”

„To nebude třeba, pane Burrille.”

Ani jsem nedodal, že by to také bylo neetické.

„Máte moje číslo?” zajímal se.

„Nemám,” přiznal jsem.

„To byste měl mít. Máte tužku?”

Zapsal jsem si číslo, které mi nadiktoval. Poradil mi, abych to zkoušel víckrát, kdyby bylo obsazeno, protože má podvojnou linku a ta paní, co ji s ním sdílí, je hrozně upovídaná.

„Zavolejte mi, pane Hope. Jakmile něco zjistíte,” vybídl mě a zavěsil.

Neměl jsem v úmyslu mu telefonovat.

Kapitola 2

Nezdálo se mi pravděpodobné, že Jack McKinney sepsal závěť. Především, smrt je to poslední, na co takový dvacetiletý člověk pomyslí. Když je vám dvacet, jste nesmrtelní. Ale i kdyby takovou eventualitu vůbec uvážil - koneckonců zřejmě vlastnil čtyřicet tisíc dolarů -, ke kterému advokátovi by s tím zašel? Kdyby mu závěť sepsal nějaký jiný právník, proč by nešel za ním, když se rozhodl zakoupit pozemek? Proč by chodil za mnou? Samozřejmě, mohl si závěť napsat sám, to dokáže každý. Ale stejně by potřeboval alespoň svědky a dosud se neobjevil nikdo, kdo by něco o nějaké závěti věděl.

Ve státě Florida je každý, komu byla do opatrování svěřena závěť, povinen předat ji příslušnému soudnímu úředníkovi do deseti dnů poté, co se dozvěděl o úmrtí. Vraždu Jacka McKinneyho oznámily novinové titulky, mluvilo se o ní na všech zdejších rozhlasových a televizních stanicích, ale když jsem devatenáctého srpna zatelefonoval k pozůstalostnímu soudu, dozvěděl jsem se, že tam nikdo žádnou závěť nepředložil. Tuto informaci jsem získal o půl desáté dopoledne a okamžitě jsem zavolaal Harrymu Loomisovi, který se předtím v neděli vrátil z rybářského výletu a od patnáctého, kdy už zase seděl ve své kanceláři, mi telefonoval každý den. Sdělil jsem mu, že podle mě McKinney téměř určitě žádnou závěť nesepsal a že se pokusím zjistit, jestli kdokoli z blízkých pozůstalých ví něco o tom, zda zanechal nějaký majetek. Loomis trval na tom, že někde muselo zůstat přinejmenším 36 000 dolarů, které se McKinney zavázal vyplatit v hotovosti v den závěrečného vyrovnání. Vysvětlil jsem mu, že si o tom musím promluvit s McKinneyovými dědici. Loomis mě upozornil, že jeho klient ten obchod hodlá uzavřít, a bude-li třeba podat žalobu, aby mu byl vyplacen i zbytek kupní ceny, tak to tedy, k čertu, udělá. Slíbil jsem, že se mu ozvu, a zavěsil jsem s přesvědčením, že jsem McKinneyho potřeboval asi stejně jako díru v hlavě.

Skutečná díra v mé hlavě se zahojila. Ještě stále byl na ráně strup, ale i tak jsem ji považoval za zahojenou, přinejmenším jsem už na tom nemusel nosit náplast. I moje oči už vypadaly dobře - pokud si potrpíte na barvy skomírajícího západu slunce. Od chvíle, kdy mě Charlie s Jeffem utancovali do bezvědomí, uplynulo už jedenáct dnů a za tu dobu se mi Dale neozvala ani slovem. Jednou jsem se jí pokusil zavolat, ale když v jejím domě na Whisper Key zvedl telefon nějaký muž, omluvil jsem se, že jsem si spletl číslo, a zavěsil jsem. Ani s Bloomem jsem nemluvil od onoho rána po té nakládačce (a samozřejmě po vraždě), ale teď mě napadlo, že by mi mohl poradit, pokud jde o nejbližší příbuzné. Vytočil jsem číslo Caluské veřejné bezpečnosti - pod tímto názvem se ve zjemnělé Caluse skrývá policejní stanice - a vyžádal jsem si detektiva Blooma; okamžitě mě spojili do jeho kanceláře.

„Jak se vede?“ vyptával se. „Kdy se sejdeme na tu lekci v zápasení?“

„Kdykoli se vám to bude hodit,“ ubezpečil jsem ho.

„Vy to teda myslíte vážně, hm? Co třeba příští týden?“

„Dejte mi vědět kdy přesně,“ požádal jsem.

„Přineste si do kanceláře teplákovou soupřavu. Budu s vámi ve spojení. Ode mě můžeme přejít rovnou do tělocvičny, je to hned vedle v suterénu pod vězením. Třeba bychom si mohli s sebou vzít pár syčáků, aby nám ukázali nějakou tu fintu. Ti vědí všechno o tom, jak někoho praštit do oka. Co pro vás mohu udělat, Matthew?“

„Právě jsem znovu zkoušel volat pozůstalostnímu soudu, jestli tam nemají McKinneyho závěť. Pořád ještě nic, Morrie, a včera byl poslední den, dokdy měla být předložena. Víím, že na tom případu pracujete...“

„Samá voda,“ přerušil mě Bloom.

„To je mi líto.“

„Ale pracujeme na tom. A taky na těch dvou blbounech, co vás zmydlili. Dřív nebo později je najdeme, žádný strach. Kolik Charlieů a Jeffů může být v caluském okrese?“

Mimochodem, dosud jsme nenašli ten balík peněz, co je měl mít McKinney připravené na to vyrovnání. Prohledali jsme jeho byt doopravdy skrz naskrz - a nic. Prověřili jsme všechny banky v Caluse a taky v Bradentonu a v Sarasotě, chtěli jsme vědět, jestli někde nemá spořitelni nebo běžný účet anebo bezpečnostní schránku - a nic. Nemyslíte, že ty prachy zahrabal někde na pláži? Jako třeba piráti? Kdo ví?" mudroval Bloom. „Tak co potřebujete vědět? Kdo jsou jeho nejbližší příbuzní?"

„Přesně tak."

„Jeho otec zemřel před dvěma lety, přesně čtvrtého července. Jmenoval se Drew McKinney. Mimochodem, on tomu klukovi neodkázal ani cent, čímž padá možnost, že těch čtyřicet tisíc zdědil. McKinneyho matka ještě žije. Jmenuje se Veronica, má dobytkařský ranč u silnice do Ananburgu. Žije tam s jeho sestrou, třiačtyřicetiletou krasavicí. Vlastně obě jsou krasavice. Zapomněl jsem, jak se ta sestra jmenuje, Patty nebo tak nějak. Můžu se podívat, jestli chcete."

„Ne, správkyni pozůstalosti nejspíš bude jeho matka."

„S ní i s tou sestrou jsme mluvili až do úmoru. Mají alibi jako řemen. Mysleli jsme, že to třeba byl někdo z rodiny, chápete. Zapomeňte na to, co se píše v detektivkách o vraždách naplánovaných tak, jako by je někdo připravoval sto let předem a provedl perfektně jako nájemný zabiják. To jsou blbosti. Většina vražd vychází z rodiny. Syn zabije otce nebo naopak. Chlap vezme sekýru na vlastní ženu. Anebo na jejího milence. Anebo manželka zabije přítelkyni svého starouška. Tak to chodí. Nicméně, zdá se, že tyhle dvě jsou čisté. Ta matka... zajímá vás to?"

„To víte, že ano."

„No dobře, jeden nikdy neví. Matka se doma dívala na televizi s jedním zvěrolékařem, který u nich byl na večeři. Zajel se tam podívat na nemocnou krávu a ona ho pozvala, ať zůstane na večeři. Potom spolu seděli u televize. Ten veterinář tvrdí, že s ní byl i v devět hodin, tedy přibližně v době, kdy se McKinney nechal zapíchnout. Tím je z toho ta dáma venku."

„A kde byla sestra?"

„V posteli se svým klukem. Museli jsme to z ní páčit jako heverem. Takové věci nikdo nepřiznává rád, dokud si neuvědomí, že je doopravdy řeč o vraždě. Její přítel se jmenuje Jackie Crowell - další Jack, je to běžné jméno. Ovšem ne v naší rodině. V mé rodině jsou běžná jména jako Sidney, Bernie, Marvin, Irving a Abe. V každém případě ten Crowell potvrzuje, že byla ten večer s ním u něj v bytě. Vzal prý ji na večeři k McDonaldu..."

„To je teda grand," poznamenal jsem.

„Jo, inu, je mu teprve osmnáct. Ta sestra má třiačtyřicet a je opravdu nádherná. A dá se dohromady s takovým osmnáctiletým ňoumou, s obličejem samý beďar. Zkrátka, vrátili se rovnou do jeho bytu - měl byste ho vidět, hotové doupě; ten kluk pracuje tady v městě v supermarketu, skládá tam pomeranče. Takže se tam vrátili někdy kolem osmé a podle něj strávili zbytek noci spolu. Tím je z toho venku i Patty nebo Sally či jak se vlastně jmenuje. Nikdy to není jednoduché, co, Matthew?"

„To tedy ne," potvrdil jsem. „Máte adresu toho ranče?"

„Jmenuje se to ranč M.K., to asi znamená McKinney, nemyslíte? Takže pojedete na jih po jedenačtyřicáté a pak na východ po silnici Ti-mucuan Point, je to asi na půl cestě odtud do Manakawy. Po pravé straně je u silnice velikánská cedule, nemůžete to minout."

„Nemáte telefonní číslo paní McKinneyové?"

„Jo, vteřinku, vytáhnu si tu složku."

Čekal jsem. Ozval se skoro okamžitě. Zapsal jsem si číslo, které mi nadiktoval, a chystal jsem se mu poděkovat, když mě přerušil: „Jo, tady je to jméno jeho sestry. Kde jsem vzal, že je to Patty? Jmenuje se Sunny, psánu s u, jako ve slově sluníčko. Sunny McKinneyová."

Neptal jsem se, jestli to není jen přezdívka. Dejte mi vědět, jak pokračujete, ano?" A rychle zavěsil.

Nijak zvlášť jsem netoužil po rozhovoru s mou bývalou ženou, ale dnes byl pátek, já už dva týdny neviděl svoji dceru a podle časového rozvrhu, stanoveného při rozvodu, se mnou Joanna měla strávit víkend. Jen jsem potřeboval vědět, v kolik hodin si pro ni mohu přijet. Nemám tušení, proč se tolik rozvedených žen věnuje obchodu s nemovitostmi, ale zdá se, že je to neměnný přírodní zákon; a právě tím se nyní zabývala i Susan, takže jsem jí zatelefonoval do společnosti Ridley and Nelson a požádal jsem, že bych chtěl, prosím, mluvit se Susan Hopeovou. Jako vždycky mi to jméno uvízlo v hrdle. Za svobodna se jmenovala Susan Fitchová, což je naprosto počestné jméno, původem ze středozápadu. Nechápu, proč se k němu po rozvodu nevrátila. A taky nechápu, proč jsem jí už nikdy neřekl Sue. Ted' už byla jenom Susan. Nezdá se mi, že oslovovat ženu, s níž jsem prožil čtrnáct let, 'Sue' by bylo nějak přespříliš nevhodné - ale přesto jsem tu zdobnělinu nedokázal vyslovit.

Moje nechuť rozprávět po telefonu se Susan Fitchovou-Hopeovou pramenila ze skutečnosti, že jsem nikdy nevěděl, kdo se mi v ten který den ozve. Rozhodně netvrdím, že moje bývalá choť trpí schizofrenií; u kteréhokoli soudu v celé zemi by úspěšně prokázala, že takové nařčení neodpovídá pravdě - možná. Nicméně, v rozhovorech se mnou vystupovala v mnoha různých rolích, z nichž dvě se docela určitě - i když snad ne v medicínském smyslu slova - nacházely na opačných pólech psychologického spektra. Zatímco jsem čekal, až přijde k telefonu, přemýšlel jsem, zda dnes ráno budu rozmlouvat se Susan Čarodějnící nebo se Susan Opuštěnou.

„Matthew!" zvolala, jako by ji potěšil sám zvuk mého biblického jména. „Jsem tak ráda, že voláš!" Opuštěná. „Jak se máš, Matthew?"

„Díky, dobře," odvětil jsem víceméně po pravdě.

„A ty?"

„Ach, však víš."

Tato věta, vyslovená sebelítostným tónem člověka, jehož světské strasti prostě ubíjejí, znamenala, že mi bude vyprávět o některé ze svých alergií. Téměř okamžitě po našem příchodu na Floridu Susan zjistila, že je alergická prakticky na všechno, co tady roste. Kdykoli Susan začala o alergiích - a mluvila o nich často, když vystupovala v roli Opuštěné -, znělo to jako vyprávění člověka trpícího smrtelnou chorobou. Nechtělo se mi poslouchat řeči o alergiích. Ani o jejím sexuálním životě; doufal jsem, že o něm se dnes mluvit nebude. O tom obvykle hovořila jen Čarodějnice.

„Matthew, já vím, že musíš mít spoustu práce," švitořila, „a slibuji ti, že tě nezdržím ani o minutku déle, než bude nutné."

Klasická Opuštěná, mazající med kolem huby. Ale aspoň mi nevykládala o tom, jak ji trouchnivější stromy nutí ke kýčání. Alespoň zatím ne.

„To je v pořádku, Susan," ujistil jsem ji, „klidně si dej načas." Po rozvodu jsem se během let naučil, že s Aničkou Sirotkem se nejlépe jedná z pozice starého Tatky Warbuckse. Lepší Opuštěná než Čarodějnice. S Čarodějnící se vůbec nedalo lidsky mluvit.

„Mám závažný problém," oznámila mi.

Čekal jsem.

„Jde o Joannu," pokračovala.

„Co se stalo?" Okamžitě jsem se poplašil. Opuštěná i Čarodějnice dobře věděly, které tlačítko stisknout, aby ve mě vzbouřily otcovské city.

„Nic, nic, je v pohodě," uklidňovala mě Susan. „Ale měla by být tenhle víkend s tebou..."

„Vlastně kvůli tomu ti volám..."

„Už je to čtrnáct dnů, já vím," předla Susan sladce „a dohoda říká každý druhý víkend."

„Ano, to říká." Pocítil jsem mlhavé podezření.

„Matthew," řekla, „vzpomínáš si na mého bratra?"

„Samozřejmě že si vzpomínám na tvého bratra," odvětil jsem.

Susan má zřejmě za to, že rozvod, postihne-li mužského jedince, působí předčasnou senilitu s následnou ztrátou paměti. Pořád se mě vyptává, jestli si vzpomínám na lidi, které jsme oba znali celá léta. Očekával jsem, že se mě jednoho krásného dne zeptá, jestli si vzpomínám na svou dceru. Ovšemže jsem si pamatoval Jerryho Fitcha. Byl to ten zkurvenec, co kdysi odmítl mé tchyni prozradit, že umírá na rakovinu. Měl jsem tu paní hrozně rád. Nikdy se nedozvěděla, že umírá, protože všichni lékaři, podle Jerryho instrukcí, jí tu informaci zatajili, a připravili ji tak o možnost očekávat konec trochu důstojně. Namísto toho zemřela uprostřed utrpení zcela překvapena. Stále na ni tak myslím - jako na ženu, kterou překvapila smrt. Tehdy jsem Jerryho neměl rád a nemám ho rád ani teď a byl jsem strašlivě vděčný za to, že už nepatří do mého života.

„Je tady," sdělila mi Susan, „v Caluse."

„To je hezké," řekl jsem. Doufal jsem, že ho sežere aligátor.

„Vždycky tolik miloval Joannu," tvrdila Susan sladkým hláskem.

Čekal jsem.

„Uvědomuji si, že jsi Joannu neviděl už od sedmého," vykládala, „a vím, že tohle má být tvůj víkend, Matthew, ale napadlo mě - tys byl přece vždycky tak velkorysý - napadlo mě, jestli bys Joanně nedovolil, aby tento víkend zůstala se mnou, aby se mohla vidět se strýčkem. Přijel až z Chicaga, Matthew, byl by tak zklamaný, kdyby se s ní neviděl..."

„Ale jistě," ustoupil jsem.

Nevím, proč jsem tak rychle souhlasil. Myslím, že se mi nechtělo vysvětlovat Joanně ty ustupující modřiny na mých očích. A také bych řekl, že se mi nechtělo povědět jí, že jsme se s Dale rozešli. To bude těžký úkol říci jí o Dale a o mně.

„Ovšem potom s ní budu moci být dva víkendy za sebou," upozornil jsem ji.

„Ach, samozřejmě," ujistila mě Susan. „Snad si nemyslíš, že bych tě chtěla připravit o její společnost."

Neodpověděl jsem. Opuštěná by mi neodepřela nic na světě. Čarodějnice by mi odepřela i doušek vody uprostřed Sahary.

„Takže je to v pořádku?" chtěla vědět Susan. „Může zůstat tento víkend doma?"

Nesnášel jsem, když Susan svému bytu říkala „domov", i když byl zákonným trvalým bydlištěm mé dcery. Rád jsem si představoval, že je-li Joanna u mě, je také doma.

„Dostanu ji příští i přes příští víkend," ujistil jsem se.

„Domluveno," potvrdila Susan. „Ach, Matthew, ani nevíš, jak jsem ti vděčná. Budu od tebe pozdravovat Jerryho.

O to jsem ovšem nežádal.

„Vyříd' Joanně, že se uvidíme příští týden," požádal jsem.

„Vyřídím. A Matthew, opravdu ti děkuji."

Představil jsem si ji, jak jemně pokládá sluchátko do vidlice, i když to v něm cvaklo, jako by telefonem praštila. Povzdechl jsem si - po hovoru se Susan pokaždé vzdychám - a vytočil jsem číslo ranče McKinneyových, které jsem dostal od Blooma.

Neznáte-li jedenačtyřicátou dálnici, pak neijete ve Spojených státech amerických a nevyznáte se v rudých liniích dálnic křižujících napříč celou zemí a zanášejících znečištěné ovzduší i na venkov. Tamiami Trail mohla kdysi být prašnou stezkou prosekanou uprostřed palem, ale ty dny jsou už dávno pryč, moji milí. US 41 je dnes čtyřproudá, místy šestiproudá betonová silnice, po celé míle své délky lemovaná provozovny mamutích řetězců rychlého občerstvení, obchody s dárkovými předměty, automyčkami, benzínovými pumpami, pizzeriemi, obchody s nábytkem, prodejny koberců, obchody s automobily, nákupními centry, biografy a nejrůznějšími přízemními obchůdky, kde se prodávají sádrové figurky, citrusy, zlevněné oblečení, ratanový zahradní nábytek, cigarety, pivo (s ledem zdarma, koupíte-li celou basu), stereo-soupravy, lampy, vysavače, psací stroje, poplašná zařízení,

bazény a (takový obchod je v Caluse jen jeden) sexuální pomůcky a příslušné čtivo. Zkrátka, US 41 představuje typický americký dálniční bazar, je ohavná, hlučná, nevkusná. V zimních měsících bývá přecpaná automobily s poznávacími značkami jiných států; ty ještě stupňují pocit chaotického zmatku, kvůli němuž se většina rodilých Floridami (rodilým Floridanem se stane každý, kdo zde žije aspoň rok) modlí, aby už byly Velikonoce. Ve srovnání s tím je US 41 v srpnu prakticky prázdná. Z Calusy jsem na Timucuan Point Road dorazil za deset minut.

Zamíříte-li od jedenačtyřicáté směrem na východ, krajina se náhle změní. Do Ananburgu vede dvouproudá asfaltka, vinoucí se kolem roztroušených osad se skromnými domy na malých pozemcích a dál po bývalých polích, kde dnes stojí „venkovská sídliště“, tedy místa, kde nějaký investor nechal vybagrovat jezero, okolní půdu rozprodal po 5000 dolarech za akr a vystavěl tam luxusní domy v ceně od 250 000 dolarů výše. Za nimi - pouhých šest mil od jedenačtyřicáté -již vjedete do opravdové venkovské krajiny, jež připomíná, jak to asi v Caluse vypadalo před nějakými třiceti čtyřiceti lety.

Míjel jsem citrusové plantáže, vzdálené jen osm mil od rachotící a dunící US 41. Projížděl jsem otevřenou krajinou vzdálenou jen necelých patnáct mil od centra Calusy. A náhle se objevily krávy, pasoucí se na lukách po obou stranách silnice, a zdálo se, že tráva pod palmami se po obou stranách táhne až do nekonečna, kde se stýká s věčnou oblohou, jež už začínala šednout v předzvěsti blížícího se deště. Málem jsem minul dva sloupky s příčným břevnem, na němž visela obrovská červená tabule s velkým černým nápisem M. K. RANČ. Prudce jsem zabrzdil, dodatečně jsem mrkl do zpětného zrcátka a vjel jsem otevřenými vraty na úzkou prašnou cestu. Ujel jsem po ní asi půl míle, když jsem si všiml červené dodávky jedoucí v protisměru. Zastavil jsem. Dodávka zpomalila a pak také zastavila. Otevřely se dveře na straně řidiče. Na nich stálo černými písmeny M. K. Z auta vystoupil na cestu nějaký muž třímající brokovnici. Vypadal jako kříženec Charlieho s Jeffem. Hádal jsem, že má něco přes šest stop; na sobě seprané džíny, červenou kostkovanou košili a zaprášené hnědé vysoké boty. Rozložitá ramena a útlý pas. Na opasku měl velkou ozdobnou mosaznou přezku. Z levé kapsičky u košile mu visela šňůrka od váčku na cigaretový tabák s kulatou závlačkou na konci. Slaměný klobouk si posunul do týla a pod ním bylo vidět pramen černých vlasů, přilepených na zpoceně čelo. Pod nosem měl černý knír. Oči také černé. A černé obočí. Plet měl dohněda opálenou.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“ zeptal se a namířil na mě brokovnici.

„Jsem Matthew Hope,“ představil jsem se. „Mám schůzku s paní McKinneyovou.“

Nic na to neřekl.

„Dnes ráno jsem jí volal. Mám se s ní sejít v jednu hodinu.“ Pohlédl jsem na hodinky. „Už je skoro jedna.“

Pořád nic neříkal.

„Tak dejte pryč tu brokovnici, ano?“ požádal jsem.

Nedal ji pryč.

„Jsem advokát,“ naléhal jsem. „Jedu za ní kvůli jejímu synovi.“

Ani teď tu brokovnici nezvedl.

„Kvůli Jacku McKinneyovi.“

Pořád se na mě díval. Všiml jsem si, že žvýká žvýkačku. Pracoval čelistmi, pohyboval očima, ale brokovnice v jeho ruce zůstávala zcela nehybná.

„Zařizoval jsem pro něj koupi nějaké nemovitosti,“ vysvětloval jsem.

Aniž by mi odpověděl, vrátil se k dodávce, uchopil vysílačku ležící na přístrojové desce, něco do ní řekl, pak poslouchal, zase něco řekl a opět poslouchal. Náhle jsem si všiml, že všude kolem mne je spousta much. Kde je dobytek, jsou i mouchy, to se rozumí samo sebou. Znovu vystoupil z vozu a teď už nesl brokovnici volně svěšenou podél boku.

„Pani McKinneyová je teď venku, na Crooked Tree,“ oznámil mi. „Ale Sunny říká, že vás mám pustit dál.“

„Díky," řekl jsem.

„Musíme si tu teď dávat pozor," omluvil se za to uvítání s brokovnicí.

Jen jsem přikývl a uvedl vůz opět do pohybu.

„Je v hlavní budově," dodal. „Myslím Sunny. Velký bílý dům po levé straně. Nad cestou."

Dojel jsem po té rozryté polní cestě až ke shluku budov, jimž dominoval velký dům z bíle natřených prken. Byla tam ještě jedna menší budova, také bílá, pak načerveno natřená stodola a obytný přívės, který nikdo nenalakoval snad už od časů potopy světa. Velký dům se choulil mezi vysokými vzrostlými duby. Ostatní budovy stály na pozemku plném divokých trpasličích palem. Nikde v okolí žádné tropické květy, žádný africký liliovník, jenž by potěšil zrak svými chomáčky smetanově bílých květů, žádné růžové či rudé buganvilie, ani oleandry. Až na ty ubohé trpasličí palmy to mohl klidně být ranč někde v Texasu nebo v Coloradu. Zaparkoval jsem poblíž dvou rezavějících nádrží na benzín, z nichž jedna nesla nápis OLOVNATÝ a druhá BEZOLOVNATÝ, a vykročil jsem k největšímu domu. Ke vchodu, chráněnému stříškou na sloupech, vedlo několik schodů. Zaklepal jsem na rám skleněných dveří. Ty dřevěné za nimi byly otevřené. Zaklepal jsem ještě jednou.

„Pojďte dál," ozvalo se zevnitř.

Otevřel jsem skleněné dveře.

„Tady jsem," zavolala.

Tím ‚tady‘ myslela skleník, přiléhající k zadní straně domu. Jestliže okolí domu postrádalo zajímavou vegetaci, skleník to bohatě vynahradil. Všude, kam jsem pohlédl, se mísily křiklavé barvy květů. Růžové orchideje soutěžily s africkými fialkami, rudé gloxinie se mísily se žlutými chryzantémami, žlutá a bílá barva kopretin se odrážela od afrikánů v barvě západu slunce. Světlovlasá dívka v uštěpených džínách a tmavorudé, jednoduché košili postříkovala jednu z orchidejí. Když jsem vstoupil, stála ke mně zády. Aniž by se ohlédla, řekla jen „ahoj" a dál mačkala balónek z červené gumy.

„Slečna McKinneyová?" otázal jsem se.

„Ano," odpověděla, plně soustředěná na práci.

„Vaše matka mě očekává," řekl jsem.

„Jo, já vím," odpověděla, pohodila dlouhými světlými vlasy a pohlédla na mě.

Mohla být vysoká tak pět stop a jedenáct palců. Bylo to štíhlé, opálené děvče, pod červenou blůzkou neměla podprsenku, dlouhé nohy začínaly tam, kde končily otřepané, uštěpené šortky, a odtud se táhly, nekonečně dlouhé, až k útlým kotníkům a chodidlům bez ponožek, vězícím ve sportovních botách. Měla tvář, pro jakou by kterákoli newyorská modelka byla svolná k loupeži i vraždě, s vystouplými lícními kostmi a štědrými ústy, povýšený nosík byl na konci maličko ohnutý a oči se zdály být šedé v prudkém slunečním světle proudícím dovnitř zkosenou střechou skleníku.

„Kdo vám udělal ty modřiny?" chtěla vědět.

„Jistí přátelé," odvětil jsem.

Mírně pozvedla obočí a na rtech jí zahrál nezřetelný úsměv. „Vy jste policajt, je to tak?"

„Ne, jsem právník."

„Ano, ano. Máti to povídala. Tenhle týden už jsme tady měli policajty až dost," dodala a obrátila oči v sloup. Odložila gumovou stříkačku, kterou držela v ruce, uchopila vysílačku, ležící na polici vedle výlevky, a zeptala se: „Nechtěl byste třeba ledový čaj?"

„Nu..., jak dlouho bude vaše matka pryč, nevíte?"

„Myslím, že ne dlouho," ubezpečila mě. „Už je pryč skoro hodinu, nemyslím, že by se zdržela ještě dlouho. Tam je ale příšerné vedro, co?"

„Hrozné," připustil jsem.

„Jo," přisvědčila. „Tak dáte si ten čaj, nebo ne? Nebo byste chtěl něco ostřejšího?"

„Čaj by se hodil," řekl jsem.

„Tak tedy čaj." Pokývla hlavou a prošla kolem mne do obývacího pokoje. „Díky těm stromům je tady chládek," vysvětlovala. „Nesnáším klimatizaci, vy ano?" Byla to řečnická otázka. Aniž by čekala na odpověď, zašla do kuchyně, vzala z ledničky dvě plechovky ledového čaje, obě je otevřela a nalila do sklenic. „Došly nám citróny," oznámila mi a podala mi jednu sklenici. „A stejně, citrón už by měl být v tom, píšou to na plechovce."

Bloom říkal, že jí je třiadvacet. Mně připadala mladší. Možná to způsobil nevyrovnaný tón jejího hlasu a nedbalý způsob vyjadřování. Nebo to snad bylo tím, jak se pohybovala, trochu jako hříbě, skoro nemotorně - ale třeba za to mohly ty sportovní boty. Bloom o ní řekl, že je krasavice. To tedy byla, ale já si nemohl pomoci a pořád jsem se cítil jako ve společnosti nějakého žabce z řad kamarádek mojí dcery.

„Kdo byl ten člověk s brokovnicí?" zeptal jsem se.

„Myslíte Rafea? Můžeme si sednout semhle," navrhla. „V téhle části domu je vždycky chladněji, neptejte se mě proč. Je to náš nový správce. Máme tady tisíc kusů; to zvládnou dva lidé. Původně to dělali můj bratr se Samem - dokud se bratr neodstěhoval a Sam neodjel na západ. Rafe je teď naším správcem."

Usedla do bílé proutěné židle se zářivě žlutým polštářem a dlouhé nohy složila pod sebe. Já se posadil naproti ní do křesla se světle zeleným polštářem. Ten kout, kde jsme usedli, zdobily obrovské hliněné nádoby s kapradím a opravdu se tam zdálo být chladněji než jinde.

„A k čemu ta brokovnice?" divil jsem se.

Usmála se. „Aby se ujistil, že nejste lump," vysvětlovala.

„Lump?"

„Všude, kde jsou krávy, najdou se i lidé, kteří je kradou," odpověděla. Pořád se usmívala. „Zloději dobytka," dodala. „Neslyšel jste o nich?"

Zloději dobytka, pomyslel jsem si. Na Floridě. Najednou jsem si připadal velmi, opravdu velmi daleko od rodného Chicaga ve státě Illinois.

„Vlastně," pokračovala, „necháváme i přes den hlavní bránu zavřenou, ale na závoru ji zamykáme jen v noci. Máti věděla, že přijedete, a tak vám poslala Rafea naproti."

Usrkávala čaj. „Tak kdo myslíte, že zabil mého bratra?" zeptala se.

„Nemám ponětí."

„Policie taky ne. To jsou teda Mickey Mousové, naše caluská policie. Jako přímo z Disney Worldu."

Neodpověděl jsem.

„Jak už je to dlouho?" uvažovala. „Deset jedenáct dnů. A nikde žádná stopa, věřil byste tomu? Že někdo prostě přijde a bodne Jacka já nevím kolikrát? A policajti řeknou jenom, páni, to jsou věci. Páni, co budeme dělat? A ten vrah je zatím někde tady kolem a možná se chystá oddělat někoho dalšího. Jestli už to neudělal. Potřásla hlavou. Čistě amatérskéj večírek v Dixie."

„Vy nejste původem odtud?" zeptal jsem se.

„Ne. Proč? Ach. To je jen takový šplecht, nikdy jste to neslyšel? Amatérskéj večírek v Dixie? To znamená... znamená, že... prostě Mickey Mouše."

„Ano," řekl jsem.

„No jasně," pokračovala, „narodila jsem se přímo tady. Tedy ne přímo na ranči, ale v nemocnici v Ananburgu. Tam je nejbližší nemocnice, v Ananburgu. Myslím nemocnice pro lidi. Pokud jde o zvířata, k těm máti volá veterináře, co bydlí u silnice asi o tři míle dál. Proč vlastně jste za ní přijel?"

„Nu, já bych to s ní raději probral osobně," namítl jsem.

„Ale jistě, jak chcete."

„Co je to za jméno, Sunny?" zajímal jsem se.

„Tomu byste nevěřil. Původně se jmenuju Sylvia!" Pokrčila nos. „Dovedete si mě představit jako Sylvii?"

„Moc ne," přiznal jsem.

„Já vůbec ne! Začali mi říkat Sunny, když jsem ještě byla děcko. Protože mám světlé vlasy, samozřejmě, a taky protože jsem děsně slad'ounká, chm!" odfrkla pohrdavě.

„A nejste?" otázal jsem se. „Slad'ounká?"

„Vážený pane, jsem horší než nákej zatracenej tygr!" odsekla, když tu z opačného konce místnosti někdo zavolal: „Moc pěkně mluvíš, Sunny."

„Ohlédli jsme se."

„Tě pic!" vykřikla Sunny a hned si zakryla rukou ústa.

Žena stojící u zasklených dveří byla starší, elegantnější kopií děvčete, které sedělo naproti mně - právě teď s obličejem skrytým v dlaních. Nebyla tak vysoká jako její dcera - za předpokladu, že to opravdu byla paní McKinneyová, na niž jsem čekal -, ale vysoké boty z hnědé kůže přidávaly její již tak dost vysoké postavě ještě dva palce výšky. Měla na sobě bílé přiléhavé kalhoty a bílé tričko. V pravici nesla klobouk podobný těm, jež na sobě měli Charlie s Jeffem tu noc, kdy se pokusili provést zásadní změny v mém obličejí. V levé ruce držela pár hnědých kožených rukavic. Světlé vlasy měla zastřižené do krátkého mikáda a tváře, oči a ústa byly tytéž jako u Sunny. Vznosný nosík s mírně ohrnutou špičkou by také vypadal stejně jako Sunnyin, nebýt mírného poprašku pih u kořene. Hádal jsem jí asi pětadvacet let. Jakmile vykročila směrem k nám, povstal jsem.

„Jsem Veronica McKinneyová," představila se, přendala si klobouk do levé ruky a pravou mi podala. „Je mi líto, že jsem vás nechala čekat, pane Hope. Sunny, jdi si hrát s panenkama."

„Omlouvám se, mami." Sunny rozvinula své dlouhé nohy a vstala.

„Taky máš proč," vyplísnila ji matka.

„Ráda jsem vás poznala," rozloučila se Sunny, přešla napříč pokojem a vyběhla po schodech vedoucích do prvního patra.

„Vidím, že vám nabídl občerstvení," podotkla paní McKinneyová.

„Ano, nabídl."

„Co to je? Čaj?"

„Ano."

„Proboha! No dobrá. Nezdá se vám, že je tady horko? Moje dcera pořád vypíná klimatizaci a otevírá všechna okna a dveře. Má takovou teorii... nu, na tom nesejde." Vrátila se ke vchodovým dveřím, zavřela je a nastavila termostat na stěně. Stejně jako její dcera, i ona se pohybovala ladně a bez viditelné námahy. Její hlas zněl maličko zadýchaně, ne vyloženě jako hlas těžkého pijáka (což by mě nikdy nenapadlo, kdyby se tak pohrdlivě nevyjádřila o mém čaji), ale přesto chraptivě. Byla to dokonale nádherná žena, a když se ke mně s úsměvem obrátila, docela mi vzala dech.

„Náš nový pomocník mi pověděl, že u Supího hnízda leží mrtvá kráva," řekla. „Chtěla bych se tam podívat, nevadí vám, když si promluvíme cestou?"

„Vůbec ne," ujistil jsem ji.

„Možná tam bude spousta bláta, při tomhle deštivém počasí," poznamenala. „Skoda, že jste si nevzal vysoké boty." Pohlédla na mé střevice. „Džíp stojí venku," dodala, otočila se a vyšla z domu.

Džíp byl červený s černými písmeny M. K. po stranách. Na předním sedadle mezi námi ležela puška, dvaadvacítká s dalekohledem. Nastartovala, vycouvala z prašné příjezdové cesty a řekla: „Tohle je naše koňská stáj. Máme pět koní, na takhle velký ranč jich víc nepotřebujeme. Obvykle počítáme se dvěma koňmi pro každého kovboje. V tom malém domku bydlí náš správce s manželkou. Nemáme nijak velký podnik - míváme tak kolem tisíce kusů, někdy víc, někdy míň, na čtyřech tisících akrů. Znam jednoho člověka, co má kousek dál, směrem k Ananburgu, dvacet tisíc kusů na ranči stejně velkém jako Rhode Island. Máme pět pastvin, na každé z nich je stádo o dvou stech kusech. K Supímu hnízdu se jede tudy."

Mířili jsme na sever po blátivé cestě vedoucí mezi oplocenými pastvinami. Džíp se zmítal a poskakoval po výmolech. Hnědá voda stříkala na boky vozu, jak paní McKinneyová projížděla loužemi.

„Ty pastviny už měly svá jména, když ranč koupil můj nebožtík manžel. Všechno jsou to historická jména, nemám ponětí, jak vznikla. Nu, se Supím hnízdem je to snadné. Jsou tam těch zatracených supů spousty. Proto si chci prohlédnout tu mrtvou krávu. Supi jsou nepříjemní. Když se otelí kráva, slétnou se, aby sežrali placentu, a někdy napadnou i novorozené telátko. Ta mrtvá kráva jich přiláká celou hromadu. Pokud jde o ty ostatní pastviny, kdo ví? Jedna se jmenuje Komářův jáma - nejspíš se tam líhli komáři, než začal ten státní program omezující jejich výskyt. Ještě pořád jich je tam hodně, ale je to přírodní pastvina. Máme tisíc akrů přírodních a tři tisíce akrů upravených pastvin. V roce 1943 tady všude byly přírodní pastviny. Dalo to pěknou práci, když je vytvářeli u Pensacola Bahia, a taky udržovat je není lehké. Jedna z našich pastvin se jmenuje Ovčův hamak - někdo tam asi před dávnými časy pěstoval ovce. Víte, co je to hamak?”

„Ale jistě,” odpověděl jsem, „něco jako závěsné plátěné lůžko, které se pověsí mezi stromy.”

„To také,” přisvědčila s úsměvem. „Ale pochází to z indiánského výrazu pro shluk stromů. Tady na ranči to obvykle bývají duby.”

„Takže,” pokračovala, „podle toho, co jste mi pověděl po telefonu, se budu muset postarat o nějaký hloupý malér, do kterého se Jack namočil, je to tak?”

„Nu, to ještě nevím úplně jistě,” opáčil jsem. „Ovšem dnes ráno jsem telefonoval k pozůstalostnímu soudu a zdá se, že zatím žádná závěť není.”

„Ani by mne nenapadlo, že by nějaká byla.”

„A také jsem telefonoval několika právníkům ve městě - v Caluse jich nemáme nijak moc -, ale nikdo z těch, s nimiž jsem mluvil, pro něj závěť neseписoval. Samozřejmě jsem nemluvil se všemi...”

„Kdo vám udělal ty modřiny?” zeptala se.

„Vaše dcera se mě na to ptala také.”

„A co jste jí odpověděl?”

„Že mi to udělali jistí přátelé.”

Usmála se. Povšiml jsem si, že na rozdíl od své dcery měla horní ret neustále mírně zvlhčený, takže pod ním bylo pořád vidět tenký proužek bělostných zubů. Když se usmála, proužek se jen čarovně, zářivě rozšířil.

„Jaké barvy jsou vaše oči?”

„Co to je za záludnou otázku?” podivila se.

„Jsem zvědavý. Zdají se být šedé, ale šedé oči existují jen v románech.”

„Nejsou šedé,” opáčila důrazně. „Proboha, ne. Neznám nikoho, kdo by měl šedé oči, vy ano? Řekla bych, že jsou světle modré. Nevýrazně modré. Řekla bych vyšisované. Existuje něco jako myší modř? Nikdy se mi nelíbila barva mých očí. Vypadám kvůli nim jako chudokrevná. A co řekla Sunny, jakou barvu mají její oči?”

„Neptal jsem se jí.”

„Jsou stejné jako moje, takže budou asi taky modré,” usoudila. „Jack měl hnědé oči. Nu, vy jste se s ním setkal, tak to víte.”

„Nicméně,” řekl jsem.

„Nicméně,” opakovala.

„... abychom se vrátili k té závěti.”

„Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že žádná závěť neexistuje, pane Hope.”

Projížděli jsme kolem řady - snad koupacích van? - rozestavěných na pastvině vpravo, byl jich snad tucet, asi v šestimetrových rozestupech.

„Jestli si snad myslíte, že se sem chodíme koupat," podotkla, „tak ty vany jsou pro krávy."

„Vy v nich koupete krávy?" vyhrkl jsem.

„Ne, to ne," usmála se. „Přikrmujeme je, zvláště v zimních měsících, když jsou ve stresu."

„Ve stresu?"

„Máme tu spoustu vysoké, kvalitní trávy," vysvětlovala, „ale v zimě ji spásají rychleji, než stačí růst. Říkáme tomu ‚hladová horečka‘. To ale není nemoc, pane Hope, znamená to jen, že mají hlad. Do těch van jim dáváme melasu. Nejméně jednou týdně sem jezdí traktor s malou cisternou naplnit vany. Po celém pozemku jsou jich stovky. Kupujeme melasu od cukrovaru v Clevinstonu. Právě teď je v nich spousta vody, to ty deště. Rafe s pomocníkem mají plné ruce práce s vyléváním."

„Odkud máte ty vany?" zajímal jsem se.

„Kupujeme je od demoliční společnosti. A vidíte támhle ten vynález? Tam, co se pasou ty černé stračeny?"

Rozhlédl jsem se po pastvině. Asi tucet, možná i víc bělohlavých krav se popásalo nedaleko čehosi, co vypadalo jako velký kontejner na odpadky s válcovitým otvorem nahoře.

„To je náš zásobník na minerály. Plníme je každý týden solí, kalcium, fosforem, vařenou kostní moučkou, železem a takovými dobrotami," vykládala s úsměvem. „Krávy tam chodí kvůli soli, a když ji lížou, dostane se jim i ostatních minerálních látek."

„Jaký je to druh krav?" zeptal jsem se.

„Myslíte tenhle houf? Kříženci plemen Hereford, Angus a Brahman. Tady na Floridě chováme hlavně Braford a Brangus. Jsou to všechno kříženci. Braford je potomek krávy plemene Brahman a herefordského býčka. Brangus je kříženec Brahmana s Angusem. Mají krátkou srst a volnou kůži, takže dobře snášejí vedro. Ale uvidíte všechny druhy. Rudohnědé krávy Santa Gertrudis - tři osminy brahmanské krve a pět osmin shorthornské - šedohnědé, strakaté, žlutohnědé, máme tu všechny barvy, nebo se o to alespoň snažíme, je to vyložené duhové stádo. A tady," požádala, „zkuste být trochu užitečný." Zastavila s džípem těsně před hliníkovými vraty. „Žádný zámek tam není, jenom sundejte řetěz."

Vystoupil jsem z džípu a cestou k bráně jsem se snažil vyhnout blátivým kalužím. Řetěz byl zajištěn jednoduchou pákou. Zatáhl jsem a rozevřel vrata dokořán. Paní McKinneyová jimi projela dovnitř a já vrata zavřel a vrátil řetěz na místo. Střevíce jsem měl obalené blátem. Nasedl jsem do džípu a zavřel dveře.

„Teď zabočíme na lepší cestu," upozornila mne. „Ty dráty támhle nahoře patří elektrárenské společnosti Florida Power and Light. Dovolila jsem jim vstupovat na můj pozemek a oni za to udržují cestu. Supí hnízdo je odtud asi půl míle směrem na východ,"

Vjeli jsme na další pastvinu. Tady byly hnědé krávy, snad padesát kusů nebo víc, všechny se spokojeně pásly. Na zádech jim gráciálně posedávali bílí ptáci.

„Co jsou ty malé žluté věci, které mají na uších?" zajímal jsem se.

„Mucholapky. Stejně proužky, jako máte doma v kuchyni, jenže tyhle jsou menší. Pomáhají proti ovádům. Ovádi sají krev, rozčilují krávy a vůbec jsou strašně otravní. Ty mucholapky báječně pomáhají."

„A co ti bílí ptáci?"

„Volavky rusohlavé. Živí se hmyzem, který krávy vyplaší svými kopyty. Sedí jim na zádech, aby měli lepší výhled. Krávám to vůbec nevadí... zatraceně, podívejte se na ně!" zvolala najednou, zastavila džíp a sáhla po pušce, opřené mezi námi. Vzhlédl jsem k obloze, kam se upíral i její pohled. Vznášelo se tam asi dvanáct velkých ptáků. Chvilí předtím, než paní McKinneyová zvedla pušku k rameni, se jeden z nich prudce snesl k zemi. Zaznělo ostré prásknutí. Sup - předpokládal jsem, že je to sup - udělal kotrmelec a ostatní ptáci ihned odletěli, mávajíce křídly a stoupajíce výš.

„Je tam mrtvá kráva, to je jisté," prohlásila, když odložila pušku opět mezi nás. „Neříkejte nikomu, že jsem toho supa zastřelila, je to proti zákonu. Jsou hodně podobní orlům, a tak často dochází k omylům. Orli jsou chránění, to víte, jako ohrožený druh. Budeme muset tu mršinu odtáhnout. Nechci, aby zase napadali novorozená telata."

„Opravdu ty krávy rodí přímo zde?" divil jsem se. „Tady na pastvině?"

„Ach, ano. Bez pomoci. To není jako u závodních koní. O některé z nich při telení přijdeme, ale není jich mnoho. Jde jim to docela dobře," dodala s úsměvem. „Chcete se dát na chov dobytka, pane Hope?"

„Že se pořád tak vyptávám?"

„Ano."

„Je to pro mě docela nový svět, nezlobte se. Jsem snad příliš zvědavý?"

„Vůbec ne. Ale pokud hodláte investovat, měl byste se spíš poohlédnout na finančních trzích. Můj syn chtěl investovat do nemovitosti, je to tak?" náhle změnila téma. Možná ji k tomu přimělo právě slovo investovat.

„Ano," přisvědčil jsem. „Ale nejprve mi povězte, bylo mu opravdu dvacet let? Ukázal mi řidičský průkaz, ale..."

„Ano, dvacet," potvrdila, „jen tak tak. A mně je sedmapadesát. Neměla tohle být vaše další otázka?"

Zamrkal jsem.

„Jsem už postarší osoba," usmála se.

„To sotva," řekl jsem.

„Někdy si připadám, jako by mi bylo sto padesát sedm."

„Vypadáte mnohem mladší."

„Než sto padesát sedm?"

„Než... tolik, kolik jste říkala - už jsem to zapomněl."

„Děkuji vám, pane," pokývla stroze hlavou.

„V každém případě...", začal jsem.

„V každém případě," opakovala.

„Bylo-li vašemu synovi dvacet let, je ta smlouva právně závazná. A - je mi líto, že vám to musím říct - vztahuje se i na jeho pozůstalost. Pochopil jsem, že jste vdova..."

„Ano. Můj muž zemřel před dvěma lety."

„To je mi líto."

„Byl velmi dlouho a velmi těžce nemocný. Rakovina," dodala krátce. „Do telefonu jste se zmínil o tom, že Jack koupil nějaký pozemek, že měl v úmyslu koupit nějaký pozemek..."

„Ano. Farmu. Dokonce nedaleko odtud. O kousek východněji, směrem k Ananburgu."

„Farmu," opakovala.

„Ano."

„Na co, k čertu, potřeboval farmu?"

„Je to farma na pěstování fazolí."

„Můj syn a pěstitel fazolí?"

„Zřejmě byl..."

„Byl to hlupák," prohlásila paní McKinneyová. „Na kolik ho ta farma přišla?"

„Na čtyřicet tisíc dolarů."

„Cože!" zvolala.

„Ano."

„Odkud chtěl ty... říkáte čtyřicet tisíc?"

„Ano."

„To je nemožné. Ne." Zavrtěla hlavou. „Jste si jist, že to bylo tolik?"

„Sám jsem tu smlouvu sepsal, paní McKinneyová. Taková byla kupní cena. Čtyřicet tisíc dolarů."

„To si neumím představit," prohlásila.
„Složil čtyři tisíce dolarů zálohy," dodal jsem.
„On vám dal čtyři tisíce dolarů?"
„Ano, k uložení do zástavy v bance. Až do konečného vyrovnání."
„Pak ten šek musel být nekrytý. Vím docela určitě, že Jack..."
„Neplatil šekem, ale v hotovosti."
„V hotovosti!" Znovu doširoka otevřela oči. Ve skutečnosti vypadaly jako šedivé, ať už o jejich barvě říkala cokoli.
„Jak by Jack mohl...? To je všechno neuvěřitelné. Kde by..." Znovu zavrtěla hlavou.
„Jack prostě takové peníze neměl."
„Pronajal si byt na Stone Crab," poznamenal jsem. „A jak jsem pochopil..."
„Ten byt jsem platila já, pane Hope. Máma McKinneyová. Můj syn Jack s odřenýma ušima absolvoval střední školu s průměrnou známkou čtyři mínus. I kdyby se ve Spojených státech našla tak praštěná univerzita, kde by ho byli ochotni přijmout, nešel by tam. Vykopla jsem ho z ranče, protože ani neuměl pořádně označkovat tele, natožpak sedět na koni. Za to měl ale rád tenis, můj synáček Jack. Byl to velký tenista. Dokázal dávat jedno eso za druhým, až by se z toho člověk pominul, můj Jack." Těžce vzdychla. „Uvědomila jsem si, že bude líp mít ho z očí, někde na Crab Stone. Platila jsem mu byt a každý měsíc jsem mu dávala trochu peněz na útratu..." Opět potřásla hlavou. „Ale čtyři tisíce dolarů? V hotovosti? To je nemožné. Ne."
„Ale on mi je dal, paní McKinneyová. Jsou stále uložené v bance Tricity v Caluse. Jestli chcete, mohu vám ukázat..."
„Já vám věřím." Na chvíli se odmlčela a pak se zeptala: „Odkud hodlal získat ten zbytek? Nechtěl snad přijít za maminkou?"
„Bylo zřejmé, že to nepovažuje za žádný problém. Tvrdil, že těch šestatřicet tisíc přinese s sebou k závěrečnému vyrovnání."
„Pane Hope, úplně jste mě uzemnil, uvědomujete si to? Chcete tvrdit, že by nějaká banka půjčila tomu tenisovému blbečkovi šestatřicet...?"
„Ale on už ty peníze měl, madam. Říkal, že je má v hotovosti,"
„V hotovosti? A, prosím vás, neříkejte mi madam. Připadám si doopravdy jako stařena. A vůbec, kolik je vám let?"
„Osmatřicet."
„To jste ještě mladej trouba," usmála se. „Pořád se někde perete a tak, že ano? Vsadím se, že máte i rozbitá kolena. Kdo vás doopravdy zbil, pane Hope?"
„Dva kovbojové, v jedné hospodě."
„Kovbojové," opakovala a zakoulela očima stejně jako předtím její dcera.
„Takže...", pokračoval jsem.
„Takže," opakovala.
„Pan Burrill..."
„Jaký pan Burrill?"
„To je prodejce. Ten člověk, který podepsal smlouvu o prodeji patnáctiakrového zemědělského pozemku se všemi budovami, zařízením a stroji..."
„Jackově pozůstalosti, jak se ukázalo."
„Obávám se, že je to tak."
„Za čtyřicet tisíc dolarů."
„Ano."
„A z toho šestatřicet je ještě třeba doplatit."
„Na závěrečném vyrovnání," přisvědčil jsem.
„Nevím, jakou pozůstalost Jack zanechal," prohlásila. „Budu to muset probrat se svým právníkem."

„Samozřejmě. Můžete se mu také zmínit o tom, že advokát pana Burrilla naznačil, že podá žalobu, pokud by pozůstalost nedostala závazkům vašeho syna vyplývajícím ze smlouvy. Předpokládám, že správcem pozůstalosti se stanete vy, ale i o tom byste se raději měla poradit s vaším právníkem.“

„Jak dlouho na to máme?“

„Vyrovnání bychom měli provést začátkem příštího měsíce. Jakmile proběhnou všechny kontroly a ostatní...“

„Proč mě Jack zatáhl do tak hloupého maléru?“

„Chtěl být farmářem,“ nadhodil jsem.

„To je totéž, jako by se chtěl stát ovčákem!“

„Nu, pohovořte si o tom s vaším advokátem. Rozumějte, prosím, paní McKinneyová, že nejsem váš odpůrce. V této transakci jsem zastupoval vašeho syna, ne pana Burrilla.“

„Samozřejmě. Hned jak se vrátíme domů, zavolám Erikovi. Táhle vlevo máme ohrady, chcete se podívat?“

Zastavila s džípem u dřevěného plotu, obklopujícího bludiště úzkých, blátivých uliček - byla to zmeť plotů uzavřených za plotem.

„Sem zaháníme krávy,“ vysvětlovala. „Přijel jste k nám v klidném období, nejvíc napilno míváme na jaře a na podzim. V srpnu hlavně opravujeme ploty mezi pastvinami, vysekáváme bodláčí, vypalujeme trpasličí palmy a tak. Pracujeme trochu i s dobyt看em, to ano - zkoušky březosti, zkoušky semene a tak dále -, ale to jen když je potřeba. V srpnu nám nejvíc času zabere údržba, všechny důležité aktivity se odehrávají teprve v říjnu a v listopadu.“

„Takovéhle ohrady máte na všech pastvinách?“ zeptal jsem se.

„Ne, tyhle slouží celému ranči. Přizneme krávy a noc předtím je zaženeme do rozsedliny - tak říkáme malé pastvině, není to žádná puklina ve skále - a následující ráno je vženeme do ohrad. Vždycky zpracováváme jedno stádo po druhém.“

„Tím zpracováním myslíte...“

„Nu, to by bylo složité vysvětlování,“ opáčila, „pokud na to nemáte celý den.“

Trochu se mi zdálo, že o další otázky nestojí, a tak následovalo krátké, rozpačité ticho.

„Tohle je držák s propadlem,“ řekla. „Podrží nám krávu, zatímco na ní pracujeme.“

Prohlížel jsem si zařízení připomínající jakýsi mučicí nástroj, s šikmými kovovými stěnami z třípalcových ocelových prutů a s prohnutým kovovým plátem, který vypadal jako místo, kam odsouzenec pod gilotinou klade hlavu. Nad celým mechanismem trčela řada pák s černými plastickými rukojetmi.

„Zaženeme je sem od místa vykládky,“ vysvětlovala a natáhla se po jedné z černých rukojetí. „Já s tím moc zacházet neumím,“ dodala, „obyčejně to dělají kovbojové.“ Zatáhla za jednu páku směrem dolů. Rozevřené kovové stěny se začaly svírat. „Chytne to krávu a pevně ji to drží,“ vykládala. „Neexistuje žádný způsob, jak by třeba i tucet mužských dokázal udržet sedmisetliberní krávu, když je jí potřeba podat lék nebo se přesvědčit, zda je březí. Táhle,“ pokračovala a sáhla na další páku, „jí skloníte nebo zvednete hlavu - aspoň myslím.“ Zatáhla za rukojeť a ta podložka od gilotiny na konci propadla se začala zvedat. „Jo,“ potvrdila, „to je ono. Je to moc šikovná mašinka,“ dodala. „Ten, kdo ji vymyslel, nejspíš vydělal víc peněz než všichni dobytkáři světa dohromady. Nevrátíme se domů, pane Hope? Zavolám Erikovi a zeptám se ho, co bych podle jeho názoru měla dělat. Erik Larsen, neznáte ho? Od právnické firmy Petersen, Larsen a Rassmussen - nejspíš původem samí Dánové, řekla bych.“

„Tu firmu znám,“ odpověděl jsem. „I když jeho osobně ne.“

„Je to hodný člověk,“ ujistila mě. „A dobrý advokát. Zdá se, že právě dobrého advokáta budu potřebovat, když mě ten farmář chce žalovat, co?“

Vrátili jsme se do džípu. Odcouvala od plotu a pak zatočila na jinou postranní blátivou cestu. Najednou jsem si uvědomil, že objíždíme celý ranč ve velkém kruhu. Podél cesty se

táhly odvodňovací příkopy. Malý aligátor, vyhřívající se na travnatém břehu, mrskl ocasem a žbluňkl do příkopu.

„Aligátoři taky občas vyrazí po mladých telatech, sem tam dostanou nějaké to nedochůdce. Ale většinou jsou neškodní. Nejvíc starostí ze všech dravců nám dělají supi. Tedy pokud člověk nepovažuje za dravce i nemoci. Těch je všude plno," dodala.

„Opravdu?" otázal jsem se opatrně. Pamatoval jsem si, jak mě předtím zkrátka odbyla, a bál jsem se, aby neřekla, že i tohle je moc složité.

A taky bylo.

Když prý zpracovávají krávy - pořád jsem ještě netušil, co to znamená -, na jaře a na podzim je očkují proti toxemii, pasteurele a maligním otokům - všechny tři vakcíny se obvykle aplikují najednou, podkožně. Plemenná dobytčata se většinou očkují proti brucelóze neboli Bangově nemoci. „Ani nevím, kdo to byl ten Bang," přiznala paní McKinneyová. „Nejspíš zvěrolékař, který nevěděl, jak se píše bručeloza." Ta choroba prý způsobuje neplodnost, a když prý už se ‚dáma od krav a telat‘ (jak se sama nazvala) pustí do chovu dobytka, znamená pro ni Bangova nemoc hotové ztělesnění Nemesis. Další vážný problém představuje rakovina očí, zvláště u herefordského plemene, které, díky svým bílým hlavám, se často na slunci spálí kolem očí. To se prý dá léčit dusičnanem stříbrným, ale i tak může kráva přijít o oko. „Plemeno Angus na to nebývá tolik náchylné," vysvětlovala. „Černé krávy jsou nádherné." Také prý očkují proti leptospiróze, která může vyvolat potrat anebo vyhřeznutí dělohy. („To potom úplně všechno visí ze zadku ven," vykládala, „tele se nenarodí a přijdete o něj.") Leptospiróza je velice nakažlivá, stejně jako průjemová onemocnění.

„A pak je tu ještě mastitida," pokračovala ve výčtu, „to je infekční onemocnění vemene, a také kolika, kterou vyléčíte minerálním olejem, aplikovaným ústně s pomocí zahradní hadice. Zнала jsem na západě jednoho farmáře, který přišel o devadesát procent telat, protože jeho krávy žraly borové jehličí, které u nich vyvolávalo potraty. Ty může způsobit i plesnivé seno. Díky bohu, tady jsme zatím nic takového neměli. Když se naše krávy dostanou do stresu, pustí se do trpasličích palem. Rančeři na západě si také musí dělat starosti kvůli jedovatým bylinám jako stračka nebo senecio - to jsou takové krásné, modrožluté květy, jenže smrtelně jedovaté. Také tam mají kozinec nebo vlnici, které samozřejmě nejsou jedovaté, ale krávy se po nich úplně zcvoknou - klidně přeběhnou přímo přes vás, prorazí plot, povalí kůly, kdo by o to stál? Chov dobytka není snadná záležitost. Myslíte, že pěstování fazolí dá míň práce?"

Všiml jsem si, že se v mysli neustále vrací zpátky k té farmě a k tomu, co určitě považovala za naprosto bláhovou investici svého syna. Minuli jsme dva jeleny, stojící na pastvině asi padesát stop od plotu po naší levici. Chvilí překvapeně zírali na džíp a pak se ladnými skoky vzdálili. Uvolnil jsem řetěz na následující bráně a po další blátivé cestě jsme opět vjeli na další pastvinu. Míjeli jsme plantáže pomerančovníků. „Na dvou stech akrech pěstují citrusy," prozradila mi paní McKinneyová. „S těmi je větší otrava než s čímkoli jiným." A také jsme minuli obrovského divokého kance, ryjícího pod shlukem stromů. Prý se to tu jmenuje Šťastná hamaka, ale nikdy nevypátrala proč. A konečně jsme projeli i kolem malého dřevěného domku, kde bydlel její správce, a kolem koňské stáje - teď se před ní popásal velký hnědák - a kolem dvou rezavých nádrží na benzín. Zaparkovala džíp pod starým mohutným dubem a společně jsme vystoupali po schodech pod přístřeškem a vešli do domu. Nastavila předtím klimatizaci na příliš nízkou teplotu. Uvnitř byla zima jako v tundře.

„Á, příjemný chládek," povzdechla si. „Jenom zavolám z kanceláře Erikovi, to nebude ani minuta. Nechcete se něčeho napít? Něčeho silnějšího, než je čaj?"

„Ne, děkuji," odmítl jsem.

„Nu, tak si udělejte pohodlí," vybídla mě a otevřela dveře, za nimiž bylo vidět roh stolu zavaleného vším možným. Dveře se zavřely. Odněkud z horních prostor domu jsem slyšel gramofon; vyhrával nějakou rockovou melodii. Sunny, pomyslel jsem si. Usedl jsem do jednoho z proutěných křesel v tom zátiší s kapradím, kde jsme si předtím se Sunny chvilí

povídali, a přemýšlel jsem, proč mi připadá o tolik snazší rozmlouvat s její matkou, která - čistě aritmeticky vzato - mi byla věkově vzdálenější než její dcera.

Pořád jsem nemohl uvěřit, že někdo v jejím věku může být tak - nu, pro to není jiný výraz - tak zachovalý. Znáám rozvedené muže v mém věku, které by ani ve snu nenapadlo „randit“ (to slovo nesnáším) s jakoukoli ženou starší pětadvaceti let. Osmatřicet, to je pro mužského nebezpečný věk. Předpokládám, že pro ženu také, ale nejsem kvalifikován k tomu, abych zde hovořil za opačné pohlaví. V osmatřiceti se muž začíná ohlížet přes rameno, aby se přesvědčil, jak blízko už leží stín čtyřicítky. Čtyřicet let - to je strašný věk. Je-li vám čtyřicet, znamená to, že musíte koukat honem dospět, jestli vůbec kdy máte být dospělý. Čtyřicítka znamená, že by sis měl udělat pořádek v tom, odkud přicházíš a kam směřuješ. V osmatřiceti je čtyřicítka vzdálená už jen dva roky (v mém případě jenom osmnáct měsíců) a čtyřicítka znamená problémy. Člověk může být plešatý ještě dřív, než dosáhne čtyřicítky. Mohou mu začít padat zuby - pokud už mu je předtím nevyrazil nějaký fotbalista z Chicaga. Mohou ho začít bolet kolena. Mohou přijít bolesti v zádech. Čtyřicítka je osina v zadku. Mému partneru Frankovi bylo čtyřicet v dubnu. Prý je to jako spadnout z mola číslo osm. Nevím, kde je molo číslo osm, předpokládám, že někde v New Yorku.

Jenže Veronice McKinneyové bylo sedmapadesát. Padesát sedm! Byla skoro o dvacet let starší než já a vypadal fit, v kondici, zdravě, vitálně. Při pohledu na Veroniku McKinneyovou by člověk myslel, že čtyřicítka je legrace. Veronica McKinneyová objevila zřídlo mládí, které sem přišel hledat Ponce de Leon, pila z něho zhluboka a byla živoucím důkazem toho, že se my, strachem se třesoucí lidé na pokraji středního věku, nemáme vůbec čeho bát. Veronica McKinneyová byla kvetoucím příslibem naděje do budoucna a to byl dostatečný důvod, aby se člověk v její přítomnosti cítil v pohodě, bezpečně a jaksi spokojeně.

Dveře její kanceláře se otevřely. Vstoupila do rozlehlého obývacího pokoje a svižně vykročila směrem k mému zátiší v rohu místnosti. Pohybovala se pružně, jako teenager; neuměl jsem si to srovnat v hlavě. „Určitě nechcete drink?“ otázala se.

„Až se vrátím do kanceláře, budu ještě muset pracovat,“ omlouval jsem se.

„Nabídla bych vám, že si zaplaveme, ale nemáme bazén. Vy máte bazén, pane Hope?“

„Mám. A prosím, říkejte mi Matthew, ano?“

„Ach, no dobře,“ souhlasila. „Nesnáším formality, tady na ranči mi připadají tak nepatřičné. A budete mi vy tedy říkat Veroniko?“

„Tak vás oslovují vaši přátelé?“

„Někteří z nich mi říkají Ronnie, ale to se podle mě spíš hodí pro nějaké děvče ve věku mé dcery. Veroniko, to bude pěkné, když už se tak jmenuji. Nikdy jsem se s tím jménem necítila moc dobře, to musím přiznat. Tehdy na začátku čtyřicátých let, to mi ještě nebylo ani dvacet, jsem se začala česat jako Veronica Lakeová - říká vám to jméno něco?“

„Samozřejmě že ano,“ ujistil jsem ji.

„Velká filmová hvězda. Nosila takový účes, že jí vlasy zakrývaly jedno oko, už jsem zapomněla, jestli pravé nebo levé. Bylo to hrozně sexy, opravdu. Vypadala, jako by se právě vyhrabala z postele. Předvedla bych vám to, ale teď už na to mám moc krátké vlasy. No, zkrátka jsem ji napodobovala. Byla to blondýna, vzpomínáte si? Začala jsem chodit učesaná jako ona a mluvila jsem stejným hlubokým, nezvučným hlasem jako ona - moji přátelé si museli myslet, že jsem se zbláznila“ Najednou se rozesmála. „Ale byla to jediná Veronica, kromě mne, kterou jsem znala, a pro mě to znamenalo takovou úlevu, když jsem se mohla s někým ztotožnit. Dospívám je tak těžké období, že? Chápu, proč na něm moje dcera tak usilovně lpí.“

Na to jsem nic neřekl.

„Ale,“ vzpomínala se, „vy jste přece nepřišel poslouchat výklady o mých zelených letech,“

„Moc se mi to líbí,“ řekl jsem.

„Nu, to jsem ráda," usmála se. „S Erikem jsme se rozhodli vysvětlit panu Burrillovi co možná nejjasněji, že pokud víme, můj syn nezanechal žádnou pozůstalost, kromě osobních svršků a svého automobilu."

„Ano, ty budou uvedeny jako součást pozůstalosti."

„Nu, bude-li pan Burrill naléhat, má na ně právo. To auto je už tři roky staré, Ford Mustang. Ale Erik navrhl - a já bych ráda znala i vaše mínění o té věci -, tedy Erik se domnívá, že by pan Burrill mohl být ochoten na celou tu záležitost zapomenout, kdybychom se prostě vzdali těch čtyř tisíc dolarů, které máte v zástavě. Erik má za to, že není-li zde žádná pozůstalost - a ona v podstatě není -, nemá pan Burrill nejmenší naději dostat těch zbývajících šestařicet tisíc. Erik tvrdí, že i kdybych byla miliardářka - a ujišťuji vás, že jí nejsem -, nemá pan Burrill šanci cokoli podniknout přímo proti mně."

„To je pravda."

„Může žalovat pozůstalost, samozřejmě, ale pokud v ní není nic, co by mělo nějakou podstatnou hodnotu, k čemu by mu to bylo?"

„To je správná úvaha," souhlasil jsem.

„Myslíte, že by byl pan Burrill ochoten ponechat si svoji zatracenou farmu a dohodnout se na tom, že dostane čtyři tisíce dolarů?"

„Nemám tušení. Ale jsem si jist, že jakmile ho váš právník seznámí se všemi fakty..."

„Mimochodem, o tom jsme s Erikem také mluvili. Napadlo ho... když už jste na to vynaložil tolik práce a vzhledem k tomu, že on se nezná s panem Burrillem ani s jeho advokátem... myslíte, že byste to mohl udělat vy?"

„Udělat co?"

„Zastupovat mě v té záležitosti. Jako kdybyste dál zastupoval Jacka."

„Nu... ano, s radostí."

„Říkáte to nejistě. Jestli to pro vás znamená nějaké potíže..."

„Ne, jen jsem uvažoval, není-li v tom nějaký problém z hlediska etiky. Ale žádný mě nenapadá. Ano, budu vás zastupovat velice rád."

„Tak dobře. Dohodnuto. Nesnáším nevyřízené věci."

„Zavolám Loomisovi..."

„Loomisovi?"

„Právníkovi pana Burrilla. Zeptám se ho, jestli by jeho klient přistoupil na ty čtyři tisíce. Vlastně, kdybych mu mohl zavolat odsud, třeba bych k němu mohl zaskočit ještě dnes odpoledne."

„Můžete mu zatelefonovat z mé kanceláře," vybídla mě.

Vstoupil jsem do její kanceláře. Velký psací stůl byl posetý papíry a zadními stránkami čísel časopisu Floridský dobytkař. Z obálky říjnového čísla na mě zírala hnědobílá kravská hlava; herefordské plemeno, jak jsem se předtím dozvěděl. Na stěně za stolem visela zarámovaná ocenění, udělená Dobytkařským sdružením. Vypadala jako právnické diplomy, zdobným staroanglickým písmem se na nich psalo o vynikajících počinech Drewa McKinneyho. Zavola jsem na informace a vyžádal si číslo Harryho Loomise z Ananburgu. Vytočil jsem ho a čekal. Na protější straně pokoje visela na stěně olejomalba hnědookého, černovlasého muže, který vypadal jako Jack McKinney ve starším vydání. Došlo mi, že je to Jackův otec, nebožtík Drew McKinney. Na tom obraze se usmíval, kolem tmavých očí měl vrásky, černý knír, visící přes ústa, rozvlnil pokrivený úsměv. Měl na sobě stejnou košili s perleťovými knoflíky jako moji kamarádi kovbojové, Charlie a Jeff. Vypadal jako Clark Gable. Anebo, moderněji řečeno, vypadal jako současný filmový hrdina mé dcery, Tom Selleck.

„Advokátní kancelář," ozval se strohý ženský hlas.

Pověděl jsem jí, kdo jsem a že bych chtěl mluvit s panem Loomisem. Když přišel k telefonu, vysvětlil jsem mu, že volám od matky Jacka McKinneyho a že mě napadlo, zda by

neměl chvíli času si se mnou promluvit, když už jsem tak blízko Ananburgu. Řekl, abych přišel ve tři hodiny.

Když jsem se vrátil do obývacího pokoje, Veronica McKinneyová stála u obrovského krbu. V pravé ruce držela drink ve vysoké sklenici, v níž plavalo kolečko citrónu. Proutěné křeslo se zeleným polštářem, kde jsem dřív seděl já, obsadil nyní jakýsi mladík. Nemluvili spolu. Veronica k němu dokonce byla otočená zády.

„Tohle je Jackie Crowell," představila ho a pokynula směrem k němu rukou se sklenicí. „Přítel mé dcery," dodala. Zdálo se mi, že slovo přítel zdůraznila, jako by je - a tím pádem i toho chlapce - považovala za nechutné. „Jackie," pokračovala, „tohle je pan Hope."

Crowell vstal z křesla a vykročil ke mně, s nataženou rukou. Bloom ho popsal jako uhrovitěho „ňoumu", ale on byl ve skutečnosti stejně vysoký jako já, mnohem rozložitější, se širokými rameny a útlým pasem, a pod džínovou vestou se mu vzdouvaly mohutné bicepsy. Jeho pleť, pokud jsem ji ve světle dopadajícím přes okno mohl posoudit, byla úplně čistá, bez vyrážky. Ve skutečnosti vypadal jako typický zdravý americký hoch, vymydlený (dokonce nezřetelně voněl po mýdle), s tmavými vlasy, tmavýma očima a příjemným úsměvem.

„Rád vás poznávám," řekl.

Potřásli jsme si rukama.

„Sunny bude dole každou chvíli," sdělila mu Veronica a hned si ho přestala všímat. „Dovolal jste se Loomise?" vyptávala se.

„Cestou odsud se u něho zastavím," odvětil jsem.

„Hodně štěstí," popřála mi a pozvedla sklenici k pochybovačnému přípitku. Rychle usrkla, odložila sklenici na krbovou římsu a doprovodila mě ke dveřím. Když jsem vyšel ven, uslyšel jsem, jak Sunny volá: „Jackie? Jsi už tady?"

Venku bylo vedro jako v peci. Vedle mého auta stál zaparkovaný bílý chevette. Usoudil jsem, že asi patří Crowellovi. Po dlouhé, vymleté cestě jsem projel, aniž bych potkal nějaký jiný vůz. Hlavní brána ranče byla ještě stále dokořán otevřená. Když jsem odbočil doprava směrem k Ananburgu, napadlo mě, že během našeho rozhovoru Veronica McKinneyová ani jednou nedala najevo zármutek nad smrtí svého syna.

Kapitola 3

Člověk nemusí jet nijak daleko za státní park Sawgrass River, aby si uvědomil, jak důležitý je skot pro floridskou ekonomiku. Ranč McKinneyových ležel v caluském okrese, nějakých dvacet mil od středu města, byl to jeden z hrstky rančů, kolem nichž jste museli projet cestou k hranici okresu De Soto. Na té hranici nenajdete žádnou tabuli. Žádný nápis Vítejte v okrese De Soto. Ale ihned poznáte, že tohle je ten pravý dobytkářský kraj, a jakmile projedete Manakawou, jediným městem na cestě do Ananburgu, ucítíte, že jste protrhli jakousi zeměpisnou a časovou bariéru a ocitli se v místech, jež připomínají směs Texasu, Mississippi a Louisiany - typický jih, nezřetelně se prolínající s jihozápadem.

Pokud jde o dialekty používané v Caluse, nejzřetelněji jsou slyšet turisté ze středozápadu, jejichž mluva je tvrdá, plochá a poněkud uspěchaná a sem tam se do ní přimísí drobet neamerické, kanadské angličtiny. Ale tady, v zapadákově, zněl čistě jižanský přízvuk a místní obyvatelé vypadali stejně jako lidé, jaké potkáte na nějaké zaprášené okresce v Georgii. Muži zde nosí modráky s lacem, vysoké boty a slaměné klobouky, žvýkají tabák a kroutí si své vlastní cigarety. Ženy chodí v šatech z potištěné bavlny, jakým moje maminka říkala 'šaty na doma'. Manakawské restaurace podél silnice nabízejí 'domácí stravu', což bez výjimky všude znamená venkovskou šunku, černé boby, zelené fazolky se slaninou, kukuřičnou kaši, zelené kapustičky, kukuřičný chléb a pečeného sumce. Restaurací nabízejících domácí stravování jsem se musel vzdát; našel jsem si umaštěné bistro naproti budově, která vypadala jako sídlo soudu, objednal jsem si hamburger, hranolky a studené pivo a o půl třetí jsem už byl opět na cestě.

Ananburg je od Calusy vzdálen pouhých čtyřiačtyřicet mil, ale v porovnání s ní vypadá víc než ošumělé. Neupravené, sluncem spálené město s širokou hlavní ulicí, s chodníky osázenými palmami a s dřevěnými jednopatrovými budovami, jež vypadají provizorně, jako by byly jen kulisy k filmové scéně, a které se rozeberou a uloží do skladu, jakmile skončí střelecký souboj v pravé poledne. Zde je srdce dobytkářského kraje uprostřed západní Floridy a také domov každoročního lednového mistrovství Floridy v rodeu. Ve městě byla spousta kovbojů. Klapali podpatky po zaprášených chodnících, všichni měli křivé nohy, obuté do vysokých bot se zvonícími ostruhami, dohněda opálené tváře jim stínily široké slaměné klobouky a ze rtů, rozpraskaných od slunce, jim visely vlastnoručně ubalené cigarety. Jeden druhému říkali Cleme, Luku, Shorty, neustále se navzájem poplácávali po zádech a v zadních kapsách těsných, opraných džín nosili pintové láhve whisky zabalené do hnědých papírových sáčků. Tohle bylo území Charlieů a Jeffů, a když jsem kráčel po hlavní ulici, pátraje po adrese, kterou mi nadiktoval Harry Loomis, cítil jsem se trochu nesvůj.

Na dřevěné tabulce stálo HARRY R. LOOMIS, PRÁVNÍ PORADCE a ruka namalovaná v dolním levém rohu ukazovala k dřevěnému schodišti, stoupajícímu do prvního patra budovy s šindelovou střechou. Schody byly úzké, se spoustou uvolněných či docela vylomených prken. Uvažoval jsem, zda se Harry, jakožto advokát, vyzná v záležitostech kolem úrazů způsobených z nedbalosti, protože jsem měl dojem, že by jednou něco takového mohl potřebovat, kdyby na jeho chatrných schodech někdo upadl a zlomil si nohu. V prvním patře byly jen jedny dveře. Na mléčném skle na horní polovině dveří stálo černými, ručně psanými písmeny HARRY R. LOOMIS. Otevřel jsem a vešel do malé čekárny.

Při našem jediném telefonickém rozhovoru mě Avery Burrill informoval, že Harry Loomis „v tom jede sám, je tam jen on a jedno děvče u telefonu“.

To děvče, sedící za psacím stolem hned za dveřmi, muselo mít bezmála šedesát let, byla tedy asi ve stejném věku jako Veronica McKinneyová, ale tím všechna podobnost končila. Zatímco Veronica byla vysoká, štíhlá a světlavá, žena, která na mě mžourala přes brýle bez obrouček, byla malá, podsaditá a s ocelově šedivými vlasy. Zatímco Veronica se oblékala

nenucené a mladě, tahle ženská měla na sobě modrý kostým s tenkými proužky, který vypadal, jako by jeho otcem byl zatoulaný automobil. Veroničin úsměv by dokázal rozpustit i ledovec. Pevně stažená ústa této ženy by proměnila pouštní písek ve sklo. Veronica mluvila jemným, klidným, trochu chraptivým hlasem. Když tato žena promluvila, její hlas přilétl z tajného betonového sila někde na Sibíři.

„Co chcete?“ vyštěkla.

„Jsem advokát Hope,“ představil jsem se. „Pan Loomis mě očekává.“

„Ach ano,“ protáhla a pokrčila nos, jako by jí samotný zvuk mého jména připomněl chciplé krysy, rozkládající se pod okenním parapetem. „Jdete pozdě,“ sdělila mi. „Sedněte si, jestli chcete. Řeknu mu, že jste tu.“ Tón jejího hlasu naznačoval, že pokud přijmu její pozvání a posadím se, činím tak jen na vlastní nebezpečí. V každém případě, jediná další židle v té místnůstce byla zřejmě vyřezána ze stejně nehostinného dubu jako její obličej. Rozhodl jsem se, že postojím. Zvedla telefon a informovala pana Loomise, že „je tu ten advokát z Calusy“. Ještě chvíli držela sluchátko na uchu a pak jím třískla do vidlice, jako by to bylo ostří padající gilotiny. Náhle jsem si vzpomněl na propadlo na ranči McKinneyových. „Jděte dál,“ vyzvala mě. Málem jsem odpověděl: „Ano, pane.“

Harry Loomis vypadal jako samozvaný soudce z filmového westernu z padesátých let. Na sobě měl tmavý zimní oblek, bílou košili a tenkou černou vázanku a - jsem ochoten odpřisáhnout to i před soudem - žvýkal tabák. Právě když jsem vstoupil do kanceláře, vyplivnul žvanec do něčeho, co vypadalo jako porcelánový nočník. Jeho tvář měla barvu tabákové šťávy, jež proletěla místností, minula nočník a přidala tak další skvrnu k těm, které už na stěně byly předtím. Na zdech byly také tapety se vzorem připomínajícím rozplácená sarančata. Na tom rozmačkaném hmyzu visel Loomisův vysokoškolský diplom, jeho právnický doktorát a licence k provozování praxe ve státě Florida. Nerozeznal jsem jméno žádné ze škol, které navštěvoval. Měl jsem dojem, že na doktorátu bylo vyvedeno zdobným staroanglickým písmem jméno univerzity z Panenských ostrovů, ale určitě jsem se mýlil. Harry Loomis na mě hleděl zpoza brýlí s černými obroučkami, jež zvětšovaly jeho vodnatě modré oči. Pořád žvýkal tabák. Doufal jsem, že už nebude plivat. Doufal jsem, že bude mít lepší náladu než to jeho ‚děvče‘. A doufal jsem, že po dnešním dnu už se s ním nikdy nebudu muset setkat.

„Vezměme to pěkně zkrátka, pane Hope,“ zahlaholil. „Jsem zaměstnaný člověk.“ Jeho hlas byl směsicí sassafrasů s melasou a s příměsí kapky oleje značky Castor, jež směsí dodávala správnou hutnost a zabarvení. Všiml jsem si, že i jeho obočí vypadá jako ty rozmačkané kobylinky na tapetě. Buď se rozhodl, že si nechá narůst nepěstěnou, prošeďivělou bradku, anebo se prostě několik dní neobtěžoval s holením. Odkášlal si, shromáždil velkou dávku hnědé šlichty a znovu vypálil směrem k nočníku. Tentokrát trefil do černého a potěšeně se usmál. Jeho zuby měly barvu kravského lejna. „Předneste vaši kauzu,“ vyzval mě.

Vysvětlil jsem mu, že pokud zatím víme, Jack McKinney žádnou poslední vůli nezanechal. Upozornil jsem ho, že podle floridských zákonů, týkajících se pozůstalostního řízení, případně veškerá pozůstalost jeho matce. Zároveň jsem ho informoval, že policejní pátrání v Caluse, Bradentonu a Sarasotě neodhalilo existenci žádného bankovního účtu, a že tedy McKinneyova pozůstalost sestává z jeho osobních svršků a tři roky starého automobilu značky Ford Mustang. Začal jsem mluvit o tom, že s ohledem na...

„A co těch třicet šest tisíc?“ přerušil mě Loomis. „Ty peníze v hotovosti, které měl přinést na vyrovnání?“

„Pokud takové peníze vůbec kdy vlastnil,“ upřesnil jsem. „Zatím se nenašly.“

„A kdo je hledal?“ chtěl vědět Loomis.

„To jsem už řekl. Policie.“

„Kde?“

„V jeho bytě. A jak jsem už uvedl, provedli rutinní šetření ve všech bankách v...“

„Zkusili taky banky tady v Ananburgu? Nebo v Manakawě? Nebo ve Venice? Nebo...”

„Nu,” zarazil jsem ho, „a co třeba banky v New Yorku, Chicagu či v Los Angeles? Nezdá se být pravděpodobné, že by McKinney uložil své peníze někam, kde by si je nemohl vyzvednout, jakmile je bude potřebovat. Ananburg a...”

„Ale určitě to nevíte. Není to prokázaný fakt,” tvrdil Loomis. Vyslovil to slovo jako ‚fak‘.

„Ale v každém případě,” naléhal jsem, „předpokládáme-li pro tuto chvíli, že jediná pozůstalost...”

„Nehodlám nic předpokládat, dokud to nebude prokázaný fakt,” opáčil Loomis. Opět to znělo jako ‚fak‘.

Měl jsem chuť mu říct, ať se jde třeba přefaknout. Namísto toho jsem se trpělivě zeptal: „Nu, ale kdybychom prokázali - samozřejmě k vaší spokojenosti -, že žádná pozůstalost prakticky neexistuje, byl byste ochoten...?”

„Nebudu spokojen, dokud neobrátké každé zrnko písku na celé Floridě,” prohlásil. „Ten člověk podepsal kus papíru, kde se říká, že má na to vyrovnání připraveno šestatřicet tisíc dolarů. Ten kus papíru, to je fakt, pane Hope. Podepsaly ho obě strany a píše se tam, že existuje pozůstalost ve výši minimálně třiceti šesti tisíc dolarů. Nevím, o co se pokoušíte, ale zdá se mi...”

„Nikdo se o nic nepokouší,” odsekl jsem. „Takové obvinění popírám. Jsme přesvědčeni, že v podstatě žádná pozůstalost neexistuje. Za předpokladu, že bychom vás přesvědčili...”

„Už zase něco předpokládáte,” vypálil Loomis.

„Za předpokladu, že bychom vás o tom přesvědčili, jsme připraveni nabídnout dohodu...”

„A jakoupak, pane Hope?”

„Váš klient si samozřejmě ponechá farmu a banka mu vydá ty čtyři tisíce dolarů, které jsou v zástavě. Také mu vydáme to auto a všechny McKinneyovy svršky.”

„A co odškodné?” otázal se Loomis. „Můj klient tu farmu mohl prodat celé řadě lidí. Nebýt toho papíru, co s McKinneym podepsali...”

„Tu farmu přece může prodat i tak. Ta mu přece zůstane.”

„Kupci nečekají, až se nějaký šizuňk rozmyslí, pane Hope.”

„Podle mě lze těžko tvrdit, že když někoho zabijí, stane se proto šizuňkem. V každém případě, toto je naše nabídka a zdá se mi, že docela poctivá.”

„Jak by se vám zamlouvalo, kdybychom podali žalobu, pane Hope?” zeptal se Loomis. „Abychom zjistili, kde schováváte těch šestatřicet tisíc?”

„Na to máte samozřejmě právo,” připustil jsem. „Ale může to být dost dlouhé a složité a vašeho klienta by to mohlo stát víc než ty čtyři tisíce, jichž jsme ochotni se vzdát.”

„Nerad vyjednávám s pistolníky,” prohlásil Loomis.

„Proč si o tom nepohovoříte s panem Burrillem?” nadhodil jsem.

„Mohu vám už teď povědět, co by mi na to řekl.”

„Jeden nikdy neví.”

„Kde jste studoval?” zeptal se Loomis.

„Na Severozápadní univerzitě.”

„Kde to je?”

„Někde tam nahoře,” odpověděl jsem. „Proberete to s panem Burrillem?”

„Já si pořád myslím, že v té pozůstalosti je víc peněz, než přiznáváte,” naléhal Loomis.

„Mýlíte se,” odsekl jsem. „Na shledanou, pane Loomisi.”

Když jsem vycházel z kanceláře, otočil se a opět si odplivl do nočníku.

Venku lilo - jako ve filmu a knize Když nastaly deště. Z bouřících nebes se valily proudy vody jako svislé, stříbrné trajektorie svítících střel, dopadajících na silnici a na střechem mého vozu. Velmi pomalu a opatrně jsem projížděl loužemi, zalévajícími celou silnici, přibrzdil jsem, kdykoli jsem se blížil k nějaké bouřlivé bystřině tekoucí napříč vozovkou. Zdálo se, že nastala ‚žabí potopa‘, jak říkají zdejší domorodci.

Stěrače na předním skle mého vozu nikdy pořádně nefungovaly -ani teď ne. Sklo se začalo zevnitř mlžít, a když jsem stáhl okénko, vyšplíchl na mě proud deště, takže jsem ho zase zavřel. Průtrže tady na Floridě bývají zuřivější, než jaké jsem kde viděl. Zdálo se, jako by tu potopu rozpoutal pomstychtivý bůh, odhodlaný ztrestat všechny, kdo byli tak bláhoví, že se zde rozhodli přežít letní měsíce. Celé auto znělo rachotem, připomínajícím koncert tlupy karibských bubeníků. Obrovské kapky dopadaly na kapotu a tříštily se o přední sklo, na němž se stěrače statečně snažily vytvořit oblouk, skrz nějž by bylo vidět ven. Otřel jsem opocené sklo a nahrbil jsem se nad volantem ve snaze vidět lépe na silnici. Měl jsem zavřená okna a v autě bylo vedro k zalknutí.

Lehký oblek, který jsem si na sebe vzal dnes ráno, na mně visel celý zvlhlý, košile se mi lepila na hrud' i k podpaží. U firmy Summerville a Hope platí pravidlo (za nějž s Frankem nemůžeme svalovat odpovědnost na nikoho než sami na sebe), podle něhož jsou všichni mužští zaměstnanci povinni chodit do práce v saku a kravatě. Ženy to mají o něco snazší. Po dlouhé diskusi jsme rozhodli, že nemusí v létě nosit punčocháče ani nylonové punčochy. Cynthia Huellenová, naše recepční a vůbec děvče pro všechno, chodí dost často bez punčoch. Některé naše sekretářky, snad proto, že se cítí být o trochu výše na společenském žebříčku, se oblékají poněkud formálněji, s výjimkou zimních měsíců, kdy jsou kanceláře plné ženských v těsných kalhotách. Dnes bych měl na sobě raději šortky, tenisky a tričko. Namísto toho jsem celý propocený, v obleku a kravatě, projížděl kolem Burrillovy farmy, s jeho jménem uvedeným na hnědé poštovní schránce, a dál kolem státního parku a ranče McKinneyových, až jsem se konečně ocitl na okraji civilizace. Od křižovatky silnice Timucuan Point s dálnicí US 41 jsem do mé kanceláře v centru dorazil za dvacet minut. Bylo už skoro pět hodin.

Cynthia mi vyřídila, že Frank je na nějakém jednání a potom má v úmyslu pozvat klienta na skleničku. Nezmínila se o tom, co mám na stole. Ležel na něm rukou psaný vzkaz. Stálo tam:

Omlouvám se, že jsem se k tomuhle nedostala dřív, ale nezdálo se, že by to bylo tak moc naléhavé. Jak to, že jste se mnou dosud vždycky jednal jako s dámou, co?

Lístek byl přiřítý ke stránce popsané strojem. Nadzvedl jsem ho a četl jsem:

DESET PRAVIDEL

Vždycky jednej s dámou, jako by to byla děvka.

Vždycky jednej s děvkou, jako by to byla dáma.

Nikdy neposílej dámě nic, co se rychle kazí.

Nikdy neposílej děvce nic trvanlivého.

Nikdy se nepokoušej získat dámu do postele za peníze.

Nikdy se nepokoušej děvku dostat do postele řeči.

Dámě musíš pořád vykládat, jak ji miluješ.

Děvce nikdy nic nevykládej.

Nikdy nevěř dámě, která o sobě tvrdí, že je dáma.

10. Nikdy nevěř děvce, ať už tvrdí cokoliv.

Zamyslel jsem se nad těmito závažnými radami na celých třicet sekund a pak jsem probral štos růžových lístků, které mi Cynthia uložila do košíku na vzkazy k vyřízení. S hlubokým povzdechem jsem začal volat všem, kdo mi telefonovali, zatímco jsem se proháněl po prériích. Ještě pořád jsem telefonoval, když o půl šesté přišla Cynthia popřát mi dobrou noc. Mezitím přestalo pršet, ale vedro přetrvalo. Calusa je úplně jiná než všechna města, co jsem kdy znal. Tady dešť vedro nikterak nezmírní. Začne pršet, přestane pršet, ale vedro je tu pořád. Dokonce se zdálo, že je po dešti ještě větší horko než předtím. Právě jsem se znovu natahoval po sluchátku s nadějí, že ještě někoho zastihnu v jeho kanceláři, když telefon zazvonil, což mě překvapilo. Zvedl jsem sluchátko.

„Summerville a Hope," ohlásil jsem se.

„Matthew?”

Dalein hlas. Srdce mi poskočilo.

„Jé, ahoj," vyhrkl jsem.

„Doufala jsem, že tě ještě zastihnu," řekla.

„Jsem tady."

„Dělala jsem si o tebe starosti."

„Jsem v pořádku," tvrdil jsem. „Hlava už se mi zahojila, všechno už je skoro jako..."

„Nedělala jsem si starosti kvůli tvojí hlavě," přerušila mě.

Zavládlo dlouhé ticho.

„Matthew," ozvala se opět, „nechtěla jsem ti ublížit, to by bylo to poslední, co bych chtěla. Víím, že jsem to provedla špatně. Ten rozchod. Zvlášť potom, co..."

„Ale ne, ne..."

„Prosím, nech mě dopovědět, co musím říct, Matthew, protože to ze sebe musím vysypat dřív, než se rozbřečím. Znamená jsi pro mě hrozně moc, Matthew, víc, než si dovedeš představit, nešlo jen o sex, jak jsem tvrdila, moc jsem tě milovala, Matthew. A málem jsem nenašla odvalu s tím skončit, zrovna potom, co ses kvůli mně málem nechal zabít, ale Matthew, můj drahý, musela jsem to udělat. To, co se mi přihodilo s Jimem, bylo jako blesk z čistého nebe, prostě jsem si nemohla pomoci, musela jsem se do něj zamilovat, stejně jako musím dýchat. Jenže, Matthew, to, co jsem dělala, bylo přece tak nesprávné, když jsem se stýkala s tebou i s ním současně, musela jsem to skončit, musela jsem se s tebou rozejít, ale nechtěla jsem ti ublížit a bojím se, že jsem ti ublížila, a chci se omluvit, protože jsi pro mě vždycky znamenal cosi velmi vzácného, tak mi, prosím, odpusť, Matthew, řekni, že mi odpouštíš, nebo si až do smrti budu myslet, že jsem děvka. Já se rozbřečím, ach bože." A rozbřečela se.

Naslouchal jsem jejím vzlykům a nevěděl, co odpovědět; její vstřícnost byla na mě až příliš silná, nechtělo se mi udílet rozhrěšení, jako bych byl nějaký páter v odřené sutaně s kolárkem. Raději bych jí byl pověděl, že je ta nejskvělejší žena, jakou jsem v životě potkal. A málem jsem jí to řekl, jenže přímo před sebou, na psacím stole, jsem měl Frankovo druhé pravidlo - Vždycky jedneš s dívkou, jako by to byla dáma - potom, co se Dale přiznala, že si připadá jako děvka, ve mně nyní slovo dáma vyvolalo lítost. A tak jsem bezmocně poslouchal, jak pláče, a snažil se najít vhodná slova, jimiž bych jí to usnadnil, protože, koneckonců, ona mi zavolala právě proto, aby to usnadnila mně. Můj pohled padl na Frankovo pravidlo číslo sedm - Dámě musíš pořád vykládat, jak ji miluješ. Trochu jsem je pozměnil, tak, abych získal vhodné ukončení, po němž Dale tak prahla, totální zakončení, jež by za naším vztahem udělalo neškodnou tečku namísto vleklé, bolestivé, nikdy nekončící elipsy.

„Já tě taky miloval," řekl jsem.

Minulý čas.

A tím to zřejmě bylo vyřízeno.

Po chvíli přestala plakat, popřála mi hodně, hodně štěstí a já jí popřál totéž. A pak se rozloučila. „Sbohem, Matthew."

„Sbohem, Dale," řekl jsme a oba jsem zavěsili.

Z kanceláře jsem odešel až skoro v sedm. Zamkl jsem a zajel autem k malé čínské hospůdce o kousek dál v ulici, kam jsme s Dale občas chodívali. Před večerí jsem si dal dvě martini a pak jsem se nimral v jídle, přemýšlel o Dale a o tom, jak je člověk osamělý, když nemá s kým večeret - zejména jde-li o čínskou restauraci. Když jsem vyšel ven, nad Mexickým zálivem plál nádherný západ slunce.

Domů jsem dojel za tmy.

Před sousedním domem parkovalo červené porsche. Má ovdovělá sousedka, která mě pořád zvala na večeri, má zřejmě návštěvu. Zataženými záclonami v jejím obývacím pokoji

probleskovala záře televizní obrazovky. Bloom mi jednou pověděl, že nejlepší způsob, jak odradit lupiče, je nechat v opuštěném domě svítit malé modré světlo; zvenčí se pak zdá, že uvnitř hraje televize. Napadlo mě, zda ta vdova odvedle sedí se svým hostem při čtyřicetiwattové modré žárovce.

Odemkl jsem kuchyňské dveře, rozsvítil jsem v kuchyni i v obývacím pokoji a zapnul jsem televizi. Vykročil jsem k baru, abych si namíchal něco k pití, když tu jsem zvenku, od bazénu, zaslechl nějaký zvuk a ztuhl jsem.

V mysli jsem se okamžitě vrátil k oné noci U kapitána Blooda, kde mě Jeff s Charliem vyzvali k toreadorskému tanci. Nijak zvlášť mi nepomohlo, že přesně v tu chvíli naskočila televize a pokojem se rozlehlo zaječení nějaké ženské. Stál jsem jako přibitý. Ta ženská v televizi ječela dál a pak se ozval mužský hlas: „Jen pokračujte, milá paní.“ A já si pomyslel: ne, paní prosím vás, nechtě toho, ale ona ječela dál a ten zvuk zvenku teď ke mně dolehl zřetelněji a znělo to, jako když se někdo šplouchá v mém bazénu.

Mýval, napadlo mě.

A pak jsem si uvědomil, jakpak by se asi mýval dostal skrze mřížoví, obklopující celý bazén, a potom jsem si zase říkal, čeho se vlastně bojím, jenže jsem to věděl moc dobře. Báł jsem se, aby mi zas někdo nepřivodil otřes mozku. Avšak zdálo se mi - a doufal jsem, že oprávněně -, že Jeff ani Charlie přece nemohou vědět, kde bydlím, i když moje jméno a adresa je v telefonním seznamu, protože nevědí, jak se jmenuji. Tedy, věděli, že jsem Matthew, protože slyšeli, že mi tak Dale říkala, a chytili se toho, ale netušili, že jsem Matthew Hope, a kromě toho bylo směšné domnívat se, že by se vrátili po tom, co se jim posledně podařilo mě tak skvěle zřítit.

Přesto jsem měl strach.

Říkal jsem si, prokristapána, přece se nebudeš celý život schovávat v komoře, nebo ano? Jen proto, že z tebe dva syčáci málem vy tloukli duši? A pak mě napadlo: Ale co když je tam venku lupič, radši bych mel zavolat policii. Jenomže na mé příjezdové cestě nestálo žádné auto - jediný vůz bylo to porsche před sousedčíným domem. Jezdí snad dneska lupiči v porsche? A proč by se lupič koupal v mém bazénu? Což by neutekl hned, jak jsem rozsvítil? Rozhodl jsem se rozsvítit světla v bazénu, ale ještě chvíli jsem tak neučinil, protože jsem se ještě stále měl na pozoru, i když ta žena v televizi přestala ječet a ten muž jí právě sděloval, že jí podřízne krk. Potom jsem si řekl: Do toho, Hope, rychle jsem přistoupil k vypínači na zdi a rozsvítil světla v bazénu.

Nebyl to mýval, ani lupič.

Byla to Sunny McKinneyová a byla úplně nahá.

Mojí první, bezmyšlenkovitou reakcí byla zlost. Na ni, za to, že mé tak vyděsila, a na sebe, že jsem se nechal vyděsit. Když v bazénu náhle zazářila světla, stála po pás ve vodě. Nemohla být překvapená, protože jsem hned po příchodu v domě rozsvítil, ale přesto nasadila překvapený výraz a rychle se schovala pod vodu; její opálené nohy se míhaly v záři světla, ukrytých pod hladinou, když začala plavat k hlubšímu konci bazénu. Odemkl jsem posuvné skleněné dveře, otevřel je a vykročil na dlažbu z pálených kachlů. Sunny zůstala ponořená. Po chvíli se nad hladinou objevila její hlava s dlouhými světlými vlasy přilepenými na tvářích a s široce otevřenými ústy lapajícími po dechu.

„Ahoj,“ uvítala mě. Šlapala vodu a bylo jí vidět jen hlavu, krk a ramena. „Nemohl byste zhasnout, prosím vás? Nepřinesla jsem si plavky.“

„To vidím.“

Usmála se a znovu se vrhla pod hladinu. Proudý podvodního světla obklopovaly její ponořené tělo, zatímco plavala zpátky k mělčímu konci, plavé vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako klubko tekutých, zlatých hadů. Hladina se opět rozstříkla jako roztržité sklo, když se vynořila, aby popadla dech. Nejprve se objevily ruce, zvednuté nad hlavou, jako by zkoušela skočit šipku z vody do vzduchu, potom světlé vlasy a nádherná tvář; její tělo

stoupalo zvolna z vody a opět se ponořovalo, jakoby zpomaleně, uprostřed světelných kruhů šířících se do všech stran. Postavila se, po pás ve vodě, a začala se brodit ke schůdkům. Zašel jsem do domu zhasnout světla.

Když jsem opět vyšel ven, stoupala po schůdkách. Jako herečka ve světle reflektorů či víla v měsíčním svitu zvedla paže nad hlavu a v záplavě měsíčního světla pomalu otočila ruce dlaněmi vzhůru, jako by se jí skrze prsty sypaly stříbrné mince.

Můj partner Frank tvrdí, ačkoli to neuvedl ve svém seznamu deseti pravidel, že částečně oblečená žena je nekonečně víc vzrušující než žena úplně nahá. Možná má pravdu. Já jenom vím, že nahá Sunny McKinneyová byla nádhernější, než má vůbec jaké živoucí stvoření právo být. Rychle jsem se rozhlédl vpravo, vlevo. Mám sousedy z obou stran, ale majitelka, od níž jsem si dům pronajal, byla v okolí známa pod přezdívkou Sheena, královna džungle, protože na svém pozemku vysázela víc stromů, keřů a popínavých rostlin, než kolik jich roste na celých šesti akrech caluského Parku Agnes Lorrimerové. I nejzazší okraj bazénu byl oddělen od zátoky porostem nízkých mangrovových stromů a vyšších australských borovic. Nikdo kromě mne nemohl sledovat Sunnyino tiché vzývání měsíce a ona sama se tvářila, jako by ji moje přítomnost vůbec nezajímala. Všiml jsem si jejích šatů, naházených halabala na lehátku. Na dlaždicích vedle něj ležel pár modrých dřeváků vedle červeného koženého batůžku.

„Nemáte ručník?“ zeptala se a odhrnula si mokré vlasy z obličeje. „Promiňte, že jsem vám vlezla do bazénu. Bylo mi hrozně horko, když jsem tu na vás čekala.“

„Přinesu vám ručník,“ řekl jsem.

Když jsem se vrátil, ležela na zádech na druhém lehátku. Oči měla zavřené, ruce založené za hlavou, nohy mírně roztažené. Blondýna skrz naskrz.

Otevřela oči.

„Už jsem skoro suchá,“ konstatovala.

Podal jsem jí ručník.

Ledabyle se jím osušila a upustila ho na dlaždice. Stálo mě mnoho úsilí udržet pohled upřený na její tvář. Zdálo se, že se mými rozpaky baví. Na rtech jí pohrával mírný, zlomyslný úsměv.

„To je vaše porsche tam venku?“ otázal jsem se.

„To červené, ano. Vlastně patří ranči - červená a černá, to jsou naše barvy. Nechtěla jsem vám zablokovat příjezdovou cestu,“

„Zaparkovala jste před nesprávným domem.“

„Dívala jsem se po číslech domů. Vy na schránce žádné nemáte.“

„Pořád si říkám, že ho tam musím dát.“

„Můžete si koupit v papírnictví číslo na samolepce,“ nadhodila. „Jenom se to takhle zezadu sloupne.“

„Budu to muset udělat.“

„Některá dokonce ve tmě světélkují.“

Uvědomil jsem si, že si tady povídám s ženskou, která je úplně nahá.

„Možná bych vám měl podat župan,“ navrhl jsem.

„A na co?“ divila se.

Neodpověděl jsem. Vrátil jsem se do domu a zašel do ložnice. Ve skříni jsem našel župan, ale pak jsem se rozhodl, že ten Sunny nedám, a místo toho jsem jí přinesl svoje japonské kimono, bílé, s opaskem a zdobené vpředu i vzadu japonskou kaligrafií. Když jsem se vrátil do obývacího pokoje, stála nahá před televizí, upírala oči na obrazovku a namodralé světlo jí hrálo po celém těle.

„Á, japonské, to je fajn.“ Vzala kimono do ruky, ale nijak nespěchala, aby si ho oblékla. Místo toho dál sledovala televizi. „Nemáte něco k pití?“ zajímala se.

Bylo jí třiačtyřicet a podle zákona i fyzicky to byla žena každým coulem. Přesto jsem nedokázal přemoci pocit, že bych se dopustil narušování morálky mladistvé osoby, kdybych jí

nabídl skleničku. Na televizní obrazovce právě nějaký policajt vykládal, jak se mu podařilo dorazit k té uječené dámě dřív, než jí podřízli krk.

„Co si dáte?" zeptal jsem se.

„Gin, jestli máte. S citrónovou kůrou."

„Led?"

„Ano, prosím."

Na obrazovce běžely ukázky ze skvělé show, kterou budou dávat příští týden. „Potřebujeme to?" otázal jsem se.

Sunny pokrčila rameny. Vypnul jsem televizi a přistoupil jsem k baru. Když jsem se otočil zpátky, se sklenkou v ruce, byla ještě pořád nahá a procházela se po pokoji; všechno si pečlivě prohlížela, jako okresní odhadce.

„Byl bych rád, kdybyste si oblékla to kimono," požádal jsem a podal jí drink.

„Ach, buďte klidný," opáčila. „Já vás neukousnu. Je to tu pěkné. To jste zařizoval sám?"

„Pronajal jsem si ten dům i se zařízením."

„Pěkné," opakovala a pokývla hlavou. „Vy se nenapijete?"

„Okamžik."

Vrátil jsem se k baru a namíchal si nápoj, který by můj partner Frank nazval ‚martini a la tchyně': ostré, suché, ledové.

„Na zdraví," řekla Sunny.

„Na zdraví," odpověděl jsem.

„Mhm, je dobré," pochválila mě. „Tanqueray?"

„Beefeater," řekl jsem.

„Dobré," opakovala.

„A teď si vezměte to kimono, ano?"

„Nenávidím šaty," prohlásila. Nicméně odložila sklenici na stolek poblíž napodobeniny barcelonského křesla, zvedla kimono a zachumlala se do něj. „Pěkně mi padne," poznamenala. „To patří vaší přítelkyni?"

„Je moje."

„Pěkné," opakovala a stáhla si opasek.

Zdálo se mi, že to kimono má širší výstřih, než jsem si pamatoval. A také mi připadalo pro ni hrozně krátké. Vzala opět do ruky sklenici a nedbale - velmi nedbale - usedla do barcelonského křesla. Potom prohodila:

„Určitě se divíte, proč jsem přišla."

„Něco takového mě napadlo. Jak jste mě našla?"

„Vaše číslo je v seznamu. Adresa taky. Nejdřív jsem vám zkoušela zavolat, ale nikdo to nebral." Pokrčila rameny. „Řekla jsem si, že to zkusím. Není to moc daleko."

Přikývl jsem a ona se usmála.

„Nejste rád, že jsem tady?" podívala se a zhluboka se napila.

„Proč jste přišla?" zeptal jsem se.

„Chci si s vámi promluvit. O Jackovi."

„O vašem bratrovi nebo o vašem příteli?"

„Můj přítel se jmenuje Jackie," namítla. „Jack je můj bratr."

Potrásla hlavou. „Vlastně bych správně měla říct, že byl můj bratr. Jack už je pryč." Znovu zavrtěla hlavou. „Jak o něm víte, myslím o Jackiem?"

„Potkali jsme se dnes odpoledne. Na ranči. Prý jste byla s ním tu noc, kdy zavraždili vašeho bratra."

„Jo. Páni, to tedy bylo trapné! Muset o tom vykládat policajtům."

Soudě podle toho, jak seděla, bych byl řekl, že ji nemůže uvést do rozpaků vůbec nic. Náhle jsem si vzpomněl na Frankův výrok o částečně oblečených ženách. Odvrátil jsem oči.

Sunny se usmála, jako kdyby mě přistihla při něčem, co by od takového dědka nad hrobem nikdy nečekala.

„Muži jsou legrační," prohlásila. „Já jsem si s vámi opravdu přišla promluvit."

„Tak mluvte," vyzval jsem ji.

„Ale jistě," souhlasila. „Nepřišlo vám divné, kde vzal Jack čtyřicet tisíc dolarů?"

„A vy víte, odkud je měl?"

„Mám o tom jistou představu. Mhm, to je ale dobré," zavrňela a zamávala skleničkou. „Máti nesnáší, když piju, víte? A taky nesnáší mého přítele. A to, jak mluvím. Ať jde do hajzlu. Neměl jste chuť ji zatáhnout do postele?"

„Odkud myslíte, že měl váš bratr ty peníze?" naléhal jsem. „Tedy, pokud je opravdu měl."

„Ach, myslím, že je měl docela určitě," tvrdila. „Co myslíte vy? Odkud je měl?"

„Zprvu jsem měl za to, že je zdědil, ale to se nezdá být..."

„Ne, můj otec mu neodkázal ani desetník. A mně taky ne. Všechno dostala máti." Dopila sklenici a prohodila: „Dala bych si ještě trochu."

Vzal jsem jí sklínku z ruky. Opět se usmála; netušil jsem proč. Nalil jsem a donesl jí to.

„Díky." Usrkla trochu ginu a pokračovala: „Co si myslí policie? O tom, kde vzal ty peníze?"

„Snad jste pochopila, že zatím žádné peníze nenašli. Pokud víme, možná těch čtyřicet tisíc nikdy neexistovalo."

„Nu, dal přece tomu farmáři zálohu čtyři tisíce nebo ne? Tak to aspoň říkala máti."

„Ano, ale to ještě neznamená..."

„Co jste říkal, že je to za gin? Podle chuti musel být drahý."

„To byl," potvrdil jsem.

„Zbožňuju drahé věci," zdůraznila. „Tak co si myslí policie?"

„Nevím, co si myslí teď," vysvětloval jsem. „Původně uvažovali o drogách, ale..."

„Drogy?" Zasmála se. „Brácha mě jednou přistihl, jak kouřím marjánku, a tak mě seřezal, že jsem si týden nemohla sednout." Na chvíli se zamyslela, jako by vzpomínala na tu událost. „Ne," prohlásila, „drogy určitě nepřípadají v úvahu. Mimochodem, neměl byste trochu? Myslím trávu."

„Lituji, to nemám."

„Měla jsem si nějakou vzít s sebou. Jenže se vždycky bojím vozit ji v autě. Mám strach, že někde přejedu na červenou a hned mě zabásnou za úmysl obchodovat nebo jak tomu říkají. Ne, Jack ty prachy neměl z - co si vlastně mysleli, že prodával drogy?"

„Nepřebírali jsme to nijak do hloubky."

„To je dobře, protože by to nikam nevedlo. Typicky brilantní způsob uvažování Mickey Mousů od policie. Je mi úplně jasné, jak si to Bloom představoval, vám ne? Jsme na Floridě, takže kde by asi takový kluk, jako byl Jack, přišel ke čtyřiceti tisícům dolarů? Přirozeně že z drog." Zavrtěla hlavou. „Povězte vašemu příteli Bloomovi, že můj bratr v žádných drogách nejel. Ani náhodou."

„Proč mu to nepovíte sama?" prohodil jsem. „Vlastně, pokud máte doopravdy ponětí o tom, odkud váš bratr získával peníze..."

„Nerada mluvím s policajty, zvláště ne s detektivem Bloomem," dodala. „Pustil se do mě a do Jackieho, jako bychom byli nějakí vrahouni či co. Jen jsme spolu spali, je to snad zločin? Ale Bloom..."

„Jenže došlo ke zločinu," namítl jsem. „Zavraždili vašeho bratra. Detektiv Bloom..."

„Detektiv Bloom si to moc pěkně užíval."

„O tom dost pochybuji."

„Jo? Tak proč se vyptával, kde jsme to dělali a kdy přesně a vůbec na všechno možné, div že nechtěl vědět, co jsem měla na sobě? Váš přítel je sexuální deviant." Znovu se usmála.

„Můj přítel je policista," pronesl jsem suše, „který jen dělal svoji práci,"

„Když tak báječně dělá svoji práci," odsekla, „proč ještě nepřišel na to, odkud měl brácha ty peníze? Myslíte, že ho vůbec napadlo, že těch čtyřicet tisíc souvisí..."

„Napadlo ho to. A jestli víte, kde váš bratr..."

„To nevím. Neřekla jsem, že to vím. Říkám jen, že mám určitou představu."

„Tak o tom povězte policii."

„Ne. Vy jste zastupoval mého bratra, je to tak? A máti povídala, že teď zastupujete ji, správně?"

„Ano."

„Tak s kým jiným bych o tom měla mluvit?" Pokrčila rameny.

„Ať mi povíte cokoli, prozradím to Bloomovi," varoval jsem ji. „Má-li to jakoukoli souvislost se zločinem..."

„Jste vážně tak poctivý, jak vypadáte?" zeptala se, opět s úsměvem. „Každý jiný by byl šťastím bez sebe, kdybych tu před ním běhala nahatá."

Nijak jsem to nekomentoval.

„Byla jsem přece nahatá, vzpomínáte si?"

„Vzpomínám."

„Protože paměť začne vynechávat ze všeho nejdřív, jak jsem slyšela. Mohl byste mi ještě nalít?"

„Proč?"

„Už jsem řekla, že je to dobrý gin."

„To neznamená, že tu láhev musíte dorazit."

„Dostanu vás pod stůl, kdy si vzpomenete," chlubila se. „Vyrostla jsem na ranči, milý pane. Strávila jsem s kovboji víc času...", nechala tu větu nedořečenou. Vztáhla ke mně ruku se sklenicí. „Prosím," žadonila s našpulenými ústy. „Pěkně prosím."

Vzal jsem od ní skleničku a nalil do ní trochu ginu. Pozorovala mě.

„Nebud'te tak štědrý," popíchla mne.

Nalil jsem o trochu víc a donesl jí sklenici.

„Díky." Podívala se na sklínku proti světlu. „Určitě vám to nebude chybět?" zeptala se, potrásla hlavou a napila se.

„Tak tedy, co si myslím," řekla. „Myslím, že můj bratr byl zloděj."

„Aha."

„Co znamená to vaše aha? Připadá vám ta představa nemyslitelná?"

Vzhledem k tomu, jak škobrtla jazykem o slovo nemyslitelná, mě napadlo, že její nepořádný, splývavý tok řeči začíná být maličko nasáklý, a najednou jsem si začal dělat starosti, jak moc asi slečna Sunny McKinneyová chlastá. Sklenici už měla zase skoro prázdnou. Netoužil jsem po tom mít na krku třiaadvacetiletou holku opilou namol. Nebo ano?

Kdysi, ještě v Chicagu jako teenager, jsem se pokusil opít šestnáctiletou dívenku, abych tak dobyl pevnost, kterou pro mě představovaly její panenské kalhotky. Úplně vedle mě vytuhla a já si připadal jako lupič, když jsem se jí hrabal pod sukní. Nakonec jsem toho nechal, když mé sedmnáctileté svědomí neuneslo tíhu studu a výčitek. Nikdy jsem se nedozvěděl, jestli byla doopravdy opilá. Ani teď jsem nevěděl, je-li Sunny opravdu opilá, ale rozhodně se zdálo, že má tím směrem namířeno.

„Proč na mě tak zíráte?" divila se.

„Jen tak."

„To není pravda. Jsem krásné děvče a mám na sobě nepříliš stažené kimono. Víte, kdo napsal Rozhalené kimono?"

„Kdopak?"

„Seymour Hare." Usmála se. „Asi si říkáte, kam tohle všechno povede, co?"

„Ne, přemýšlím, jestli nejste opilá."

„S tím si nedělejte starosti. Dovolte, abych vám to zrekonstruovala, dobře?" Tentokrát měla potíže se slovem přestavovala. „Můj bratr Jack potřeboval čtyřicet tisíc dolarů, aby mohl uskutečnit svůj dávný sen: stát se pitomým pěstitelům fazolí..."

„Opravdu měl takový sen?"

„To byl vtip. Kdo ví, co si vlastně myslel? Co si vůbec kdy myslel? No dobře. Tedy zatoužil po fazolové farmě. Řekla bych, že je to lepší než pronajímat prázdná skladiště cikánům. Poslyšte, opravdu se musím doprošovat, abych dostala trochu ginu? Sunny má hroznou žízeň, pane Hope."

„Sunny začíná být nalitá," opáčil jsem.

Nic na to neřekla. Sklouzla z křesla - při tom se jí rozevřelo kimono a odhalilo velký kus opáleného stehna - a zamířila přímo k baru. „Posluž si, Sunny," vybídla se a sama si také odpověděla: „Děkuji pěkně." Nalila si vydatnou dávku.

„Díváte se mi na zadek?" poznamenala.

„Ano," přiznal jsem se.

„Myslela jsem si to." S úsměvem se otočila. „Na zdraví. Kde jsem to přestala?"

„Váš bratr potřeboval čtyřicet tisíc dolarů..."

„Správně. A dospěl k názoru, že je může získat jedinečně nezákonným způsobem. Velcí lidé mívají velké myšlenky. Potřeboval jen někoho oloupit."

„A kterou banku tedy přepadl?"

„To ne, žádnou banku, pane Hope. Vy byste se snad vloupal do banky, kdyby vaše matka vlastnila dobytčářský ranč?"

„Nerozumím vám," podotkl jsem.

„Krávy," řekla.

„Krávy," opakoval jsem.

„Ano, pane. Můj bratr kradl krávy."

„Krávy vaší matky?"

„Ano, pane, krávy moje matky."

„Jak jste se to dozvěděla?"

„Nevěděla jsem to. Až když jsem si začala dávat jisté věci dohromady. Jsem mnohem chytřejší, než si máti myslí." Usrkla ze skleničky, podívala se, kolik jí tam zbylo, a dodala: „Myslím, že víte, že v říjnu míváme spoustu práce - vlastně od začátku října až do půlky listopadu. To je na ranči nejvíce co dělat. Normálně pouštíme býky ke kravám na jaře..."

„Pouštíte?"

„Nu, ano, kvůli páření. V létě je zase oddělíme. Řekněme, že býci na to mají čas od února do června. Od početí do porodu uplyne devět měsíců, stejně jako u lidí. Krávy se pak telí v pozdním podzimu, až do začátku zimy - záleží na tom, jak dobře je býci pokryti. To znamená, že se telata mohou brát od krav..."

„Brát od krav?"

„Odstavit. Obvykle tak v deseti měsících. Krávy a telata zaženeme na dvě oddělené pastviny a ještě asi týden nebo deset dnů telata přikrmujeme, než se dokáží pást sama. To bývá obvykle v říjnu nebo v listopadu. Tehdy se také provádějí zkoušky březosti - ukázala vám máti naše propadlo?"

„Ano."

„Přední část drží krávy hlavu vzhůru, zatímco jí do krku lijeme potřebné léky. To děláme sami, s pomocníky, na to nepotřebujeme veterináře. Ten pracuje zezadu. Natáhne si dlouhý, plastický rukáv a sáhne krávy do pochvy - víte, co je to pochva, pane Hope?"

„Znám ten výraz."

„Sáhne tam, aby zjistil, je-li tam zárodek telete nebo ne. Předpokládáme, že asi pětadesát procent krav zabřežne - samozřejmě se to mění, ale to je náš předpoklad. Březí krávy vyženeme zase na pastvinu a volné krávy na jinou pastvinu..."

„Už zase nerozumím.“

„Volné krávy? Přece ty, co nejsou březí. Ty prodáváme, pane Hope. Prostě proto, že si nemůžeme dovolit je živit, pokud se každoročně neotělí. V říjnu prodáme nejvíc kusů. Ovšem nejenom volné krávy, ale všechny kusy vhodné k odeslání.“

„K odeslání kam?“ chtěl jsem vědět.

„Moje matka je chovatelkou krav a telat, pane Hope. Je prvním článkem řetězce. Další na řadě je nákupčí, který přijede na ranč prohlédnout si stádo. Prodáváme mu tak pět set, šest set kusů najednou. Odveze telata na bohatou pastvu - pšenice, ječmen, žito, všechno možné. Prodáváme i telata, která váží jen čtyři sta padesát až pět set liber -čerstvě odstavená. Také prodáváme telata, která už u nás přezimovala, ta mohou mít šest set sedm set liber. Všechno se prodává podle živé váhy, vážíme je přímo v ohradách, těsně před nakládkou. Ceny jsou různé, nejvýš asi dolar, nejméně pětapadesát centů za libru. V současné době se za mladé býčky platí osmašedesát centů za libru. Nu, a ten nákupčí si je nechá, dokud nepřiberou pár set liber, a prodá je dalšímu v řadě.“

„A co ten s nimi provede?“

„Zavře je do ohrad a krmí je ze žlabů - kukuřice, sója, velmi hodnotná, bohatá strava, mluvíme zde o výběrové kvalitě, pane Hope.“

U něj ztloustnou o dalších několik set liber a pak je prodá do masokombinátu. Průměrný býček mívá jateční váhu tisíc až dvanáct set liber. V masokombinátu je očištěn a pošlou na jatka a nakonec končí jako steak k večeři na vašem stole. To je konec řetězce.“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Proč si myslíte, že váš bratr...?“

„Ještě okamžik,“ zarazila mě. „Vysvětlila jsem vám, že prodáváme všechny volné krávy, které najdeme, obvykle na hamburgery, asi po čtyřiceti centech za libru. Zároveň prodáváme i krávy, které už se k chovu nehodí. Obvykle tak sedmi- osmileté. Musíte si uvědomit, že trvá asi čtyři roky, než se kráva začne chovateli vyplácet. Řekněme tak rok je teletem, další rok je to roček, potom dvouroček a dalších sedm osm měsíců krmí své telátko. Skoro čtyři roky. To znamená velkou investici. Je to obchod, pane Hope. My ty krávy nechováme pro potěšení.“

„To chápu.“

„Tedy prodáme všechny volné krávy, staré krávy, chromé krávy či krávy s nemocnými očima...“

„Nemocnými očima?“

„S rakovinou očí. Ty chromé a nemocné obvykle prodáváme výrobcům masa pro zvířata. Ti je prodávají dál majitelům domácích zvířat nebo když přijede do města cirkus - lvi a tygři sežerou spoustu syrového masa a nezáleží jim na tom, je li na něm razítko ‚výběrová kvalita‘. Rozuměl jste všemu, co říkám?“

„Myslím, že ano.“

„Dobrá. Celé stádo zaženeme do rozsedliny vždycky navečer a druhý den je zvážíme a prodáme. Je to snazší, než kdybychom s tím vším museli začít za úsvitu. V každém stádu je asi dvě stě kusů - plus minus. Mezi těmi dvěma sty vybereme tak padesát volných krav - kolem dvaceti procent - a někdy i jiné špatné krávy, chromé, nemocné. Ty všechny se prodají na hamburgery nebo na maso pro kočky. Ty vybrané necháme v rozsedlině a dobré krávy zaženeme do ohrad.“ Odmlčela se, pohlédla na svou sklenici, zjistila, že je prázdná, a zašla si k baru znovu nalít. Otočila se od baru, pozvedla sklenici, napila se, tentokrát bez přípitku, a řekla: „Myslím, že můj bratr tyhle krávy probíral a kradl je. Ty volné a nemocné...“

„Proč si to myslíte?“

„Jednou večer, loni, začátkem října, zazvonil telefon - bylo to ještě dlouho předtím, než se Jack odstěhoval do svého bytu. Víím, že to bylo ve středu, protože na druhý den, ve čtvrtek, měl přijet nákupčí prohlédnout si stádo, které jsme už zahnali do ohrad. Zvedla jsem dole paralelku. Na jednom konci linky mluvil Jack a na druhém nějaký muž se španělským přízvukem.“

Znovu se napila. Pokud jsem dobře počítal, spořádala už čtyři sklenice ginu a pracovala na páté. Divil jsem se, jak to všechno dokáže srozumitelně vysvětlit, když má v sobě tolik alkoholu.

„Ten chlap se španělským přízvukem řekl: ‚Platí dnešní dohoda?‘ A Jack odpověděl: ‚Platí.‘ Ten muž se zeptal: ‚Kolik?‘ A Jack na to: patnáct, po třiceti.‘ Ten muž se zeptal: ‚Ve stejnou dobu?‘ Jack odvětil ‚ano‘ a zavěsil.“

„Co jste z toho rozhovoru vyrozuměla?“

„Tehdy ještě nic. Začala jsem o tom přemýšlet až potom, co ho zabili.“

„A co si o tom myslíte teď?“

„Myslím, že mluvili o dobytku. Že se Jack chystal vyrabovat rozsedlinu, vybrat patnáct nemocných nebo volných krav a prodat je po třiceti centech za libru živé váhy.“

„Tomu muži se španělským přízvukem?“

„Ano.“

„Nemá váš odběratel masa pro zvířata španělský akcent?“

„Ne, Ralph je jižan skrz naskrz.“

„Tedy to byl někdo jiný.“

„Někdo, kdo byl ochoten nakoupit krávy v noci a na nic se nevyptávat.“

„Jsou vaše krávy cejchované?“

„Ano, ale na tom nesejde. Jakmile se začne dobytek prodávat dál, nikdo už se na značky nevyptává. Na Floridě ani není cejchování povinné.“

„Jak jste přišla na těch třicet centů za libru?“

„Je to o deset centů levnější než maso pro zvířata. Ty krávy byly kradené, pane Hope - musel je prodat za míň, než je tržní cena.“

„A kolik ty krávy mohly asi vážit?“

„Každá tak osm set devět set liber.“

„To by dělalo tak dvě stě padesát za krávu.“

„Dvě stě padesát tři sta, asi tak.“

„Krát patnáct...“

„Počítám, že by shrábnul tak tři čtyři tisíce dolarů. Z jediného stáda, na to nezapomeňte.“

„A říkáte, že máte pět stád?“

„Pět stád. Myslím, že Jack je dojel všechna - promiňte, to byl jen vtip.“

„Tedy se domníváte, že ze všech pěti stád vybíral...“

„Tak. Musel si přijít na nějakých dvacet tisíc dolarů.“

„Jak ty krávy dostal z ranče?“

„Kradl je jen po patnácti kusech. Musel jen počkat, až budou všichni spát, a potom odemknout jihozápadní vjezd poblíž rozsedliny. Ten jeho Španěl zajel dovnitř a už si je vezl v kamionu na trh.“

„Že by je při tom nikdo neviděl?“

„Ve dvě ve tři hodiny ráno? A kromě toho, Jack nejspíš dával nějaký podíl Samovi, aby nedával pozor.“

„Samovi?“

„Watsonovi. Našemu bývalému správci. Který si zničehonic vzal do hlavy, že se sebere a odjede na západ. Zhruba ve stejnou dobu, kdy se Jack odstěhoval do svého bytu.“

„Což by si vaše matka neuvědomila, co se děje? Když by jí chybělo tolik krav? Patnáct z každého stáda? Což je nikdo nepočítá?“

„Počítá, vždycky na jaře a na podzim. Ale kdo je počítal, pane Hope?“

„Kdo?“

„Správce. A jestli mu Jack platil...“

„Za to, že ty počty falšoval?“

„No jistě. Myslíte, že by na to někdo přišel? Když máti vidí houf krav na pastvině, myslíte, že ví, kolik přesně jich tam je?"

„Nu, to zní..."

„Přiznejte, že to zní pravděpodobně."

„Až na jednu věc," namítl jsem. „Dvacet tisíc dolarů není čtyřicet tisíc dolarů."

„Dvacet tisíc to bylo jen za říjen," naléhala. „Co když to prováděli už dlouho? Co když s tím začali hned po tátově smrti? Máti v té době věděla o krávách starou bačkoru. Byli by jí mohli ukrást celý ranč při tom, co o tom tehdy věděla."

„Tvrdíte tedy..."

„Tvrdím, že táta umřel před dvěma lety, ve slavný den čtvrtého července, týden po Jackových narozeninách. No dobře, předpokládejme, že Jack začal vybírat krávy hned po jeho smrti. Tím pádem by měl příležitost hned na podzim, při vyřazování telat, a znovu pak loni na jaře i na podzim. Třikrát, pane Hope. Po dvaceti tisících dolarech. Nu, možná o něco méně. Možná že zpočátku začal v malém, jen po několika krávách. Ale i tak není těžké pochopit, že si mohl dát stranou čtyřicet tisíc dolarů, že?"

„Je v tom spousta domněnek," upozornil jsem ji.

„Má snad policie něco lepšího?"

„I kdyby kradl, jak se tím vysvětluje to, že ho zabili? Kdo myslíte, že ho zabil?"

„To tedy nevím. Ten jeho španělský partner? Nebo nějaký lupič, který se dozvěděl, že má pod matrací kupu peněz? Kdo ví. Jde o to, pane Hope, že pokud opravdu kradl dobytek - to je trestný čin, pane Hope, za to můžete dostat pět let vězení -, musel se Jack zaplést s pěkně drsnými typy. Mohl se dostat do maléru, to chci říct. A nakonec kvůli tomu umřel."

„Zase je to jenom možná."

„Jistě. Možná. Ale pokud jde o to, že kradl krávy, to nebylo jen možná. Víím, co jsem slyšela v telefonu, a víím, že mluvil s nějakým chlápkem se španělským přízvukem o ceně masa na hamburgery. A víím, že mu to vyneslo čtyřicet tisíc dolarů na koupi fazolové farmy. Ta čísla nesouhlasí jen náhodou, pane Hope, to víím určitě."

Dlouho bylo ticho.

Dívala se na mě.

Usmála se na mě přes okraj sklenice.

„Máte tady nějaké ložnice?" zeptala se.

„Mám dvě."

„Tak proč bychom do jedné z nich nezašli?"

Pohlédl jsem na ni.

„Chtěl byste to přece. Nebo ne?" zeptala se.

Pořád jsem se na ni díval.

„Nebo se mýlím?"

„Moc jste toho vypila," řekl jsem.

„In vino veritas," opáčila.

Pohlédl jsem na hodiny. To byla chyba.

„Noc je ještě mladá," ujistila mne.

„Sunny," namítl jsem, „kdybych věděl, že jste aspoň trochu střízlivá..."

„Jsem totálně střízlivá," prohlásila. Vstala, rozvázala si pás u kimona, roztáhla kimono, strásla ho ze sebe a nechala ho spadnout k nohám, kde vytvořilo černobílou hromádku japonských klikyháků. Založila si ruce v bok. „Nemyslíte, že vypadám naprosto střízlivě?" chtěla vědět.

Pomyslel jsem na spoustu věcí v těch několika okamžicích, kdy tam stála rozkročená s rukama v bok, s hlavou jaksi vzpurně vztyčenou; široce rozevřenýma, vyzývavýma očima mi přejížděla po tváři směrem dolů, přes prsa a ještě níž, kde se její pohled pozdržel, aby se ujistila o tom, co už musela vědět; na ústech jí hrál mírný, sebejistý úsměv a zavhlhlýma očima

se opět střetla s mým pohledem. Myslel jsem na tolik věcí. Nejprve na to, že je dost stará, aby věděla, co dělá, a také na to, že tvrdí-li, že je střízlivá, proč bych měl já o jejím slově pochybovat? A vzpomínal jsem na zadní sedadlo v dýchavičném oldsmobilu mého otce, kde tehdy ležela šestnáctiletá Joy Pattersonová se zavřenýma očima, těžce dýchající, s nohama od sebe, buď doopravdy opilá, anebo jen předstírající opilost, zatímco já zkoumal rypsové okraje jejích punčoch a hebká, bílá stehna nad nimi a ucukl jsem rukou, když jsem se konečně dotkl utajeného hedvábného ostrůvku jejích kalhotek. Ucukl jsem, protože jsem dobře věděl, že je-li Joy opilá, bylo by to znásilnění, a není-li opilá, toto není nejlepší způsob, jak se milovat za hvězdnaté letní noci, když partnerka leží jako losos na řeznickém špalku.

A pak jsem si kupodivu znenadání vzpomněl na Dale O'Brienovou, vzpomněl jsem si, že jsem s ní hovořil před necelými pěti hodinami (opět jsem mrknul na hodiny, Sunnyin pohled tam také zamířil a zamumlala „časů máme dost“), a vzpomněl jsem si, jak Dale říkala, že by si připadala jako děvka, a napadlo mě, že tohle není správný způsob, jak na ni zapomenout. I když milovala jiného, nebylo by správné zapomenout na Dale pro nějakou náhražku, leda bych si ji vybral sám - ale Sunny McKinneyová mi nedávala na vybranou. Sunny McKinneyová se mě chystala popadnout a ocejchovat stejně, jako to dělala s mladými býčky. Uvědomil jsem si, že kdybych jí dovolil, aby si na mě dělala nároky, bylo by to totéž, jako to nedokonané znásilnění tehdy před lety v Chicagu. Znásilnění za sedm dolarů, neboť právě tolik jsem zaplatil za kořalku, kterou jsme popíjeli na zadním sedadle tátova auta, zatímco kdesi na jezeře někdo vyhrával na mandolínu.

A tak jsem stál, díval se na Sunny a nikdo z nás se ani nepohnul; hleděli jsme jeden druhému do očí, hnědé oči proti světle modrým, oba jsme si uvědomovali moji viditelnou mužskou reakci, ona pořád pomrkávala očima směrem dolů, aby se o tom ujistila, a já náhle pomyslel na Jeffa a Charlieho a na americké gangstery, jak přicházejí s nabídkami, jež si nikdo dozajista netroufne odmítnout. Myslel jsem na to, jak výjimečný dar mi právě nabídla Sunny, a současně mě napadlo, že je to asi stejně nezištný dar jako kus masa v ocelové pasti, nastražené na medvěda slídícího v lese po medu.

Nezdálo se mi, že bych si chtěl ještě jednou nechat omlátit hlavu o naleštěnou desku stolu. A tak jsem se naposledy podíval na Sunny, pak jsem se s hlubokým povzdechem odvrátil a požádal ji: „Prosím vás, oblečte se.“ A připadal jsem si jako bambula, jak říká moje dcera, ale současně jsem se cítil mnohem lépe než kdykoli od toho večera, kdy mě Charlie a Jeff ztloukli do bezvědomí. Nevěděl jsem, proč se tak cítím, a bylo mi to jedno. Ani jsem se nepodíval za Sunny, když vyšla na terasu a v měsíčním svitu se mlčky oblékla.

Zašmátrala v batůžku z červené kůže po klíčích od auta - měla teď na sobě těsnou džínovou sukni, krátkou červenou blůzku stejné barvy jako batůžek a modré dřeváky - netrpělivě přehrabovala papírové kapesníky, zmuchlané krabičky od cigaret, několik žvýkaček a peněženku z červené kůže, až nakonec našla klíče, vykročila ke dveřím, a než vyšla ven, ohlédla se na mě a naprosto vážně se zeptala. „Vy přece nejste teplouš, nebo jo?“ A aniž by počkala na odpověď, vyšla na chodník a zamířila k zaparkovanému červenému porsche. Motor naskočil se zlobným zařváním a auto vystřelilo od chodníku.

Nevěděl jsem, mám-li se smát, nebo brečet.

Kapitola 4

S Bloomem jsem si promluvil až v pondělí ráno. Hned na počátku naší známosti jsem pochopil, že je nejlepší říci mu všechno hned, jak se to dozvím, protože když jsem před ním něco tajil, později mi to obvykle nedalo spát nebo jsem se dostal do trapné situace. Jenže když jsem v sobotu ráno zavolał k němu do kanceláře, oznámili mi, že má volný víkend, a mně se nechtělo vyrušovat ho doma. Upřímně řečeno, nevěděl jsem, nakolik ta Sunnyina teorie o opakovaných krádežích dobytka, jichž se dopustil její bratr ve spolupráci s jakýmsi Španělem, obstojí před policejním zkoumáním, ale měl jsem dojem, že by o tom Bloom měl vědět. Jak s tou informací naloží, to už bude jeho věc. Zároveň jsem se mu však nehodlal navští do víkendu; v pondělí ráno bude času dost. Když mu o tom povím, budu mu samozřejmě muset povědět i o Sunnyině návštěvě při měsíčku, ale neměl jsem v úmyslu mu vykládat, jak se ráchala nahatá v mém bazénu, ani o tom, co mi později ve vši skromnosti navrhla. Jsou jisté věci, o nichž ani Bloom nemusí vědět.

Jeho první otázka zněla: „Co tam vlastně dělala?”

„Nu... koupala se,” odvětil jsem.

„Ve vašem bazénu?” vyptával se.

„Ano, v mém bazénu, samozřejmě že v mém bazénu.”

„Chcete říct, že si k vám přišla zaplavat?”

„Ne, ale když jsem přišel domů, tak plavala.”

„Věděl jste, že se k vám chystá?”

„Ne, překvapilo mě to.”

„Chcete říct, že prostě za vámi přijela v plavkách a skočila do bazénu...,”

„Tedy, ona neměla plavky,”

„Jo tak ona byla nahá,” dovtípil se Bloom.

Takhle to dopadlo s mou snahou uchovat svá tajemství před detektivem Bloomem. Opakoval jsem mu všechno, co mi pověděla.

„A celou tu dobu byla nahá?” zajímal se Bloom.

„Ne, měla na sobě kimono,” ohradil jsem se.

„Je to moc krásné děvče,” řekl Bloom zamyšleně.

Na telefonní lince se rozhostilo ticho. Bloom se nevyptával a já mu sám od sebe nic neřekl. Oba jsme gentlemani, pomyslel jsem si.

„A kolik krav podle ní ukradl?” zeptal se konečně Bloom.

„Pokaždé patnáct kusů.”

„Z pěti stád?”

„Tak.”

„Kolik je pět krát patnáct?”

„Pětasedmdesát.”

„Takže by každé jaro a každý podzim ukradl pětasedmdesát krav, tak vám to řekla?”

„Tak nějak.”

„To je spousta krav, Matthew.”

„Určitě bych je nechtěl mít u sebe v ložnici.”

„Nenapadá ji, kdo by mohl být ten Španěl?”

„Ne.”

„Nu,” uvažoval Bloom, „kdyby opravdu kradl krávy, pak bychom mohli vyloučit narkotika, že? Myslím, jako zdroj příjmů.”

„Sunny si nemyslí, že by měl něco společného s drogami.” Vyprávěl jsem mu, jak ji Jack seřezal, když ji načapal s marihuanou.

„Seřezal starší sestru, jo?” užasl Bloom.

„Ona to alespoň tvrdí.“

„To je zvláštní," divil se Bloom. „Nemyslíte?“

„Nu..."

„Když seřezu šestiletou holku, to je výchova. Když naplácám tříadvacetileté starší sestře, je to zvláštní. Tomu děvčeti to nepřipadalo zvláštní?"

„Nezdálo se mi.“

„Docházelo k tomu mezi nimi často? Že jí naplácál?"

„Nemám tušení.“

Náhle mě napadlo, že Bloom a já žijeme každý v jiném světě. V Bloomově rajónu došlo k vraždě, on se snažil vypátrat proč, a to, že dvacetiletý chlapec nařezal své tříadvacetileté sestře, považoval za nepřirozený čin, nad nímž je třeba se zamyslet a o němž je třeba diskutovat. Sunny se o tom výprasku zmínila jen mimochodem a já sám jsem se nad tím původně vůbec nepozastavil. Avšak nyní, když se na to Bloom tak zaměřil, mi to začalo připadat opravdu poněkud zvláštní a, stejně jako on před chvílí, i já jsem teď začal přemýšlet, zda se takové věci děly u McKinneyových pravidelně. A také jsem si říkal, s jakými jinými nepřirozenostmi se Bloom musí denně potýkat. Vzhledem k nezpochybnitelné skutečnosti, že se ve dne v noci zabývá následky násilných trestných činů, jak daleko asi sahá jeho profesionální obzor? S jakými neslýchanými hrůzami se musí každý den při své práci vyrovnávat? A kdo z lidí by vůbec mohl doufat, že se může neustále zabývat vraždami, znásilněními, sdomií, zneužíváním dětí, krádežemi, loupežemi, napadeními - ten seznam se zdál nekonečný -, aniž by se zbortila celá jeho perspektiva světa, který považuje za přirozený? O čem asi Bloom mluví, když je se svou ženou? Náhle jsem měl pocit, jako bych ho vůbec neznal.

„Sundal jí při tom kalhotky, nebo jak to bylo?" zajímal se.

Byla to čistě věcná otázka.

Bloomův svět.

„To neříkala.“

Na okamžik se odmlčel. Potom řekl: „Podivné. Tříadvacetiletá krasotinka si to rozdává s uhrovatým klukem, co skládá v sámošce pomeranče, a nechá si naplácát na zadek od mladšího bráchy. Moc podivné. Myslím, že zavolám její matce a zeptám se, měl-li její syn ve zvyku stahovat sestře kalhotky. Děkuji mnohokrát, Matthew, moc jste mi pomohl. Přemýšlel jste o tom, kdy si se mnou rozdáte pár kol? Co třeba dnes odpoledne, hodilo by se vám to?"

„To se báječně hodí," souhlasil jsem.

„Zastavte se tu tak v pět, o půl šesté, dobře?" navrhl Bloom. „Půjdeme tam společně. Tělocvična je hned vedle. Vezměte si železnej suspenzor," varoval mě a zavěsil.

Ve dvě odpoledne mi zatelefonoval Harry Loomis. Pověděl mi, že s jeho klientem celou záležitost probrali a mají prý pro mě protinávrh. Abych prý si ho přijel poslechnout k němu do kanceláře. Když jsem se zeptal, proč mi ho nemůže předložit jednoduše po telefonu, opáčil: „Jestli si ho chcete poslechnout, přijed'te sem," A zavěsil. Zavolał jsem Bloomovi, abych se omluvil, že tu lekci budeme muset odložit, a hned jsme si stanovili předběžný termín nazítří o páté. Z kanceláře jsem vyrazil ve čtvrt na tři a do Ananburgu jsem dojel až o půl čtvrté. Byl jsem po té dlouhé cestě ve velmi ohavné náladě a Železná panna v Loomisově předpokoji mě nikterak nepovzbudila. Stejně tak Loomis. Jak se ukázalo, ten protinávrh mi vskutku mohl tlumočit po telefonu a mě hrozně rozzuřilo, že mě kvůli tomu vláčel takovou dálku.

„Jestli tomu správně rozumím," řekl jsem, „tedy pan Burrill..."

„Jestli jste poslouchal, musíte tomu rozumět," odsekl.

„Pan Burrill je ochoten tu záležitost sprovodit ze světa, pokud mu paní McKinneyová zaplatí dalších pět tisíc dolarů - z vlastní kapsy - za škody, které údajně utrpěl.“

„Žádné ‚údajně‘," prohlásil Loomis. „Po tom, co mu ten kluk nasliboval, Burrill přišel o všechny potenciální kupce.“

„Vy samozřejmě musíte vědět, že paní McKinneyová není osobně odpovědná za dluhy svého syna...”

„Ano, to vím," připustil. „Ovšemže to vím. Ale napadlo mě, že když má někdo tolik peněz jako paní McKinneyová, ochotně se rozloučí s pěti tisíci dolary, jen aby se nás zbavila. Víte, jaký má majetek?"

„Nemám ponětí."

„Sedí na čtyřech tisících akrech půdy, nejméně po čtrnácti stovkách za akr. To dělá pět miliónů šest set tisíc - alespoň v mém kraji ano. A co má na tom ranči? Tisíc kusů dobytka? Počítejme dobré chovné krávy po sedmi stech dolarů a býček přijde tak na dvanáct patnáct set. To dělá dalších šest sedm set tisíc dolarů v dobytku, pane Hope. Připočtěte stroje, koně a tak - řekl bych, že její majetek má hodnotu šesti až sedmi miliónů dolarů. Nevím, kolik z toho je jen na papíře, a taky mě to nezajímá. Pět tisíc dolarů jí neublíží. Vyřídíte jí, že je od ní chci. Pět tisíc odškodného, ty čtyři tisíce v zástavě a všechn osobní majetek toho kluka. Farma nám samozřejmě zůstane. Jak se vám to zamlouvá?"

„Je to svinstvo."

Loomis se zachechtal.

„Čekal jsem, že to řeknete. Ale možná, že vaše klientka na to bude mít jiný názor,"

„Dokud jí radím já, tak určitě ne," odpálil jsem ho. „Příjemný den, pane Loomisi."

Jakmile jsem vyrazil na dlouhou cestu zpátky do Calusy, dalo se do deště - vskutku velmi překvapivé v tuto roční dobu, každodenně se nám tak připomíná existence boží. Jel jsem pomalu, shrbený nad volantem, a snažil se prohlédnout skrze okno v místech, kde se ho nekvalitním stěračům občas podařilo očistit. Lilo, jako by se voda hrnula z obrovského nafouklého pytle, který někdo náraz rozpáral po celé délce, a uvolnil tak vodopád řinoucí se na auto a na zem kolem něj.

Na asfaltovém povrchu silnice se tříštily obrovité kapky, celé zšeřelé okolí vyplňovaly stříbřité erupce vody. Náhle se zablesklo a za bleskem následovalo dunění hromu. Zamrkal jsem a pak jsem si uvědomil, že auto má údajně být tím nejbezpečnějším místem, kde se člověk může za bouřky ukrýt. Mělo to něco společného s gumovými pneumatikami, jež působí jako vodiče nebo tak něco. Když vám do vozu uhoří blesk, proběhne až do pneumatik, které ho pohltnou nebo něco podobného - nikdy jsem nebyl příliš zdatný ve fyzice. Ze silnice se nyní pářilo, teplo nahromaděné během dne se rychle vypařovalo a rozplývalo v zuřícím lijáku. Opět jsem se zamyslel nad tím gaunerem Harrym Loomisem a znovu jsem se na něj naštvál a taky na moje stěrače a na pánaboha a pak jsem projel kolem Burrillovy hnědé poštovní schránky vpravo od silnice; věděl jsem tedy, že jsem přešel hranice caluského okresu, a začal jsem se cítit o něco lépe, dokud se opět nezablesklo, tentokrát velmi blízko, takže se mi zjezily konečky vlasů; a když bezprostředně po blesku třískl hrom, zatáhl jsem hlavu mezi ramena jako želva.

Vítr bičoval trpasličí palmy lemující silnici; vznikal tak strašidelný chřestivý zvuk, mísící se do vytrvalého hukotu deště. Prodíral jsem se s mým autíčkem tunelem z deště a vody a pokaždé, když se zablesklo a zahřmělo, jsem sebou trhl, jelikož jsem té teorii o ochranných gumových pneumatikách nedůvěřoval. Přece mám pneumatiky ze syntetického materiálu, ne? Dokáže mě snad směsice gumy, nylonu a oceli ochránit před usmrcením elektrickým výbojem? Byl jsem asi třetinu míle za Burrillovou poštovní schránkou, když jsem před sebou uviděl tu velikánskou louži. Zkusil jsem zabrzdit, ale rozmyslel jsem si to, protože jsem se bál smyku; vnořil jsem se do ní jako opilý námořník - a zhasl mi motor.

Do hajzlu, pomyslel jsem si.

Věděl jsem, že když se namočí baterie, musí se počkat pět deset minut a pak teprve mohu zkusit opět nastartovat. A tak jsem dalších deset minut seděl uprostřed nicoty a poslouchal, jak prší. Déšť nevykazoval žádné známky ochabnutí. Pohlédl jsem na hodinky a zkusil nastartovat. Právě když jsem otočil klíčem, znovu se zablesklo - právě takovéhle shody

okolností mě vždycky strašně vyděsí -, jako bych snad ten blesk a hrom spustil vlastní rukou. Motor nenaskočil. Zkusil jsem to znovu. A ještě. A ještě jednou. Věděl jsem, že dělám přesně to, co nemám, ale byl jsem už netrpělivý. Startér kňučel, naříkal, motor pokaždé málem naskočil, čímž mě povzbudil k dalšímu pokusu, a já to zkoušel dál. Nakonec jsem samozřejmě tu zatracenou baterii úplně vybil a byl jsem namydlený. Nějakých dvacet mil od centra Calusy, všude kolem duněla bouře, baterie vybitá a na silnici nikde žádný jiný poutník. Na zadním sedadle - tedy na tom, čemu se u vozu Karmann Ghia dá říkat zadní sedadlo - ležel deštník s dvěma zlomenými žebry. Natáhl jsem se pro něj přes opěradlo, otevřel dveře na levé straně a okamžitě jsem zmokl; potom jsem vytáhl klíč ze zapalování a pokusil se otevřít deštník ještě předtím, než se vydám rovnou do bouřky.

Vítr mi ho okamžitě obrátil naruby. Proklel jsem ho a přes střechu auta jsem jím mrštil mezi trpasličí palmy u silnice. Stál jsem v dešti a promokl jsem na kůži během těch čtyřiceti vteřin, než jsem zamkl svůj vůz, který se nedal nastartovat.

Farma Averyho Burrilla ležela o kousek dál u silnice; nebylo to daleko, pokud tak lze hovořit o třech desetinách míle, které člověk musí absolvovat v zuřící bouři. Na farmě byl telefon, a i kdybych musel nevím jak dlouho čekat na tu výřečnou paní na podvojně lince, dalo se odtud dovolat do servisu, odkud někoho pošlou, aby mi pomohl nastartovat nebo aby mě přinejhorším odtáhl. Když je člověk úplně promočený, nemá smysl dělat si starosti s tím, že by se mohl namočit ještě víc. Krácel jsem průtrží mračen v poněkud povznesené náladě. Jak jsem tak rázně mašíroval po silnici, skvělá nálada mě opustila jen na okamžik, to když jsem se pokusil zastavit projíždějící nákladák s kuřecími posadami. Řidič kolem mě projel, ani nezpomalil, a ohodil mé vodní záplavou, která mě otrávila víc než jeho bezohlednost. Dorazil jsem k Burrillově schránce a zabočil doleva na jeho příjezdovou cestu.

Byla to neudržovaná cesta s výmoly a kolejami, plná vody, takže spíš připomínala hnědou bahnitou bystřinu než lidmi zbudovanou komunikaci. Když jsem po ní vykročil, neměl jsem ani ponětí, jak je dlouhá, ale když jsem se už po ní vlekl nějakých pět minut a nikde před sebou neviděl žádný dům, začal jsem mít dojem, že tohle je možná jen přístupová cesta k fazolovým plantážím, a ne k vlastnímu obydlí. Dalších pět minut jsem se prodíral blátem, v podstatě s přesvědčením, že by bývalo bylo lepší počkat v autě, až přestane pršet; jenže nic nenasvědčovalo tomu - což byla chabá útěcha -, že by se tak mělo stát v nejbližší době.

Pozemky po obou stranách byly očividně dobré leda k pěstování trpasličích a jiných palem. Divil jsem se, kde vlastně pan Burrill pěstuje ty fazole, a také jsem se divil, kde má sakra dům a co já tady sakra dělám uprostřed zapadlé krajiny bičované větrem a deštěm. Potom jsem kus vpředu zahlédl rezavějící žlutý traktor a říkal jsem si, že kde je traktor, musí být i farma, a je-li tam farma, musí tam být i farmářův dům a konečně jsem ho uviděl, zanedbaný, šedivý jako déšť, stojící na mírném návrší, a za ním byla průrva plná proudící vody. Vzadu bylo vidět pozemky, zřejmě obdělávané, a ještě dále rostly nízké borovice, jež zakrývaly obzor, takže nebylo vidět, jsou-li za nimi nějaká další pole.

Vystoupal jsem po několika chatrných schodech a okamžitě jsem pocítil vděčnost za stříšku nad vchodem, která, jakkoli skrze ni zatékalo, skýtala vítanou ochranu před deštěm. Hledal jsem zvonek, ale žádný jsem nenašel. Otevřel jsem oprýskané, zasklené dveře a zaklepal na dřevěné vchodové dveře. Nikdo se neozval. Zaklepal jsem ještě jednou. „Pane Burrille!“ zavolal jsem. Vyděsil mě blesk a v následujícím zahřmění zanikl můj druhý výkřik. „Pane Burrille!“ Zabušil jsem na dveře. „Pane Burrille, to jsem já,“ hulákal jsem. „Advokát Hope!“ Můj oficiální titul však nejspíš neoslnil ani pana Burrilla, ani boha bouře, který se rozhodl mrštit dalším bleskem a přidal další hromobití.

Zkusil jsem vzít za kliku.

Bylo odemčeno.

Otevřel jsem dveře a vešel do domu.

„Pane Burrille," řekl jsem.

V domě byla tma. Nikde ani světýlko, což bylo divné vzhledem k té bouři. Že by mu vybuchla elektrika? A jestli ano, funguje mu telefon?

„Pane Burrille," opakoval jsem a světlo blesku ozářilo cosi, co leželo ve dveřích vedoucích do další místnosti; a v následujícím dunění hromu zaniklo mé zaječení, když jsem si uvědomil, že je to mrtvola.

Opravdu jsem zaječel, je to tak.

Až do té chvíle jsem nikdy v životě jako dospělý člověk nezaječel, avšak přesně to jsem učinil, když jsem uviděl to tělo nasáklé krví. Bouřka se odvalila pryč a utichla. Opět jsem byl ve tmě. Zacouval jsem zpátky ke dveřím, o něco jsem klopýtl, ale udržel jsem rovnováhu a na stěně vedle dveří jsem nahmatal vypínač. Stiskl jsem ho a v místnosti se rozsvítily dvě lampy. Jedna z nich ležela převrhnutá na podlaze. Byla tu také zporážená křesla s rozřezaným čalouněním. Všude po zemi poházené knihy a časopisy. Ta mrtvola ležela ve dveřích vedoucích do kuchyně. V kuchyni se všude po podlaze válelo kuchyňské náčiní, hrnce a pánve. Mrtvý muž ležel na zádech. Obličej i hrud' měl zality krví. Ve tváři měl díru, z níž skapávala krev, a také v bílé košili bylo několik krvavých děr.

Rozhodl jsem se odtud fofrem vypadnout.

Znovu jsem začal couvat zpátky ke dveřím, když jsem si všiml, že na dřevěném stolku mezi dvěma ošuntělými křesly s rozpáranými opěradly i opěrkami na ruce leží telefon. Zvedl jsem sluchátko a ozval se oznamovací tón. Zatelefonoval jsem na Galuskou veřejnou bezpečnost a vyžádal si detektiva Blooma.

Tak takhle vypadá rituál vyšetřování vraždy.

Celá ta pochmurná suita se sem trousila po jednom po dvou asi hodinu: nejdřív párek uniformovaných poldů, kteří přijeli po blátivé příjezdové cestě, každý v jednom voze caluské policie, potom Bloom v neoznačeném autě s jiným detektivem, jehož jméno jsem nezachytil, pak velící kapitán caluského oddělení detektivů, potom pomocník policejního lékaře, jeden člověk z úřadu státního zástupce, kterého jsem náhodou znal, protože jsem s ním mluvil po telefonu ohledně tragédie George Harpera, dále technici od kriminálky, kteří přijeli dodávkou Ford Econoline, a nakonec sekundář a dva sanitáři z nemocnice Southern Medical.

Přestalo pršet.

Šaty mi začaly schnout.

Stál jsem v obývacím pokoji a díval se na profesionály, jak se dávají do práce, načež jsem kapitánovi vysvětlil ještě jednou to, co jsem už předtím vysvětlil Bloomovi, totiž jak to, že jsem mrtvé tělo Averyho Burrilla našel za deštivého srpnového odpoledne právě já. Pomocník úředního lékaře ho již prohlásil za mrtvého a nemocniční tým ho vynášel v plastikovém vaku na mrtvoly. Všude na podlaze byla krev, kolem i uvnitř křídou nakresleného obrysu jeho těla. Nějací lidé tu fotografovali a jiní foukali prášek kvůli otiskům prstů. Ti dva pochůzkáři v černých pláštěnkách stáli u dveří a povídali si o šukání. Jeden z nich se zasmál. Zdálo se, že kapitána moje vyprávění uspokojilo, ale začal se mračit, když jsem mu pověděl, že jsem zařizoval prodej Burrillovy nemovitosti Jacku McKinneyovi, jehož, jak si okamžitě vzpomněl, zabili před dvěma týdny. Bylo mu vidět na nose, že se mu to nezdá. Bloomovi se to taky nezdálo. Řekl mi to hned do telefonu, i když ne tak doslova. Řekl jenom: „Ale ne," a přikázal mi, abych zůstal, kde jsem, dokud nepřijede. Teď už byl tady. Všichni tady byli, s výjimkou samotného Burrilla, kterého venku nakládali do sanitky.

„Koho se ještě týkala ta transakce?" vyptával se kapitán. Jmenoval se Harley. Myslím, že Harley. Nepředstavil se mi, ale slyšel jsem, jak na něj jeden z techniků zavolal, a mám dojem, že to znělo jako kapitán Harley. Mohl to taky být kapitán Holly. V každém případě si mě teď důkladně prohlížel a zdálo se, že bystrými modrými očima zkoumá především pozůstatky modřin na mých očích. Asi si myslí, že jsem chlap, co se pořád pere, pomyslel jsem si. Považoval mě za pouličního rváče.

„Nikdo," odpověděl jsem. „Jen obě strany a jejich právníci. Já jsem advokát," dodal jsem, protože jsem měl pocit, že bude lepší udělat v tom hned na začátku jasno.

„McKinneyho advokát, hm?"

„Ano, pane." Ani nevím, proč jsem mu říkal pane. Řekl bych, že jsem měl pocit, jako bych do tohoto případu byl tak trochu zapletený. Řekl bych, že jsem mu tak trochu lezl do zadku.

„A jak se jmenuje advokát zavražděného?" otázal se a ohlédl se na Blooma.

„Jakže se jmenuje ten zavražděný?"

„Burrill," řekl Bloom. „Avery Burrill."

Harley či Holly se otočil zpět ke mně. „Kdo je jeho právník?" otázal se. „Toho zavražděného?"

„Jistý Harry Loomis z Ananburgu."

„A to jsou všichni zúčastnění v té transakci, je to tak?"

„Tedy," řekl jsem, „ne tak docela."

„Jak to myslíte, ne tak docela? Byli jste v tom jen vy čtyři, anebo je v tom zapletený ještě někdo jiný?"

Podrobně jsem mu vysvětlil, že McKinney zemřel, aniž by sepsal závěť, a že podle floridských pozůstalostních zákonů celá jeho pozůstalost připadne jeho matce. Dale jsem vysvětlil, že McKinney měl v úmyslu zaplatit za farmu hotově, ale zatím - a detektiv Bloom to potvrdí - se žádné hotové peníze nenašly, tudíž se může stát, že ta pozůstalost neobsahuje nic než chlapcovy osobní svršky. Také jsem mu pověděl, že jsem dnes s Harrym Loomisem jednal o možné dohodě.

„Takže v tom je zapletených mnohem víc lidí, než jste původně tvrdil, že ano?"

„Vlastně ne," řekl jsem.

„Právě jste mluvil o matce a sestře."

„Ano, ale ony za žádných okolností nemohou být volány k odpovědnosti za McKinneyho závazky. Jen pozůstalost je odpovědná, a jak jsem vám právě vysvětlil, v té pozůstalosti prakticky žádný majetek není."

„Až na tu hotovost, kterou měl McKinney mít," opáčil Harley. Holly. Nebo jak se sakra jmenoval.

„Tu se nám zatím nepodařilo nalézt, pane," vmísil se Bloom do hovoru. „Myslím, že bych vám měl také sdělit, že matka i sestra mají betonové alibi na ten večer, kdy McKinneyho zabili."

„Dostal jsem o tom hlášení?"

„Poslal jsem vám ho nahoru, pane, nevím, jestli jste ho četl."

„Povězte mi o tom," požádal kapitán. „Projde mi rukama tolik hlášení." Což znamenalo, že se na něj ani nepodíval.

„Ta matka byla doma a dívala se na televizi s jedním veterinářem, který přišel ten den na večeři..."

„Z které války?" zajímal se kapitán.

„Pane?"

„Ten veterán."

„Veterinář, pane," opravil ho Bloom. „Ona je chovatelka skotu. On se přijel podívat na nemocnou krávu a ona ho pozvala na večeři. Potom spolu seděli u televize."

„Ověřil jste si to u toho veterináře?"

„Ano, pane."

„A potvrdil to?"

„Ano, pane."

„Co ta sestra? Kde byla?"

„V posteli s přítelem."

„Máte to potvrzeno?“
„Ano, pane.“
„Jak se ten přítel jmenuje?“
„Jackie Crowell. Je to osmnáctiletý kluk, pracuje v provozním oddělení jedné samoobsluhy v Caluse.“
„A on potvrdil, že s ní tu noc šoustal?“
„Ve svém bytě, ano, pane.“
„V době vraždy?“
„Dobu vraždy jsme určili na někdy kolem deváté, pane. Šla s ním na večeři...“
„Kam?“
„K McDonaldovi.“
„Tomu říkáte večeře?“ divil se kapitán.
Bloom pokrčil rameny. „Povečeřela s ním v sedm hodin, pak se vrátili k němu domů a celou noc strávili v posteli.“
„A všechno to máte potvrzeno, hm?“
„Ano, pane.“
„Nemyslíte, že by ji mohl krýt?“
„Je to možné. Ale u McDonalda pracuje jeden kluk, který je oba zná, a ten jim chvíli po sedmé prodával hamburgery,“
„Ale stejně, to, že byla celou noc s Crowellem, mohou dosvědčit jen oni dva, je to tak?“
„Je to tak.“
„Jděte po tom, Bloome, chci se o tom dozvědět víc.“
„Ano, pane, my po tom jdeme. Pročesáváme Crowellovu čtvrt' a snažíme se zjistit, jestli je někdo neviděl odcházet nebo přicházet.“
„A proč vám to, k čertu, trvá tak dlouho?“
„Je to velká čtvrt', kapitáne. Bydlí v těch bytovkách v Novém městě.“
„On je to negr?“ vyjevil se kapitán. „Ona šukala s negrem?“
„Je to běloch,“ řekl Bloom. „V těch bytovkách bydlí i běloši. Jsou to laciné byty.“
„Já myslel, že v Novém městě bydlí jenom negři,“ vrtěl hlavou kapitán.
„Ne, pane.“
„A vy říkáte, že McKinneyho zabili v devět hodin?“
„To je coronerův odhad, kapitáne.“
„No, jděte po tom.“
„Ano, pane.“
„Kapitáne Hoppere?“ zavolal někdo.
Konečně mi došlo, jak se jmenoval.
Kapitán odkráčel za někým, kdo stál u telefonu, z něhož jsem předtím volal já. Podal něco kapitánovi. Hopper si to prohlížel.
„To je teda doupě.“ Bloom se rozhlížel kolem. „Za tohle chtěl McKinney dát čtyřicet táců, jo?“
„Je tu také patnáct akrů půdy,“ připomněl jsem mu.
„To teda musí být půda,“ odfrkl Bloom. „Nejspíš tu bude nafta.“
„Podívejte se na tohle,“ oslovil mě Hopper a podal mi lístek papíru. Bylo na něm rukou napsané moje jméno a telefonní číslo.
„To jste vy?“
„Ano, pane.“
„Vy jste teď někdy s Burrillem mluvil?“
„Volal mi den poté, co McKinneyho zabili,“ odvětil jsem.
„Co chtěl?“
„Slyšel o vraždě a chtěl vědět, co se bude dít dál.“

„Jak se vám pozdával?"

„Moc mu záleželo na tom, aby se ten obchod uzavřel,"

„Mluvil jste s ním ještě někdy potom?"

„Jen s jeho advokátem."

„Jak jste se dostal sem?" zeptal se Hopper náhle.

„Pěšky."

„Až z Calusy?"

„Moje auto stojí na silnici. Vybitá baterie."

„Velmi příhodně," prohlásil Hopper a odkráčel, aby si prohlédl náčrt křídou na podlaze.

„Ten kokot," zašeptal Bloom. Nahlas se však otázel: „Může už pan Hope odejít?"

„Jaký pan Hope?" zeptal se kapitán, aniž by se k nám otočil.

„To jsem já," ozval jsem se.

„Ale jistě, jen jděte."

Bloom potřásl hlavou a doprovodil mě před dům.

„Chcete odvézt do města?" zeptal se. „Ještě chvíli tu musím zůstat, ale jakmile jeho kokoti veličenstvo vypadne, vezmu jeden modrý vůz a odvezu vás."

„To bych byl moc rád," poděkoval jsem.

Do kanceláře jsem se vrátil až ve čtvrt na sedm. Zatelefonoval jsem do svého obvyklého servisu, vysvětlil jim, co se stalo a kde jsem nechal auto, a požádal jsem, aby se někdo za mnou zastavil pro klíče. Slíbili, že mi někoho pošlou během půl hodiny. Na stole leželo několik růžových lístků se vzkazy, ale na nějaké pracovní telefonáty už bylo příliš pozdě.

Byl tam také vzkaz psaný Frankovou rukou. Psal mi:

Milý partnere

opustil jsi právnické řemeslo a stal se rančerem? Rád bych tě alespoň potkal v kanceláři. Vzpomeň si, prosím, že zítra v jedenáct dopoledne tě čeká vyrovnání v První caluské

S vřelým pozdravem

Frank

<P.S J}ak se ti túnto mýc/i deset p/tamdeP?

P.S. Jak se ti líbilo mých deset pravidel?

Odtahový vůz přijel asi deset minut poté. Dal jsem mechanikovi klíče a zeptal jsem se, kdy myslí, že bych mohl svůj vůz dostat zpátky. Pokrčil rameny. Zjistil jsem, že mechanici krčívají rameny skoro stejně často jako lékaři. Z kanceláře jsem odešel snad až ve čtvrt na osm. Právě jsem za sebou zamykal, když zazvonil telefon. Přemýšlel jsem, mám-li se vrátit, a rozhodl jsem se, že ne. Povečeřel jsem sám v italské restauraci blízko kanceláře - v celé Caluse není ani jeden dobrý italský restaurant; všechny patří Řekům z Tarpon Springs - a pak jsem odjel taxíkem domů. Dorazil jsem tam až skoro v devět.

Na příjezdové cestě parkovalo červené porsche.

Zaplatil jsem taxíkáři včetně spropitného, došel jsem ke kuchyňským dveřím, odemkl, vkročil do domu a okamžitě jsem zaslechl, jak se někdo šplouchá v mém bazénu. Tentokrát jsem ani nerozsvítil. Zamířil jsem přímo k posuvným skleněným dveřím, otevřel je a vyšel na terasu.

Měl jsem výrazný pocit dějá vu.

V mém bazénu opět plavala Sunny McKinneyová.

Sunny McKinneyová plavala pod vodou.

Sunny McKinneyová byla nahá.

Její opálené, dlouhé a ohebné tělo se nenuceně a ladně pohybovalo pod hladinou, lesknoucí se v měsíčním svitu; v místě, kde se slunce nedotklo její pleti, bylo vidět bílý trojúhelník. Její paže mocnými pohyby rozhrnovaly vodu, nohama pohybovala, jako když

plave žába, světlé vlasy odrážely záblesky bledého světla. Na vzdáleném okraji bazénu se pod vodou dotkla dlaždic, provedla svižný obrat, pořád ještě pod vodou, a zamířila zpátky k mělkému konci. V půli cesty mezi opačným koncem a místem, kde jsem stál já, se vynořila, aby se nadechla. Jen na okamžik jsem zahlédl její vlasy, než se opět ponořila, ale i to stačilo, abych si uvědomil, že dáma v mém bazénu je někdo jiný, než za koho jsem ji pokládal.

Stále ještě si nevšimla mé přítomnosti, když se vynořila nedaleko schůdků, opřela se o první z nich, vstala a začala stoupat po schodech. V rozporu s mou původní domněnkou nebyla úplně nahá. To, co jsem považoval za neopálenou kůži, byly ve skutečnosti bílé kalhotky od dvoudílných plavek. Byly nasáklé vodou a v rozkroku jimi prosvítal tmavý trojúhelník. Vlasy měla ostříhané nakrátko, ale její tělo klidně mohlo patřit Sunny; bylo naprosto stejně dlouhé, opálené, pružné a pevné. Veronica McKinneyová pořád ještě netušila, že stojím u bazénu. Tuhle chvíli považovala za docela soukromou. Otřepala si krátké vlasy. Zašťourala si prstem v levém uchu a poskakovala na levé noze, pak učinila totéž s pravým uchem a na pravé noze, přejela si rukama po nadrech, aby setřásla vodu, a totéž učinila na břiše a na stehnech. Došla k lehátku, kde leželo pečlivě složené její oblečení, sáhla do kabelky pro papírový kapesník a vysmrkala se.

„Ahoj," pozdravil jsem.

„Ahoj," opětovala můj pozdrav. „Tak už jste doma, hm?"

„Jsem doma."

Pohlédli jsme na sebe. Usmála se.

„Přistihl jste mě na svém pozemku, co? Budete mě žalovat?"

„Nemyslím."

Stále jsme se dívali jeden na druhého.

„Vy asi potřebujete ručník, správně?" otázal jsem se.

„Špatně," řekla.

Opět zapátrala v kabelce, našla krabičku cigaret, jednu vytřepla ven a zapálila si ji. „Mhm, to je pohoda." Vyfoukla kouř a usedla na krajíček lehátka stojícího vedle toho, kde měla složené šaty. V ovzduší bylo cítit náznak chladu a jí se krabatily bradavky.

„Zkoušela jsem vám volat do kanceláře," vysvětlovala. „Ale nikdo to nebral."

„V kolik hodin?"

„V sedm nebo o půl osmé? Byla jsem na jednom děsně nudném večírku v tom novém domě u zálivu - jakže se to tam jmenuje?"

„Bayview?"

„Správně, Bayview. Bylo to fádni a nudné. Taky jsem vám volala sem. Nikdo se neozval. Říkala jsem si, že dřív nebo později se tu objevíte, a tak jsem přijela. Vaše adresa je v seznamu, to víte."

„Ano, to vím."

„Nuže, nenabídnete mi něco k pití?" zeptala se.

Pocit dějá vu přetrvával.

„Ale jistě," souhlasil jsem. „Co si dáte?"

„Rmutovou whisky s ledem. Jestli máte."

„Myslím, že ano," přisvědčil jsem, a než jsem zašel dovnitř, zarazil jsem se. „Nechcete župan nebo něco?"

„Ne, děkuji, takhle je mi dobře," ujistila mne.

Přistoupil jsem k baru a nalil do nízké sklenice pořádnou dávku bourbonu. Sobě jsem namíchal dewar's se sodovkou. Vzal jsem s sebou také popelník. V každé ruce jsem držel sklenici, popelník jsem si tiskl pravým loktem k žebrům.

„To je ono," prohlásila, „už jsem si říkala, co asi provedu s tímhle."

Zamáčkla cigaretu a přijala ode mne nápoj.

„Díky. Ten váš bazén je báječný. Doufám, že vám nevadí, že jsem se vykoukala. Bylo takové horko.“

Přemýšlel jsem, proč vlastně přišla. Slyšela v šest hodin ve zprávách o Burrillově vraždě? Nezdálo se pravděpodobné, že by na večírku někdo pustil televizi.

„Na zdraví," řekla.

„Na zdraví," opakoval jsem.

Napili jsme se.

„Proč si také nejdete zaplavat?" vyptávala se.

„Možná později.“

„Aspoň si sundejte sako a kravatu," naléhala. „Musíte se v tom dusit.“

Svlékl jsem si sako a přehodil ho přes opěradlo lehátka, k jejím šatům. Dnes večer se oblékla do bílého. Na lehátku ležely pečlivě složené bělostné šaty, které vypadaly jako hedvábné, na dlaždicích úhledně srovnané bílé střevíce. Podprsenku si nevzala, pokud jsem si všiml. Ale vzala si kalhotky, které barevně ladily s ostatním oblečením. Trhnutím jsem uvolnil uzel kravaty a rozepnul jsem si horní knoflíček u košile.

„Tak vidíte," řekla. „Není to lepší?"

„Mnohem lepší," přiznal jsem.

„Vždycky poslouchajte maminku. Neuvádí vás do rozpaků, když tu takhle sedím?" zajímala se.

„Vůbec ne," tvrdil jsem.

„Pořád odvracíte oči," vyčetla mi. „To nemusíte,"

Připadal jsem si, jako bych se omylem znovu narodil do života, který jsem již jednou prožil v pátek večer. Při vzpomínce na Sunny mě napadlo, jak daleko asi padlo jablko od stromu, a znovu jsem se zamyslel nad tím, proč vlastně Veronica přišla. Možná jsem se vyhýbal nejzřejmější odpovědi na tu otázku. Dozajista jsem byl dost starý a zkušený na to, abych bez námitek akceptoval polosvlečenou ženu, která popíjí bourbon u bazénu a vysvětluje mi, že nemusím odvracet oči. Jenže já si nikdy nikterak nelichotil, pokud jde o to, jak jsem pro ženy neodolatelný. Vlastně jsem po většinu svého dosavadního života musel sám sebe tvrdě přesvědčovat, že pro některé příslušnice opačného pohlaví bych mohl být alespoň trochu přitažlivý, přestože mnoho žen, jež jsem poznal v dospělosti, bylo přinejmenším krásných. Nejspíš pozůstatek nenaplněných pubertálních tužeb. Věděl jsem jen, že se cítím, jako bych byl zpátky v Chicagu, hubený, obsypaný uhry a dýmající pubertální touhou. Jenže tohle tady byla Calusa, Florida, za dusného srpnového večera. Veronica McKinneyová tu seděla při měsíčku docela nenuceně, ačkoli polonahá, zatímco já byl úplně oblečený a prohlížel si nádherné listoví, nebe, měsíc, bazén - zkrátka všechno, jen ne ji. Možná to souviselo s jejím věkem. Možná, že v porovnání s ní jsem byl opravdu teenager.

„Oněměl jste?" popíchla mne.

„Jen přemýšlím,"

„O čem?"

„O tom, proč jste přišla.“

„Nudila jsem se. A taky jsem si vzpomněla, že máte bazén.“

„No dobře," řekl jsem.

„Nechápu, proč jste ze mě tak nervózní," divila se. „Ale jestli chcete, tak se obléknu.“

Tázavě na mě pohlédla. Nic jsem neřekl. Najednou se zvedla.

„Otočte se," vyzvala mne.

Neotočil jsem se.

„Jste zlobivej kluk." Stáhla si kalhotky přes stehna až ke kotníkům a vystoupila z nich. Uchopila bílé šaty, natáhla si je přes hlavu a uhladila si je na bocích a na stehnech. „Tak," konstatovala. „Je to lepší? Netvařte se tak přísně a nesouhlasně, Matthew.“

„Tak se tvářím?"

„No jistě."

„Ale já mám ve skutečnosti radost, že jste přišla."

„Vypadáte, jako byste byl radostí bez sebe."

„Stejně jsem vám chtěl ráno telefonovat."

„Ale? A kvůli čemu?"

„Dnes odpoledne jsem byl znovu za Loomisem."

Tázavě pozvedla obočí. Nevěděl jsem, kolik jí toho mám vlastně povědět. Nezdálo se, že by věděla o Burrillově smrti, a nemyslel jsem si, že bych jí o tom právě já měl vykládat. Jenže Loomis předložil protinávrh jménem klienta, který mezitím zemřel. Budou Burrillovi dědici - pokud nějaké měl - trvat na tomhle způsobu vyrovnání? Rozhodl jsem se postupovat velmi opatrně.

„Učinil nám protinávrh," začal jsem. „Chce, abyste zaplatila pět tisíc dolarů odškodného."

„Odškodného za co?"

„Tvrdí, že jeho klient přišel o potenciální kupce."

„To určitě. Jsem si jistá, že ambiciózních pěstitelů fazolí jsou plné lesy. Doufám, že jste ho poslal do háje."

„V podstatě ano. Ale chtěl jsem si o tom nejprve promluvit s vámi."

„Tak proč jste mi nezavola?"

„Něco mi do toho přišlo."

„A copak?"

„Měl jsem odpoledne v kanceláři hrozně napilno," vymluvil jsem se.

„Nevadí vám, když si půjdu dolít?" zeptala se, a aniž by čekala na odpověď, zamířila k domu. A už je to tu zas, říkal jsem si. Matka a dcera. Stejně nádherné tělo, stejně světlé vlasy, stejně modré oči a stejná žízeň. Zastavila se u skleněných zasouvacích dveří.

„Kde je vypínač?"

„Rozsvítím vám," nabídl jsem se a vešel jsem do domu před ní. Rozsvítil jsem v obývacím pokoji a také světla v bazénu. Následovala mě dovnitř a spokojeně se rozhlédla.

„Pěkné," řekla. „To jste si zařizoval sám?"

„Tady musí být nějaká ozvěna," řekl jsem.

„Cože?"

„Pronajal jsem si to už zařízené."

„Velmi pěkné," opakovala, loudajíc se k baru. „Jak je to tu velké?"

„Dvě ložnice. Každý druhý víkend mě navštěvuje moje dcera."

„Vy jste rozvedený?" Podařilo se jí najít láhev s bourbonem.

„Ano."

„Neznám náhodou vaši bývalou paní?" Vhodila do sklínky dvě kostky ledu a důkladně je zalila.

„Jmenuje se Susan."

„Ponechala si jméno Hopeová?"

„Ano."

„Tak tu neznám," opáčila Veronica a odvrátila se od baru. „Na zdraví." Napila se. Bílé šaty ji těsně obepínaly. Beze studu jsem si uvědomoval, že pod nimi nemá vůbec nic. „Máte někoho jiného?" zeptala se a vzhledla ke mně.

„Zatím ne."

Přikývla.

Odmlčela se, zdálo se mi, že nadlouho, upíjela ze sklenice a hleděla na zátoku, kde občas z vody vyskočila parmice. Asi si potřebovala utřídit myšlenky, než opět promluvila.

Konečně řekla: „Poslední dobou jsem moc přemýšlela o Jackovi."

Neodpověděl jsem.

„O tom, jak se to vlastně mohlo stát," pokračovala. „Jak se k němu vůbec někdo mohl dostat a probodnout ho."

Stále jsem mlčel.

„Můj syn měl pistoli. Osmatřicítku Smith&Wesson, kterou mu dal Drew k osmnáctým narozeninám. Sedmadvacátého června. Před dvěma lety," upřesnila. „Právě před Drewovou smrtí. Připadá mi to ironické, vám ne? Chlapák Drew daroval docela nechlapáckému Jackovi velký symbol mužnosti, když dosáhl dospělého věku. Snad to udělal proto, že ho sužovala rakovina a pociťoval blízkost smrti. Ukázalo se, že měl pravdu. Zemřel týden po Jackových narozeninách. Čtvrtého července, v záři ohňostrojů. Na tebe, Drew." Napila se. „Doufám, že tam, co jsi, je spousta krav a všechny jsou pečené, ty zkurvenej hajzle."

Znovu se napila. „Jack se s ní opravdu naučil zacházet," vykládala. „Udivilo mě to. Jinak nebyl k ničemu, pokud šlo o praktické věci."

Vzpomněl jsem si, jak mi vyprávěla, že se její syn nikdy nenaučil značkovat telata ani jezdit na koni, a usoudil jsem, že na ranči patří i zacházení s pistolí k takovýmto „praktickým věcem'.

„Když se odstěhoval na Stone Crab, vzal si ji s sebou," dodala. „Nezmínila se vám policie, že našli pistoli?"

„Ne."

„Mně taky ne. Dali mi soupis všech věcí v tom bytě včetně páru špinavých ponožek. Říkala jsem si, že tím kryjí sami sebe, nemyslíte? Aby je později někdo neobvinil z krádeže."

„Asi ano."

„Protože to není nic nového, víte? Že policie ukradne všechno, co není přibité. A hasiči taky."

„V New Yorku jim říkají čtyřicet loupežníků."

„Policii?"

„Hasičům. Říkal to můj partner Frank. Pochází z New Yorku."

„A vy?"

„Z Chicaga."

„To město miluju," zasnula se. „Vepřová jatka celého světa. Sandburg, znáte?"

„Ano, znám."

„Samozřejmě že znáte. Ale pokud ta pistole nebyla v bytě, tak kde tedy byla?"

„Víte určitě, že nebyla..."

„Podle seznamu, který mi dali, tam nebyla. Pistoli by přece na seznamu nevynechali?"

„Myslím, že ne."

„Zbraň? Určitě by ji tam napsali. A další otázka: Nepokusil by se Jack tu zbraň použít? Kdyby ho někdo vážně ohrožoval nožem?"

„Pokud tam ta pistole vůbec byla."

„Ano, ale o tom právě mluvím, chápete?"

„Obávám se, že ne."

„Byla tam ta pistole?"

„Vy si zřejmě myslíte, že ano."

„Nu, při stěhování si ji vzal s sebou."

„To bylo v červnu."

„Ano. Tak kam se poděla ta pistole tu noc, kdy ho zavraždili? A kde je teď?"

„Možná ji policie zabavila."

„To by ji ani nezapsali na ten seznam?"

„Třeba nechtěli, aby o tom vrah věděl."

„Myslí si snad, že já jsem vrah?"

„To určitě ne."

„Ten seznam byl pro mne, Matthew. Jsem nejbližší příbuzná. Kdyby našli Jackovu pistoli, byla by na tom seznamu.“

„Třeba si ji vrah odnesl.“

„Snad ano,“ připustila. Zamyšleně usrkla ze sklenice. „A tím pádem je tu další otázka. Jak se vrah dostal dovnitř? Jack měl ve zvyku zamykat dveře. Ve dveřích je kukátko. Než odemkl dveře, viděl, kdo za nimi stojí. A přesto je odemkl. A vpustil vraha dovnitř. A ani se nepokusil použít na obranu svou pistoli.“

„Co z toho vyvozujete?“ zeptal jsem se.

„Zprv, že toho, kdo ho zabil, znal. Znal ho natolik dobře, že ho vpustil do bytu. A za druhé, že tu noc, kdy došlo k vraždě, Jack už tu pistoli neměl. Jinak by po ní sáhl. Aby se bránil.“

„Nu,“ zapochyboval jsem, „nikdo vlastně neví, co se v tom bytě doopravdy stalo. Samozřejmě kromě toho vraha...“

„A kromě Jacka, který je mrtvý.“

„Ano, ovšem.“

Opět nastalo ticho.

„Mohla bych dostat ještě kapku?“ požádala.

Vzal jsem její sklenici a zanesl ji k baru.

„Bloom mi tu noc položil spoustu otázek,“ poznamenala.

„Kterou noc?“

„Tu noc, co zabili Jacka. Myslím, že mě podezíral.“

„Oni přece musí klást spoustu otázek,“ vysvětloval jsem a vydal jsem se zpátky k ní s novým nápojem v ruce. „Zejména příbuzným.“

„Proto se vyptávali, jestli mám něco s doktorem Jeffriesem? Díky.“ Vzala si ode mě sklenici.

„S doktorem Jeffriesem?“

„S mým zvěrolékařem. Tak to Bloom přesně řekl: Něco. Asi si myslel, že spolu spíme. Co vy na to - ptal se, jestli spolu spíme?“

„Řekl bych, že ano.“

„S chlapem, kterému je pětasedmdesát?“

„Nu...“

„Uvědomuji si, že sama vypadám jako mumie, ale...“

„To tedy nevypadáte,“ přerušil jsem ji.

„Děkuji,“ řekla. „Jste velice laskav. Ale doktor Jeffries je mnohem starší než já, a když si pomyslím, že Bloom naznačoval, že s ním něco mám...“ Potřásla hlavou.

„Nepochybně se snažil ověřit vaše alibi,“ nadhodil jsem.

„Protože jsme byli spolu, tak to myslíte? Tu noc, kdy se stala vražda?“

„Ano.“

„A kdybychom byli milenci, pak bychom samozřejmě byli ochotni jeden pro druhého lhát.“

„Domnívám se, že právě na tohle Bloom myslel.“

„Anebo spolu,“ dodala.

„Prosím?“

„Jako milenci. Mohli bychom lhát spolu, jeden vedle druhého. Anebo případně jeden na druhém.“

„Aha.“

„Dívali jsme se na televizi,“ zdůraznila.

„To mi Bloom pověděl.“

„Vás to taky napadlo?“

„Cože mě napadlo?“

„Že Ham a já jsme milenci?"

„Ham?"

„Hamilton Jeffries, můj zvěrolékař."

„To mě vůbec nenapadlo," tvrdil jsem.

„Proč? Protože mu je pětasedmdesát?"

„Nevěděl jsem, kolik je mu let, dokud jste se o tom nezmínila."

„Ale vůbec vám nepřišlo na mysl, když vám Bloom vyprávěl, kde kdo tu noc byl, že Ham a já bychom mohli krýt jeden druhého? Že bychom, Ham a já, mohli opravdu být milenci?"

„Ne, to mě nenapadlo."

„A co když vám řeknu, že to tak bylo?"

„Co? Byli jste milenci nebo jste kryli jeden druhého?"

„Vyberte si."

„V tom případě by byla řeč o spoluúčasti na vraždě a měla byste o tom vyprávět policii, ne mně."

„Byli jsme milenci. Byli. Minulý čas. Jemu tehdy bylo jedenapadesát a mně třiatřicet. Pořádný věkový rozdíl, nezdá se vám? Můj muž se zajímal víc o krávy než o mě. Pořád běhal někde kolem Dobytkařského sdružení, můj Drew, zatímco já chřadla na ranči, zabíjela mouchy a přemýšlela, co asi pořád dělá někde uprostřed divočiny."

„To bylo..."

„Před čtyřiaadvaceti lety. Dvacet čtyři plus třicet tři rovná se padesát sedm. Docela prosté, drahý Watson. Je mi sedmapadesát, vzpomínáte si? Ne, asi si nevzpomínáte. Říkal jste, že jste už zapomněl, kolik mi je let,"

„Vím, kolik je vám let," řekl jsem mírně.

Přehodila si nohu přes nohu, jako by tím chtěla zdůraznit, jak je absurdní rozprávět o věku s ženou tak úžasně krásnou jako ona. Bílé šaty jí sklouzly nad kolena a pod nimi náhle zasvítla opálená pleť stehna. Pohlédla mi do očí.

„Neuvádí vás do rozpaků to povídání o mých mladických eskapádách?" zajímala se.

„Nijak zvlášť."

„Tak tedy," pokračovala, „tak to bylo. Bylo mi třiatřicet, byla jsem šest let vdaná a vysedávala jsem na ranči, zatímco můj manžel vyrážel do Denveru, Tallahassee a bůhví kam ještě debatovat o krávách. Nenáviděla jsem krávy - a vlastně je nenávidím dosud. Nevím ani, jestli jsem vůbec někdy nějakou krávu viděla, než jsem se seznámila s Drewem. Nu, trochu přeháním. Ale stejně to pro mě byl cizí svět. Můj otec kdysi pracoval v investičním oddělení jedné banky v Daytonu a přistěhoval se sem, aby si otevřel vlastní banku. V té době byla ještě Calusa rybářskou vesnicí; nedovedete si představit, jak tu bývalo krásně, Matthew. Drew si od mého otce půjčil velkou sumu. Tak jsme se seznámili. Byla jsem už stará panna, vdávala jsem se v sedmadvaceti letech a první dítě jsem měla až ve čtyřiatřiceti. Být kráva, byli by mne okamžitě prodali. Nu, a tak jsem se ocitla na ranči M. K. a jedné parné noci onemocnělo tele a Ham se přišel o něj postarat. A postaral se i o mě. Není to pro vás šokující, Matthew?"

„Ne."

„Postaral se o mě báječně. Z nudy a osamělosti mě přenesl do extáze, jakou jsem si předtím nedovedla představit." Zhluboka si povzdechla. „Ale to se stalo v jiné zemi," řekla. „A navíc, to děvče je mrtvé.' To je Marlowe," dodala na vysvětlenou. „Maltský žid, zhruba z roku 1587. Zatímco Drew někde rozprávěl o dobytku, já hodně četla."

„Jak dlouho to trvalo? Ten... to... s Hamem?"

„Vy taky chcete zkoumat moje alibi? Nebo se mi podařilo vás zaujmout?"

„Zajímáte mne, to ano," přiznal jsem se.

„To jsem si myslela." Usmála se přes okraj sklínky a přehozenou nohu vrátila zpátky na zem. Opět nakratičko zasvítlo stehno. Seděla s nohama maličko od sebe, plně si vědoma tajemství, jež jsme spolu sdíleli - že pod bílými šaty nemá vůbec nic.

„Je mi líto, ale moc dlouho nám to s Hamem nevydrželo. Zamilovali jsme se do sebe v září a v únoru už zase bylo po všem. Krátká sezóna. Lehce nabyli, lehce pozbyli. Usadila jsem se - tak se tomu přece říká - a stala jsem se věrnou manželkou a milující matkou, i když možná ne přesně v tomhle pořadí. Sunny se narodila v srpnu. Dešťové dítě. Ve dne v noci plakala. Někdy bych ji bývala uškrtla a leckdy si říkám, že jsem to měla udělat. To děvče je ztracený případ. Jack se narodil o tři roky později. Očividně Drewův syn. Stejně černé vlasy i oči, přesná kopie, až na to věčné vychloubání a bravuru. V těchto ohledech smutně zaostával. Snad právě proto se zbavil pistole, kterou si měl raději nechat - a proto zemřel. Zatímco já jsem se dívala na televizi se svým bývalým milencem." Bezbarvě se usmála.

Zahleděla se na skleničku.

Měl jsem pocit, že celá ta přednáška jí měla pomoci bezpečně se přenést přes vzpomínky na Hamiltona Jeffriese i přes současné starosti ohledně pistole, kterou její syn měl mít u sebe, když ho zavraždili. Pořád se dívala na skleničku.

„Proč si myslíte, že se té pistole zbavil?" zeptal jsem se.

„Nu, přece v tom bytě nebyla."

„Ale proč by ji dával pryč?"

„Kdo ví? Třeba vyloupil banku, aby získal těch čtyřicet tisíc dolarů. Možná se bál, že ho ta pistole usvědčí. Můj syn byl chmaták, Matthew - tak o něm mluví Sunny. Mimochodem. Dneska mi volal Bloom a vyptával se, jestli míval Jack ve zvyku Sunny občas naplácat na zadek. Nevěřila jsem svým uším. Naplácat? Ten váš Bloom má ale nápady."

Nezmínil jsem se o tom, že s tím nápadem přišla Sunny.

„Nejdřív podrobí párek bývalých milenců výsledku třetího stupně..."

„Bývalí milenci, Veroniko..."

„Já vím, nic neříkejte. Mohou lhát jeden pro druhého čistě ze zvyku. Ne, Matthew. V době, kdy můj syn otevřel někomu, koho znal, jsme opravdu seděli u televize."

„A kdo myslíte, že to byl?"

„Nemám ponětí."

„Neměl Sam Watson španělský přízvuk?"

„Můj bývalý správce?" Zavrtěla hlavou. „Ne, spíš texaský."

„A co někteří z lidí, s nimiž obchodujete - například výrobce masa pro zvířata..."

„Ne. Jak víte, že prodáváme výrobci masa pro zvířata?"

„Nebo nákupčí?"

„Ne. Vy jste byl v knihovně?"

„Znáte někoho se španělským akcentem?"

„Co pořád máte s tím španělským akcentem?"

„Znáte někoho?"

„Nu, neznám. Vlastně ano."

„Koho?"

„Mívali jsme mexického kuchaře... ach, to už musí být tak dvanáct let."

„A kde je teď?"

„Vrátil se do Kalifornie."

„Ještě někoho?"

„Ne, nikdo mě nenapadá. Tady nejsme v Miami, víte?"

Dopila sklenici. Předpokládal jsem, že se vydá k baru pro další dávku. Místo toho sklínku odložila a řekla: „Jsem unavená, vy ne?"

Pohlédl jsem na ni.

„Proč bychom si nešli lehnout?" navrhl.

Na rtech jí pohrával lehký úsměv a pozvedla jedno obočí.

„Proč ne?" souhlasil jsem.

Kapitola 5

Na druhý den jsme se oba oblékli a vyšli z domu už ve tři čtvrti na devět, sotva čtvrt hodiny před příchodem Lottie a Dottie. To jsou dvě ženy, které mi každé úterý a každý čtvrtek přicházejí poklidit a vyprat. Říkám jim Bleskové královny, protože namísto hodinové mzdy jsme se dohodli na pevné týdenní sazbě a ony tím pádem vždycky proletí domem jako párek cyklonů. Obvykle přicházejí v devět. Tou dobou už bývám v kanceláři, a proto jsem jim dal klíče od domu.

Když jsme s Veronikou vyšli ven a zamířili k jejímu autu, vdova odvedle trhala pomeranče. Jmenovala se paní Martindaleová a bylo jí sedmačtyřicet, o deset let méně než Veronice. Její manžel zemřel v padesáti letech na srdeční mrtvici. Vykládala mi, že se mu to stalo proto, že nechtěl pít čerstvou pomerančovou šťávu, kterou lisovala každé ráno z pomerančů, natrhaných z její skromné citrusové plantáže zvící dvou stromů. Pořád mě zvala na čerstvou pomerančovou šťávu. A já pořád hledal nové výmluvy. Teď se na nás dívala, nepochybně si uvědomila, že je časné ráno, a všimla si, že Veronica má na sobě bílé nylonové koktejlové šaty a střevíce s vysokými podpatky. Dovedl jsem si představit, co se jí asi bude honit hlavou, až dnes ráno bude lisovat pomeranče.

Otevřel jsem dveře vozu na straně pro řidiče. Veronica nasedla. Předešlé noci jsem ji svíral nahou v náručí, ale nemohl jsem odolat, abych se jí teď, když vklouzla za volant, nepodíval na nohy. Uznale se zašklebila. Bujaře jsem paní Martindaleové popřál dobrého jitra, obešel jsem porsche a nastoupil.

„Kam to bude?“ zeptala se Veronica a otočila klíčem v zapalování.

„Do mé kanceláře, prosím,“ požádal jsem. „Je to na rohu Heronovy a Vaughanovy.“ Vycouvala z příjezdové cesty. Paní Martindaleová nás stále pozorovala. Když jsme projížděli kolem jejího domu, zamával jsem na ni. Doufal jsem, že si uvědomuje, že je Veronica o deset let starší než ona. Dnes ráno jsem byl pln úcty k postarším ženám.

„Kdy tě zas uvidím?“ chtěla vědět Veronica.

„Dnes večer?“

„Ty nenasyto,“ usmála se. „V kolik?“

V noci se také hodně usmívala. Líbal jsem ji na ten úsměv vícekrát, než jsem si dokázal zapamatovat. Pořád mě upozorňovala, že lidé jejího věku se v líbání vyznají. Prý proto, že v době, kdy vyrůstala (když o tom mluvila, potměšile se usmála), nesměly mladé dívky chodit ani na klusácké dostihy. Chodit s někým „se vším všudy“ bylo v době, kdy všechny dívky byly jako panny vestálky, zcela nemyslitelné, a tak tehdy bývala spousta líbání. Na večírcích, na zadním sedadle auta, v kině, na lavičce v parku, všichni se líbali kdykoli a kdekoli se k tomu naskytla příležitost, což se zřejmě stávalo dosti často. Lidé její generace prý měli velkou praxi v líbání. Byli odborníky na líbání. Potíž byla v tom, že ještě když jim bylo přes dvacet, měli za to, že nic jiného než líbání neexistuje. Jí samotné trvalo hrozné dlouho, než zjistila, že líbání, dokonce ani dobré líbání, líbání z celé duše, jemuž se naučila v sedmnácti letech, není všechno, pokud jde o sex.

„Vdávala jsem se jako panna, Matthew. Umíš si to představit? V sedmadvaceti letech jsem byla panna! Ale uměla jsem báječně líbat, to ano. Líbí se ti, jak líbám, Matthew? Ach, taková odkvetlá kráska.“

Potutelně jsem prohlásil, že, jak známo, ženy dosahují vrcholu sexuální výkonnosti ve dvaatřiceti letech a potom už to s nimi jde jenom s kopce. „Odkvetlá kráska,“ opakovala a znovu se na mě vrhla. Během noci jsme se jeden na druhého vrhali hodně často. Když v osm ráno zazvonil budík, byl jsem vyčerpaný. Veronica ještě spala. Ležela na zádech, pokrývku vytaženou těsně pod prsa, jednu paži měla ohnutou, ruka spočívala dlaní vzhůru na polštáři za

hlavou. Vypadala velmi klidně, byla zářivě krásná a naprosto neodolatelná - jenže Bleskové královny měly přijít v devět.

Něžně jsem se dotkl její tváře.

„Mhm," zabručela.

„Veroniko?"

„Hm?"

„Každou chvíli přijdou uklízečky."

„No jo," souhlasila. Obrátila se na bok, zády ke mně.

„Musíme vstávat."

„Dobře."

„Veroniko?"

„Mhm."

„Opravdu musíme vstát."

Znovu se obrátila, otevřela oči a překvapeně na mě pohlédla. „Matthew?" Zašklebila se a schoulila se mi do náručí. „Á, dobré ráno," řekla. Políbila mě a bez ohledu na hrozící příchod dvou smřtí jsme na dalších dvacet minut zapomněli na celý svět.

Pozoroval jsem, jak řídí porsche v ranním provozu.

„Civíš na mě," obvinila mne.

„Umírám touhou tě políbit."

„Až na příštích světlech."

Na příštích světlech jsem ji políbil. A na dalších znovu.

„Vždyť nás sebere policajt," bránila se.

Položil jsem jí ruku na koleno.

„Matthew," vyjekla varovně.

Začal jsem jí sunout ruku pod šaty.

„Matthew!" okřikla mě zoztra. Sevřela mi ruku mezi stehny a pohledem kontrolovala provoz na obou stranách. Červenala se. „Kde mám odbočit?" zeptala se zmateně.

„Kam pojedíš, až mě vysadíš?"

„Ke svému chiropraktikovi. Dal jsi mým žádům dost zabrat, Matthew."

„Pojedu s tebou."

„Proč?" zeptala se udiveně.

„Ještě se mi nechce se s tebou rozloučit."

„Nebud' blážínek, uvidíme se dnes večer."

„V kolik hodin jsme říkali?"

„Neříkali jsme nic. Co třeba v osm?"

„Proč tak pozdě?"

„Tak v sedm?"

„Řekněme v šest. Ne, počkat, v pět hodin mám schůzku s Bloomem."

„Tak já přijedu o půl osmé."

„Na tak dlouho se nemůžeme rozloučit," prohlásil jsem. „Pojedu s tebou k chiropraktikovi."

Měl ordinaci na Hlavní ulici, v bílé budově z betonových tvárnic, stěsnané mezi obchodem s džínovým oblečením a jiným obchodem, s lacinými kuchyňskými potřebami. Na stěně vedle hořčicově žlutých dveří visel velký plastický znak chiropraktického řemesla. Ze všeho nejvíc to připomínalo křížence Aeskulapovy hole s obrazem Krista na kříži. Zobrazený nahý člověk však neměl vousy ani trnovou korunu a kromě široce rozepjatých paží měl také velikánská křídla. V místě, kde na Ježíšových obrazech bývá svatozář, se skvěl vlající prapor s nápisem ZDRAVÍ. Prapor se vinul v záhybech za mužovým tělem, opět se vynořoval u boku a zakrýval slabiny; v těch místech byl další nápis - CHIROPRAKTIK. Kousek napravo od mužské postavy visela na zdi podlouhlá bílá cedule z umělé hmoty s nápisem

CHIROPRAKTICKÁ KLINIKA. Kdykoli je řeč o tom, že centrum Calusy potřebuje oživit, myslí se tím tyhle jednopatrové budovy z tvárníc, lemující Hlavní ulici jako trpasličí apačská puebla. Většinou mají plesnivě bílou barvu, někdy také plesnivě růžovou, což je mnohem horší.

„Doufám, že máš rád staré časopisy,“ poznamenala Veronica, otevírajíc žluté dveře. Následoval jsem ji do malé recepce, vybavené zeleným kovovým psacím stolem a několika kovovými židlemi se zeleným čalouněním. Stěny byly natřené stejnou barvou jako celý dům zvenčí. Za stolem seděla mladá dívka v bílé blůze a černé sukni. Když jsme vstoupili, vzhlédla. Všiml jsem si, že z této strany byly dveře natřené na zeleno, aby ladily se skvělým nábytkem. Na jedné stěně visel kalendář s reklamou na krmiva. Byl na ní obrázek farmářského děvčete v odrbaných, ušřížených džínách, s červenou blůzkou, podvázanou pod nadry, a slaměným kloboukem, naraženým na stranu. Ústa, z nichž jí rozpustile trčelo několik stébel slámy, se široce usmívala.

Pod tím byl nápis: NEJLÉPE TLOUSTNOU PO SIMMONSOVĚ KRMIVU, ale že jde o dobytek, připomínala jen maličká kráva u dřevěného plotu daleko v pozadí. Byl srpen a ten kalendář nikdo neotočil už od července. Kromě kalendáře na strohých bílých zdech neviselo vůbec nic.

„Jsem paní McKinneyová,“ představila se Veronica. „Měla jsem cestu kolem. Myslíte, že by mě mohl přijmout?“

„Ach,“ řeklo to děvče. „Vy nejste objednaná?“

„Ne.“

„Ach, to bude hrozně složité,“ opáčila dívka. Bezcílně třepala rukou ve vzduchu, čímž vyvolala jednoznačný dojem, že všechno, co přesahuje pokřik ‚huš, stračeno‘, je pro venkovské děvče neuvěřitelně komplikované. Studovala tlačítka na telefonu, jako by byla popsána sanskrtem, a potom, s ohromeným výrazem ve tváři, odvážně stiskla jedno z nich. „Doktore?“ promluvila do telefonu, zřejmě překvapená tím, že její čistě náhodný pokus přinesl nějaký výsledek. „Je tu nějaká paní a není objednaná. Jmenuje se...“ Vzhledla k Veronice, oči se jí panicky rozšířily. „Jak jste říkala, že se jmenujete, madam? McDonaldová?“

„McKinneyová,“ opravila ji Veronica.

„Já myslěla, že jste říkala McDonaldová.“

„Ne, McKinneyová. Chodím sem pravidelně, pan doktor mě zná...“

„Nu, nechme toho.“ Dívka obrátila oči v sloup. „Jmenuje se McDonaldová,“ hlásila do sluchátka. „Chci říct McKinneyová.“ Znovu pohlédla na Veroniku. „Páni, to je teda jméno,“ usykla. Do telefonu řekla. „Mám ji poslat dál, nebo co?“

Chvilí naslouchala, pak opatrně odložila sluchátko do vidlice a prohlásila: „Můžete jít dál, paní McKinneyová. Tady těmi dveřmi a...“

„Já vím kudy,“ přerušila ji Veronica. „A jmenuji se McKinneyová. Veronica McKinneyová.“

„No jo,“ souhlasilo to děvče. „Přesně tak.“

Veronica na mě mrkla a zmizela za zelenými dveřmi v protější stěně. Dívka pohlédla překvapeně na svůj elektrický psací stroj, jako by právě zjistila, že jí na stole přistál marťanský vesmírný koráb. Opatrně položila obě ruce na klávesnici a začala pohybovat prsty. Nic se nestalo. Potom řekla - buď mně, nebo sama sobě: „Nejdřív se to musí zapnout.“ Zvedla psací stroj a nahlédla pod něj. Konečně našla vypínač na levém boku, blízko zadního okraje. Už se ho chystala stisknout, když najednou vykulila oči a vyhrkla: „Ach!“ Podívala se na mne a zeptala se: „Jak vy se jmenujete?“

„Hope.“

„To je přece dívčí jméno,“ tvrdila.

„Je to mé příjmení,“ trval jsem na svém.

„A jak se jmenujete křestním?"

„Matthew."

„A jste objedнан, pane Matthews?"

„Ne, já čekám na..."

„Přišel jste za doktorem?"

„Ne."

„Tak proč jste přišel?"

„Jsem tady s paní McKinneyovou," vysvětlil jsem.

„Ach, to je tedy v pořádku," usoudila. „Posaďte se, prosím." Pohlédla na psací stroj. Potom vyplašeně vzhledla ke mně. „Kde byl ten vypínač?" zeptala se a začala ho hledat znovu.

Za necelých deset minut poté se otevřely dveře ordinace a vyšla z nich Veronica celá v bílém, zabraná do hovoru s mužem, který vyšel za ní a také měl bílý oděv. Na okamžik to tam vypadalo, jako by zničehonic vypukla sněhová bouře.

„... než kdy předtím; už se cítím mnohem líp," říkala Veronica.

Muž potěšeně přikývl. Byl vysoký a zavalitý, s olivovou pletí, jež ještě více zvýrazňovala bělost jeho pláště. Měl hnědé oči a pod nosem ježatý hnědý knír.

„Matthew," oslovila mne, „seznam se se zázračným caluským lékařem. Kdyby ti některý sval vypověděl poslušnost, zavolej mu. Doktor Alvarez... Matthew Hope."

„Rád vás poznávám," pronesl Alvarez s tak hutným přízvukem, že by se dal mazat na kukuričné placky.

Jakmile jsem dorazil do kanceláře, zavolaal jsem Blooma. Oznamil jsem mu, že chiropraktik, k němuž chodí Veronica McKinneyová, má silný španělský přízvuk. „Vážně?" řekl.

Připomněl jsem mu, že Sunny McKinneyová vyslechla rozhovor svého bratra s jakýmsi mužem, který měl španělský přízvuk, a že...

„Ano, já vím," přerušil mě.

„... podle ní se bavili o krádeži dobytka."

„Moc jsem o tom rozhovoru přemýšlel," připustil Bloom. „Ale já si nejsem jist, že mluvili o dobytku. Vzpomeňte si, co mě napadlo úplně nejdřív, když jsem uslyšel, že ten kluk měl čtyři tisíce dolarů v hotovosti? Napadlo mě, že jde o drogy. Že ten kluk lital v něčem, co souviselo s drogami. Dobrá. V říjnu mu telefonoval nějaký chlápek se španělským přízvukem - všechen kokain pochází z Kolumbie, Matthew. Drogoví šéfové na Floridě mluví hlavně španělsky. A ten chlápek se ptal kolik a kluk mu odpověděl patnáct po třiceti. No dobře, Matthew, já vím, že je to hrozně nejisté, vím, že je to rána naslepo. Ale v Miami se dobrý kokain prodává po padesáti tácech za kilo. Dobře. A co když seženete nekvalitní kokain po třiceti tácech?"

„Myslíte, že Jack McKinney tomu chlapovi neprodával krávy, ale kokain?"

„To ne."

„Právě jste řekl..."

„Myslím, že to bylo naopak, Matthew. Ten chlap se španělským přízvukem prodával holku..."

„Jakou holku?"

„Drogu. Holka, koks, sníh, nosní cukrátky - to jsou všechno výrazy pro kokain. Čím jasnější modř, tím hezčí holka' - to jste nikdy neslyšel?"

„Nikdy."

„Kšeftaři s drogami testují kokain pomocí thiokynatanu kobaltu, aby se přesvědčili, že to není Johnsonův dětský zásyp nebo něco podobného. Když to zmodrá, je to koks. Opravdu čistý materiál se zbarví zářivě modře. Člověk se pořád učí," dodal.

„A to si doopravdy myslíte? Že McKinney od toho člověka se španělským přízvukem kupoval kokain?"

„Je to možné. Patnáct kilo nepříliš kvalitní drogy. Po třiceti tisících babek za kilo."

„To by dělalo čtyři sta padesát tisíc dolarů."

„To ano."

„A vy myslíte, že McKinney měl tolik peněz?"

„Kdyby kšeftoval s drogami, bylo by to pro něj pár šestáků."

„No," protáhl jsem.

„Co znamená to vaše ‚no‘?"

„To znamená, že mi to připadá jako čirá spekulace."

„To taky je. Z toho sestává celá moje práce, Matthew, ze spekulací. Dokud všechny části skládačky nezapadnou na správná místa, nemám nic než spekulace. Co vám pověděla paní McKinneyová o tom chiropraktikovi se španělským přízvukem?"

„Je to prý Kubánec."

„Vy jste se jí na to ptal?"

„Zrovna když u něj byla. Vezla mě autem do..."

„Ale," podivil se Bloom. „Vy jste se s ním setkal osobně?"

„Ano. Jmenuje se Ramon Alvarez."

„Jak to, že jste se s ním setkal?"

„Jel jsem s ní k němu do ordinace."

„Dnes ráno?"

„Ano."

„A potom v autě jste se jí zeptal, jestli je to Kubánec?"

„Nu, já se jí vyptával už včera večer, jestli nezná někoho..."

„Tak vy jste s ní byl i včera večer?"

„Ano."

Na lince zavládlo ticho. Věděl jsem přesně, co si Bloom myslí. Veronica se mnou byla včera večer a taky dneska časně ráno. Bloom si myslel totéž, co paní Martindaleová.

„Taky si k vám přišla zaplavat?" otázal se.

„Přišla si se mnou promluvit."

„O svém chiropraktikovi?"

„Ne. Ale během hovoru jsem se jí zeptal, jestli zná někoho, kdo mluví se španělským přízvukem..."

„A ona vám řekla, že její chiropraktik."

„Ne, vzpomněla si jen na mexického kuchaře, který u nich kdysi pracoval."

„A na chiropraktika si nevzpomněla?"

„Nu, říkala jen..."

„Kdy to říkala? Včera večer, nebo dnes v autě?"

„V autě. Prý měla za to, že se ptám jen na lidi, kteří nějak souvisejí s rančem. Na chiropraktika prý ani nevzdechla."

„Já chiropraktikům nevěřím, vy ano?" prohlásil Bloom.

„Nu, některým lidem zřejmě pomáhají."

„Dovolte, abych si to ujasnil. Včera večer jste se zničehonic zeptal paní McKinneyové, jestli zná někoho se španělským přízvukem. A ona vám odpověděla..."

„To nebylo zničehonic," opravil jsem ho. „Mluvili jsme o vraždě jejího syna a já si vzpomněl, jak mi Sunny vykládala..."

„O tom si s vámi přišla promluvit? O vraždě svého syna?"

„Ano."

„A co vám k tomu pověděla?"

„Domnívá se, že Jack toho člověka, kterému otevřel, musel znát. Protože ve dveřích je kukátko. Viděl by, kdo je za dveřmi. A cizímu člověku by neotevřel.“

„To nás napadlo taky," utrousil Bloom suše. „Nenapadlo paní McKinneyovou, že vrah měl možná klíč?"

„Nu... to ne. O klíči nemluvila.“

„Správce toho domu má klíče ke všem bytům," poznamenal Bloom.

„Ale.“

„Takže to nemusel být žádný kamarád, kterému ten kluk otevřel. Třeba vůbec nikomu neotevřel. Ten vrah mohl mít klíč,"

„Potom se ještě zmínila o pistoli. Našli jste v tom bytě nějakou pistoli, Morrie?"

„Ne. Pistoli? To ne.“

„Veronica tvrdí, že její syn měl pistoli.“

„Vy jí říkáte Veroniko, ano?"

„Nu... ano.“

„Neztrácel jste čas, Matthew.“

Náhle jsem si vzpomněl, co mi Bloom řekl kdysi dávno. „Pane právní zástupce," pustil se tehdy do mně, „bylo by fajn, kdybyste mi slíbil, že od téhle minuty přestanete pobíhat po Caluse a zpovídat každého, o kom si myslíte, že má s tím případem co do činění." On tomu případu říkal ‚průšvih s německým skřetem', zatímco já na něj vzpomínal jako na ‚tragédii Vičky Millerové'. Tehdy zahájil své varování oslovením pane právní zástupce, jehož se v mé profesi často používá ironicky vůči právníkům protistrany. Tehdy jsem zjistil, že policajti je ve svém povolání používají zcela stejně; vyslovují to slovo s příděchem, jímž dávají najevo, že znamená prakticky totéž, co gauner. V tuto chvíli jsem netušil, zda se jeho poznámka týkala jen toho, že jsem s Veronikou neztrácel čas, anebo mu vadí, že jsem se vyptával na věci, na něž jsem se neměl co vyptávat. V každém případě to znělo jako pokárání. Neodpověděl jsem. Ticho na lince se protáhlo. Nevěděl jsem, jestli Bloom jenom přemýšlí, nebo je naštvaný.

„Kde k té pistoli přišel?" zeptal se nakonec.

„Byl to dárek od otce k narozeninám.“

„Jeho otec je už dva roky mrtev.“

„Dal mu ji krátce před smrtí.“

„To vám taky pověděla Veronica?"

Měl jsem dojem, že její jméno vyslovuje se stejným příděchem jako tehdy před lety výraz právní zástupce. Usoudil jsem, že je přece jen asi naštvaný.

„Ano," přisvědčil jsem. „Veronica.“

„Kde ta zbraň měla být?" chtěl vědět Bloom.

„V jeho bytě. Vzal si ji s sebou, když se v červnu odstěhoval z ranče.“

„Neříkala, jaká to byla pistole?"

„Osmatřícítka Smith&Wesson.“

Bloom se odmlčel; zdálo se mi, že na velmi dlouhou dobu.

„To je velice zajímavé," pronesl konečně.

„Jak to?"

„Protože tady na stole mám hlášení z balistiky, podle něhož Burrilla někdo zastřelil osmatřícítkou Smith&Wesson. Tomu tedy říkám mnohem větší shoda okolností, než je stávající cena koksu. Myslím, že si s paní Veronikou McKinneyovou budu muset ještě jednou promluvit, abych se dozvěděl trochu víc o pistoli jejího syna. Moc pěkné dárky si lidé dávají tady, na slunné Floridě. Ani registrace není povinná, prostě si vezmete bouchačku z regálu, jako by to byl zralý banán." Odmlčel se. „Co vám ještě řekla?"

Zvažoval jsem, mám-li mu povědět o dávno ukončeném vztahu se zvěrolékařem Jeffriesem. Rozhodl jsem se, možná chybně, že by to nebylo vůči ní fair. I když mi o tom

pověděla dřív, než jsme spolu vlezli do postele, považoval jsem to za čistě postelovou komunikaci. A ta v mém žebříčku hodnot zaujímá téměř stejné místo jako důvěrná komunikace mezi advokátem a jeho klientem - a tento vztah mezi námi de facto existoval také.

„Matthew? Pověděla vám ještě něco?"

„Už nic," zalhal jsem.

„Věděla už o Burrillovi? O tom, že byl zavražděn?"

„Myslím že ne."

„Co myslíte, že u něj hledal?"

„Kdo?"

„Ten, kdo zastřelil Burrilla."

„On něco hledal?"

„Přece jste viděl, jak to tam vypadalo, ne? Jako by tam prolítnul tajfun. Stejně to vypadalo i v McKinneyho bytě, všechno zpřeházené, rozpárané matrace, zásuvky vysypané na podlahu. Bydlel v takovém doupěti; co asi mohl schovávat v tom chlívku? Nezdá se mi, že by s drogou kšeftovala i ona."

Jen s obtížemi jsem dokázal sledovat zákruty, jimiž se ubíraly myšlenky Morris Bloom. Pochopil jsem, že mluví o Sunny McKinneyové a o jejím bratru Jackovi.

„Ona si to nemyslí," namítl jsem.

„Vám nepřipadá, že jde o drogy?" pokračoval Bloom. „Chci říct, co znamenaly ty řeči o patnácti za třicet? Mně to vážně připadá jako cena říznutého koku, no ne? Třicet táců, tak nějak by to mohlo být. Dobřej koks přijde na padesát. Myslíte, že Burrill s McKinneym kšeftovali s tím koksem spolu? Myslíte, že po tom šel ten vrah? Po drogách?"

„Já nevím."

„Řekněme, že je oba zabil týž člověk," uvažoval Bloom. „Ta pistole vypadá, jako by to opravdu spolu souviselo, že jo?"

Uvědomil jsem si, že Bloom přemýšlí nahlas. Nepotřeboval mě u telefonu o nic víc, než by potřeboval zrcadlo. Náhle jsem pochopil, o čem si povídají se ženou, když jsou spolu sami.

„Já jí tedy zavolám," rozhodl se nakonec. „Té dámě od krav. A mimochodem, nezapomeňte, že dnes spolu jdeme do tělocvičny."

„Poznamenal jsem si to do kalendáře," ujistil jsem ho.

„Tak nashle v pět hodin," rozloučil se Bloom a zavěsil.

Z vyrovnání v První caluské jsem se vrátil až skoro v jednu. Požádal jsem Cynthii, aby mi někam skočila pro teplý sendvič s uzeným a pro láhev heinekenu. Právě jsem vybaloval sendvič, když do mé kanceláře vstoupil Frank.

„Jak de život, Texi?" zahlaholil.

Otevřel jsem si pivo.

„Co pořád dělaj jeleni a antilopy?" povykoval.

Zakousl jsem se do sendviče.

„Jsem si jist, že obrovské palmáře, které nám vynesou tahle McKinneyovic prkotina, bude stát za všechnen čas, který tomu věnuješ," prohlásil. „Když jsi tu nebyl, volal Loomis. Máš se mu ozvat."

Přikývl jsem.

„Postihla tě němota?" vyzvídal Frank. „Jak proběhlo to vyrovnání?"

„Fajn."

„A jak se ti líbila moje pravidla?"

„Fajn."

„To není žádný obyčejný trik, chápeš?"

„A já myslel, že jo."

„To si myslí spousta lidí."

„Rozdáváš je spoustě lidí?"

„Jen těm, kdo zoufale potřebují pomoc. Lidi si myslí, že je to trik, kvůli těm prvním dvěma."

„Která to jsou?"

„Vždycky jednej s dámou, jako by to byla děvka' a ,vždycky jednej s děvkou, jako by to byla dáma'."

„Jo tahle," řekl jsem.

„Lidi se automaticky domnívají," vykládal Frank, „že i ve všech dalších pravidlech se zaměňuje jen slovo dáma za slovo děvka. Jenže to tak není. Například, jestliže se v pátém pravidle říká: ‚Nikdy se nepokoušej získat dámu do postele za peníze,‘ neznámá to: ‚Nikdy se nepokoušej získat děvku do postele za peníze.‘ Je to tak, jak to je, má tam být ‚dáma.‘"

Pohlédl jsem na něj.

„Nemůžeš si myslet, že říká-li se tam: ‚nepokoušej se získat dámu do postele za peníze,‘ znamená to také: ‚nepokoušej se získat děvku do postele za peníze‘ - i když podle prvního pravidla se právě tak se musíš k dámě chovat. Jako k děvce. V tom případě, pokud se k ní chováš jako k děvce, neměl by ses ji pokoušet dostat do postele řečmi, myslím dámu; to by byla chyba."

„Chápu."

„Někdy je to trochu složité," přiznával Frank, „ale rozhodně to není žádný trik."

„To jsem rád, žes mi to pověděl."

„Vyzkoušel jsi už některá z nich?"

„Já žádné děvky neznám."

„Já taky ne." Zdálo se, že je uražen.

Rozezněl se bzučák na mém stole. Volala Cynthia, že mám na lince číslo pět advokáta Loomise. Stiskl jsem tlačítko číslo pět na mém telefonu.

„Haló, pane Loomisi," ozval jsem se.

„Pan Hope?"

„Ano, pane."

„Tak se mi zdá, že máme na krku dva mrtvé klienty, co?"

„Vypadá to tak."

„Ovšem jak já to vidím, nikterak to nemění situaci."

„Ani mě nenapadlo, že by ji to změnilo."

„Burrill sepsal závěť, v níž odkázal všechen svůj majetek jediné dceři, jistě Hester Burrillové, která žije v New Orleansu. Jmenoval ji také vykonavatelem. Už celý den se jí snažím dovolat. Buď pořád někomu volá, nebo má vyvěšený telefon, anebo je tam porucha. V každém případě vám chci sdělit, že jí hodlám doporučit totéž, co jsem poradil Burrillovi. Samozřejmě jí zůstane ta nemovitost, vy se vzdáte těch čtyř tisíc a navalíte auto a pět tisíc odškodného. Budete to moci ještě probrat s paní McKinneyovou?"

„Už jsem jí o tom pověděl."

„A co říkala?"

„Mám vás poslat do háje."

„To musí být milá dáma," podotkl Loomis.

„To ano," souhlasil jsem.

„Nu, náš názor znáte a my nehodláme ustoupit ani o píd'. Kdyby na to vaše klientka přistoupila, ušetříme si všichni spoustu starostí. Protože jinak doporučím Burrillově dceři, aby podala žalobu proti pozůstalosti, a uvidíme, jestli se ty prachy nenajdou."

„Já už s tím za paní McKinneyovou nepůjdu," prohlásil jsem. „Vaši nabídku již jednou odmítla."

„Jak chcete," opáčil Loomis. „Ozvu se vám, jakmile si promluví s tou dcerou."

Jakmile jsem zavěsil, ozval se opět bzučák.

„Vaše žena," hlásila Cynthia. „Na šestce."
„Já nemám ženu," odsekl jsem.
„Mám říct, že jste odešel?"
„Já si to vezmu." S povzdechem jsem stiskl tlačítko.
„Haló!"

„Matthew?" ozvala se. „Jak se máš?"

Opuštěná.

„Dobře," odvětil jsem. „A ty?"

„Strašně mi slzí oči," stěžovala si. „Zase alergie."

No jistě, Opuštěná.

„To je mi líto," řekl jsem.

„Nejspíš se budu muset z Floridy odstěhovat," posteskla si.

Věděla, že musí trvale pobývat na území Floridy, dokud Joanně nebude jedenadvacet. Na to jsem si při sestavování rozvodové smlouvy dal setsakra pozor. Na tuhle návnadu jsem tedy odmítl skočit.

„Tak co máš na srdci?" zeptal jsem se.

„Matthew, je mi to trapné žádat tě o něco takového, určitě si budeš myslet, že tě zneužívám."

Napadlo mě, snad trochu nelaskavě, že mě při rozvodu připravila o všechno, tak co by bylo divného na tom, kdyby mě teď ještě zneužila? A pak jsem dostal strach, jakou katastrofu se asi na mě rozhodla Susan Čarodějnice prostřednictvím Susan Opuštěné uvalit ve snaze co nejvíc mi znepríjemnit i ten krátký čas, který budu smět o víkendu strávit se svou dcerou. V následujících třech sekundách jsem nabyl dojmu, že začínám být vševědoucí, pokud jde o Susan.

„Matthew," řekla, „nerada bych, aby se Joanna u tebe celý víkend tvářila otráveně. Víš, jak se umí chovat, když ji člověk připraví o něco, co by chtěla."

O tom jsem tedy nic nevěděl, protože jsem ji nikdy nepřipravil o nic, kromě své přítomnosti v domě její matky.

„Matthew, vzpomínáš si na Rhett Robinsonovou?"

„Vzpomínám."

„Rozvedla se asi ve stejnou dobu jako my, pamatuješ?"

„Pamatuju."

„A teď o víkendu se podruhé vdává. Za jednoho báječného muže z Bradentonu."

„To je hezké," řekl jsem.

„A pamatuješ si na její dceru Daisy?"

„Pamatuju."

Robinsonovi měli všichni zvláštní jména. Rhett se jmenovala po panu Butlerovi z Jihu proti severu. Soudil jsem, že si její matka asi přála syna. Její bývalý manžel Bruče dostal jméno po Bruci Cabotovi, který hrál Maguu ve filmovém zpracování Posledního Mohykána. Jejich dcera Daisy dostala jméno po Daisy Buchananové z Velkého Gatsbyho. Jedna velká literární rodina. Ovšem, jak jsem se nyní upamatoval, Bruče se krátce před Vánoci znovu oženil a jeho druhá manželka se jmenovala Mary - úplně obyčejně. Daisy Robinsonovou jsem naposledy viděl, když jí bylo deset let a spala u nás, v domě, kde jsme tehdy se Susan žili. Byla to usmrkaná holka, která pořád Joannu obviňovala, že švindluje, protože ji Joanna obehřávala v kartách.

„A co s ní má být?" zeptal jsem se.

„Byly s Joannou takové přítelkyně," švitořila Susan.

To tedy pro mne byla novinka. Nevzpomínal jsem si, že by se Joanna v posledních několika měsících o Daisy byť jen slovem zmínila.

„Bude to pěkná ostuda," tvrdila Susan zasmušile, „jestli tam Joanna nebude."

„Kde že nebude?" chtěl jsem vědět.

„Na svatbě," vysvětlovala Susan. „Vždyť víš, s Daisy vyrůstaly prakticky spolu. A její matka se teď znovu vdává a já vím, že..."

„Ne," zarazil jsem ji. „Je mi líto."

„Cože?" zeptala se Susan.

„Nehodlám se vzdát dalšího víkendu."

„Ještě jsem tě ani o nic nepožádala," čertila se Susan.

„Ale požádala. A já odpovídám ne."

„Ta svatba je v sobotu. Myslel jsem, že bych Joannu přivezla k tobě v neděli ráno..."

„Ne,"

„Tolik to pro ni znamená, Matthew!"

„O tom pochybuju. Ale jestli opravdu chce vidět, jak se Rhett Robinsonova vdává... a jak se ten její vůbec jmenuje? Heathcliff? Ahab? Nebo Beowulf?"

„Náhodou se jmenuje Joshua Rosen," odsekla Susan chladně. „Náhodou je to Žid,"

„To je velice hezké," řekl jsem. „Ale mně je to fuk, i kdyby se papež ženil s Bo Derekovou. Naposledy jsem Joannu viděl..."

„Víš, co jsi?" vyjela na mě Susan a náhle se na scéně zjevila Čarodějnice na koštěti, v oblaku síry a ohně, s baziliščíma očima. „Jsi nemožnej, zatracenej hajzl. Nejlepší přítelkyně, jakou Joanna na světě má..."

„Daisy Robinsonova není Joannina nejlepší přítelkyně. Susan, vážně se o tom nehodlám přít, dobrá? Jestli Joanna opravdu chce jít na tu svatbu..."

„No ovšem, že na ni chce jít!"

„Tak ať mi zavolá. Jestli tam opravdu chce jít, tak já..."

„Určitě na ni budeš dělat nátlak."

„Ne, žádný nátlak. Jediné, co chci, je, aby mi řekla: tati..."

„Tati!" Vykřikla Susan pohrdavě, jako bych se právě dopustil nehorázného rouhání.

„Jsem přece její otec," ohradil jsem se důstojně.

„Takový otec," odfrkla Susan. „Upíráš jí možnost..."

„Neupírám, pokud o to opravdu stojí," zdůraznil jsem. „Jenom chci, aby mě o to požádala sama."

„Občas si říkám, jak je to možné, že jsi takový mizera," vyštěkla Susan.

„Vyříd' jí, ať mi zavolá, ano?" zavěsil jsem. Třásl se mi ruce.

Tyhle srážky se Susan skutečně nenávidím. Ještě stále jsem se třásl, když na dveře zaklepala Cynthia a vstoupila do kanceláře.

Člověk, který by nevěděl, že Cynthia Huellenová má rozum břitký jako vyhazovači nůž, by ji automaticky pokládal za plážovou slepici. To proto, že tráví všechny víkendy pod širým nebem. Plavání, vyjížďky ve člunu, sbírání mušlí, zahradničení, procházky a tak dále. V důsledku toho je tou nejopálenější a nejblondatější ženou v celé Caluse. Myslím, že venku tráví i deštivé víkendy. Cynthii bylo pětadvacet a měla zvláštní talent pro výklad práva, který se v našich skromných kancelářích někdy stával i předmětem závisti. Občas jsme se Frankem ztěžka lopotili ve snaze najít nějaké ustanovení floridského zákoníku vhodné pro daný případ a Cynthia z ničeho nic vypálila: „Zneužívání dětí, odstavec 827.03," a to přesto, že nikdy v životě právo nestudovala a nastoupila k nám jako recepční ihned poté, co získala bakalářský titul na Floridské univerzitě. Stále jsme s Frankem žadonili, aby se nechala zapsat na práva, a slibovali jsme jí, že ji přijmeme do firmy, jakmile udělá doktorát. Ale Cynthii se líbilo přesně tam, kde byla. O jejím soukromém životě jsem toho věděl jen velice málo. Karl Jennings, nejmladší právník u naší firmy, mi jednou důvěrně sdělil, že žije na Sabal Key s nějakým kočovným folkovým zpěvákem. Řekl jsem mu, že o tom už nechci slyšet. Co si Cynthia dělá v soukromí, ať už na sluníčku nebo ve stínu, je její věc. V kanceláři byla schopná, pilná, vyrovnaná, chytrá a vždycky v dobré náladě. A to nám bohatě stačilo.

Pohlédla mi do tváře.

„Už ji sem nikdy nepřepojím," prohlásila. „Nikdy."

„Občas spolu musíme mluvit," řekl jsem.

„Nikdy jsem ji neviděla, a přesto ji nenávidím." Cynthia potřásla hlavou. „Přivezli vám auto. Mechanik čeká venku a ptá se, jestli to zaplatíte hotově, nebo vám mají poslat účet."

„Ať mi pošlou účet. Co s tím dělali?"

„Dali vám novou baterii a nový řemen větráku."

„Proč ten nový řemen?"

„Ten starý prý už nebyl k ničemu."

„Opravil mi stěračce?"

„O stěračích nic neříkal."

„Asi jsem mu o nich zapomněl povědět."

„Nechcete, aby si to auto ještě odvezl? Aby spravil ty..."

„Ne, ne. Nezapomeňte si od něj vzít klíče."

„Nezapomenu. A taky na vás čeká nějaká dáma. Slečna McKinneyová."

„Snad paní McKinneyová?"

„Slečna McKinneyová," opakovala Cynthia. „Je asi tak v mém věku, vysoká, roztomilá a má skoro stejně světlé vlasy jako já. Prý je tu v osobní záležitosti."

„Pošlete ji dál," rozhodl jsem.

„Je oblečená na pláž," poznamenala Cynthia a k mému překvapení na mne mrkla.

Sunny McKinneyová sice nebyla oblečená vyloženě na pláž, ale také nebyla vhodně ustrojená k návštěvě advokátní kanceláře. Člověk se naučí rozeznávat oblíbené barvy svých bližních. U její matky to byla bílá, ona měla ráda červenou. Měla na sobě velmi krátké rudé šortky, rudé sandály a rudé tričko, pod kterým neměla podprsenku. Měla s sebou týž červený batůžek, s kterým přišla v pátek do mého domu. Její opálené nohy se zdály být opravdu velice dlouhé a dlouhé blond vlasy měla stažené dozadu a sejitá stříbrnou sponou. Zdálo se, že je velmi nervózní. Neměl jsem za to, že by se snad cítila nedostatečně oblečená.

„Ahoj," pozdravila. „Doufám, že vám nevadí, že vás takhle přepadám."

„Vůbec ne," ujistil jsem ji.

„Byla jsem na nákupech a řekla jsem si, že se zastavím."

„Nechcete se posadit?"

„Ale jistě." Usedla do křesla proti mně a přehodila si nohu přes nohu.

„Tak," zeptal jsem se, „co máte na srdci?"

„No, nejdřív tohle: chtěla jsem se omluvit za ten páteční večer, že jsem vám vlezla do bazénu, víte. A že jsem vás provokovala a tak. Víím, že to ode mě byla ohavnost. Jste dost starý, abyste mohl být mým otcem."

Její omluva ve mně vyvolala pocit vysokého stáří, což určitě neměla v úmyslu. Říkal jsem si, že bych těžko mohl být jejím otcem, protože se musela narodit, když mi bylo patnáct. Ale nijak jsem to nekomentoval.

„Tak, to je ta první věc," pokračovala. „Vážně se omlouvám za to, jak jsem se tehdy večer chovala."

„To je v pořádku," řekl jsem.

„Nebude vám vadit, když si zapálím?" zeptala se.

„Jen do toho."

Sáhla do batůžku, našla cigarety, jednu vytřásla z krabičky a zapálila si ji červeným zapalovačem na jedno použití. Všechno měla barevně sladěné. Její ruka se zapalovačem se třásla stejně silně jako moje ruce po rozhovoru se Susan. Vyfoukla oblak dýmu. Přistrčil jsem jí přes stůl popelník.

„Doufám, že je mi odpuštěno," usmála se náhle a zdálo se mi, že trochu potměšile, jako by rozhřešení bylo to poslední, na co by pomyslela. Ten úsměv vyvolala prostě síla zvyku.

Sunny McKinneyová byla zrozená pro flirt. Nemohla si pomoci a musela se chovat svůdně dokonce i ve chvíli, kdy se za svůdné chování omlouvala. Čekal jsem. Vzpomněl jsem si, jak na mě Cynthia před odchodem z kanceláře mrkla. Sunny si přehodila nohu zpátky a druhou přehodila přes ni. Stále jsem čekal.

„Předpokládám, že jste Bloomovi pověděl všechno, co jsem vám ten večer vyprávěla, hm?“ zeptala se konečně.

„Pověděl.“

„A co on na to?“

„Zdalo se mu to zajímavé.“

„Myslím to, že Jack kradl matčiny krávy.“

„Ano, já vím.“

„A to je všechno, co o tom řekl? Zajímavé?“

„Ještě pořád si pohrává s myšlenkou, že váš bratr možná obchodoval s drogami.“

„Ne, to ne,“ tvrdila Sunny. „Řekněte mu, že se mýlí.“

Na několik vteřin ztichla, dýmala z cigarety a oklepávala popel do popelníku. Pohupovala jednou nohou. Přemýšlel jsem, z čeho asi je tak nervózní.

„Není vám něco?“ zeptal jsem se.

„He? Ach ne, vůbec nic.“

„Zdá se mi, že máte nějaké starosti.“

„Ne, ne.“ Potrásla hlavou a zamáčkla cigaretu. „Vlastně ano,“ přiznala. „Asi mám. Tedy starosti.“

„Jaké?“

„Vzpomínáte si, jak jsem vám řekla, že jsem vyslechla ten hovor? Jacka s tím Španělem? Loni v říjnu. Vzpomínáte si?“

„Ano?“

„S tím chlápkem, kterému prodával krávy, pamatujete?“

„Pokud to tak opravdu bylo,“

„Ale ano,“ naléhala. „To víte, že to tak bylo. No... napadlo mě... co když Jacka probodnul ten Španěl? Tedy, řekněme, že měl strach, že to na něj Jack řekne nebo něco podobného. Protože šlo o krádež dobytka, víte, to je vážná věc. Chci říct, že to třeba ani nemusel udělat ten Španěl osobně. Mohl poslat někoho jiného, aby Jacka zabil. Víte, jak to myslím?“

„Vaše matka se domnívá, že Jack znal toho, kdo ho zabil,“ namítl jsem.

„Opravdu?“ Sunny najednou opět znervózněla. Sáhla do batůžku pro další cigaretu. „Ale jak... Chci říct, jak na to přišla?“ Zapálila si cigaretu červeným zapalovačem. Ruka se jí opět třásla.

„V těch dveřích je kukátko,“ vysvětloval jsem. „Přece by dovnitř nepustil někoho, koho neznal.“

„Třeba měl ten chlap klíč,“ nadhodila Sunny.

„O takové možnosti uvažuje i policie.“

„Vážně?“ Zabafala z cigarety. „Tedy opravdu, to je docela možné. Jack vždycky říkal správci, že mě může pustit dovnitř. Kdykoli jsem za ním měla přijít, požádal tu paní v kanceláři, aby mě pustila dál. Měla univerzální klíč, víte? Možná, že ten, kdo ho zabil, znal někoho v kanceláři. A ten mu dal klíč, aby se dostal dovnitř.“

„Možná,“ připustil jsem.

„Samozřejmě že je to možné.“ Pokývla hlavou.

„Chodila jste tam často?“ zajímal jsem se. „Na návštěvu k bratrovi?“

„Sem tam, občas.“ Vykulila oči. „Snad si nemyslíte, že jsem tam ten večer byla já?“

„Ne, jednoduše...“

„Tak tohle si Bloom myslí? Že Jack otevřel mně?“

„To si určitě nemyslí. A já také ne.“

„Tak proč se mě ptáte, jestli jsem tam často chodila?"

„Jen jsem chtěl vědět, jak jste si byli s bratrem blízcí,"

„Jako většina sourozenců," řekla. „Jestli si Bloom myslí, že jsem ho zabila, tak by ho měli odvézt, doopravdy. Do blázince. Vážně. Ježíšikriste, což bych vůbec přišla sem, kdybych měla něco společného s..."

„Ještě pořád nechápu, proč jste přišla," upozornil jsem ji.

„Vždyť vám to povídám. Bojím se. Mám strach, rozumíte?"

„Z čeho?"

„Protože ať už mého bratra zabil kdokoli, mohl by se teď rozhodnout zabít i mě."

„Proč si to myslíte?"

„Přece jsem je slyšela mluvit po telefonu."

„Ano, ale oni přece nevěděli, že je posloucháte. Nebo ano?"

„A jak to víte?"

„Nu, vlastně to nevím úplně..."

„A já taky ne. Co když zaslechli cvaknutí nebo něco takového? Co když slyšeli, jak dýchám?"

„Stejně by nevěděli, kdo to byl."

„Kdo jiný to mohl být? V tom domě bydlíme jen dvě, já a moje máti. Musela to být jedna z nás, nemám pravdu?"

„Za předpokladu, že by věděli o tom, že je někdo vyslechl..."

„To je přece možné," tvrdila Sunny.

„Pak by byla v nebezpečí i vaše matka."

„No jo, jenže já si nedělám starosti o máti, ta je dost stará, aby se o sebe uměla postarat. Bojím se o sebe, pane Hope. Aby za mnou nepřišel někdo s nožem nebo s pistolí jako přišel za..."

„Proč mluvíte o pistoli?"

„Cože?"

„Vašeho bratra někdo ubodal."

„To jsem jen tak řekla. S jakoukoli zbraní. S klackem, se sekerou, s čímkoli."

„Ale vy jste se zmínila konkrétně o pistoli."

„Protože to byla první věc, která mě napadla. O co vám jde?" vyjela na mě zostra. Bleděmodré oči jí plály.

„Jen se snažím..."

„Nachytat mě," vskočila mi do řeči. „Neměla jsem sem chodit. Myslela jsem, že když vám povím..." Náhle se zarazila. Zavrtěla hlavou.

„Když mi povíte co?"

„Že mám strach, že se bojím..."

„Vašeho bratra zabili osmého srpna. Dnes máme tříadvacátého, už je to přes dva týdny. Kdy jste se začala tak hrozně bát?"

„Měla jsem strach už v pátek večer, když jsem přišla k vám domů."

„Nepřipadala jste mi vystrašená."

„Přece jsem vám pověděla, co Jack prováděl, ne? Že kradl matce krávy."

„Ale nevypadala jste vyděšeně."

„Byla jsem vyděšená, věřte mi. Nepřišla bych za vámi, kdybych se nebála."

„Ale teď se bojíte mnohem víc. Proč?"

Uhasila cigaretu. „Zapomeňte na to," řekla. „Tohle byla chyba."

„Mají snad vaše obavy něco společného s vraždou Averyho Burrilla?"

„Žádného Averyho Burrilla neznám," opáčila.

„To byl ten člověk, který prodával vašemu bratrovi farmu."

„Toho neznám. To jméno jsem až do téhle chvíle nikdy neslyšela."

„Zastřelili ho," zdůraznil jsem.
„To jsem nevěděla."
„Včera," dodal jsem.
„O tom slyším poprvé."
„Dnes ráno to bylo v novinách."
„Já ty zdejší pitomý noviny nečtu."
„Mluvili o tom i v rozhlase. A v televizi."
„Já toho zatracenýho chlapa neznám!"
„Byl zastřelen osmatřicítkou Smith&Wesson."
„No dobře, já vám to věřím."
„Váš bratr měl také Smith&Wesson ráže osmatřicet, že ano?"
„Nevím, jakou měl pistoli."
„Ale věděla jste, že nějakou měl?"
„Ano. Míval ji v zásuvce ve skříni."
„Viděla jste ji někdy?"
„Viděla."
„A kde?"
„V té zásuvce, vždyť to povídám. Na ranči. Předtím, než se odstěhoval."
„Co jste dělala v jeho zásuvce?"
„Něco jsem hledala."
„A co?"
„Kleště."
„A našla jste bratrovu pistoli?"
„Jo. Strašně se rozzuřil. Tenkrát mi pořádně nafackoval. Že jsem mu sáhla na pistoli. Podle mě měl strach, že jsem si mohla ublížit."
„Tak se mi zdá, že to patřilo k jeho zvyklostem," prohodil jsem. „Občas vám nafackovat."
„Brácha měl hrozně velký ruce."
„Kdy jste tu pistoli viděla naposled?"
„Ten den, co jsem se podívala do skříně. Asi před čtyřmi před pěti měsíci."
„Nevíte, jestli si ji vzal s sebou, když se přestěhoval do toho bytu?"
„Ne, to nevím."
„Viděla jste ji někdy u něj v bytě?"
„Před chvílí jsem vám řekla, že jsem ji naposledy viděla před čtyřmi nebo pěti měsíci. V zásuvce jeho skříně."
„A potom už ne?"
„Ne."
„Takže nevíte, jestli ji měl v bytě tu noc, kdy byl zabit?"
„Ne, nevím. Vy jste teda skvělej, pane Hope, víte? Já za vámi přijdu, protože jsem k smrti vyděšená, a vy hned Všechno překroutíte..."
„Nic jsem nepřekroutil, Sunny."
„Ale ano," trvala na svém. „Myslíte si totéž, co Bloom, že ano? Myslíte si, že mám něco společného s..."
„Neřekl jsem..."
„... se smrtí mého bratra. Tak abyste věděl, nemám! Nashle, pane Hope." Náhle se zvedla. „Za nic vám neděkuju." Vykročila ke dveřím, otevřela je, řekla: „Sbohem," práskla dveřmi a odkráčela.

Měl jsem naléhavý pocit, že jsem to zbabral.

Přišla za mnou, protože mi chtěla něco sdělit, ale já ji zasypal otázkami dřív, než se stačila vymáchnout. Vyděšené mladé děvče uteklo z mé kanceláře, protože jsem byl zatraceně moc netrpělivý na to, abych ji vyslechl. Dobří advokáti, stejně jako dobří herci, musejí umět

naslouchat. Zachoval jsem se jako špatný advokát či jako nezkušený policajt. Strkal jsem nos do věcí, které právem náleží Bloomovi, a způsobil jsem, že Sunny McKinneyová zpanikařila a utekla. Můj partner Frank mi pořád říká, že na bílého příslušníka středního stavu trpím příliš silným trvalým pocitem viny. Tvrdí, že jen Židé a Italové mají takový pocit viny jako já. Možná mám židovské či italské předky. Víím jen, že i poté, co jsem ve tři čtvrti na pět odešel z kanceláře na schůzku s Bloomem, jsem se cítil provinile. Ve skutečnosti jsem toužil, aby mi vyrazil mozek z hlavy a zanechal mě zkrvaveného a v bezvědomí na podlaze tělocvičny.

Vzhledem k velikosti caluského policejního velitelství byla policejní tělocvična prostorná a dobře vybavená. Všude se hemžili policajti -alespoň jsem se domníval, že jsou to policajti - zdvihali činky, šplhali po lanech, cvičili na bradlech, boxovali a vůbec se dávali do figury pro každodenní boj proti lumpům. Vyšli jsme s Bloomem na naleštěný parket, přitáhli jsme si dvě žíněnky na relativně klidné místo a postavili se do střehu proti sobě.

„Připraven?“ otázal se. Měl na sobě šedou teplákovou soupravu, která na něm tak trochu visela. Způsobila to nedávná žloutenka a následná ztráta váhy.

„Připraven,“ potvrdil jsem a Bloom zaútočil prudkým kopem naplocho proti mým slabinám. Zastavil úder právě včas, než došlo k nárazu, který by byl dozajista velmi bolestivý.

V následující hodině jsem se od Morrise Blooma mnohému přiučil.

Kapitola 6

Když jsem vešel do kuchyně, zvonil telefon. Hodiny na stěně ukazovaly za deset minut sedm. Před odchodem z kanceláře se mi Joanna neozvala a doufal jsem, že by to teď mohla být ona. Byla to Veronica.

„Ahoj," ozvala se. „Mám problém."

„Co se stalo?"

„Sunny si ráno vzala auto a ještě se nevrátila. Zkoušela jsem tě zastihnout v kanceláři..."

„Byl jsem s Bloomem."

„Ale?" podivila se. „Nicméně, džíp je taky pryč. Rafe v něm odjel do Ananburgu. A pomocník zase někam vyrazil s dodávkou. Prostě nemám dopravní prostředek."

„Přijedu tam," navrhl jsem.

„Určitě se ti chce? Je to daleko, Matthew."

„Určitě se mi chce."

„Tak já připravím pár steaků," slíbila. „Pospěš si."

Osprchoval jsem se a převlékl a ve čtvrt na osm už jsem byl na silnici. Mezi plochými pastvinami, posetými flíčky pasoucích se krav, můj ghia šlapal jako rolls royce. Za autem se slunce zvolna klonilo k horizontu, obloha zářila rudooranžovou barvou, jež zalila celý kraj jako purpurová záplava. Mezi trpasličími palmami cvrlikali ptáci své nekonečné večerní písně.

Projel jsem otevřenou branou ranče M. K. na prašnou cestu vedoucí k velkému bílému domu. Obloha postupně přešla od purpurové k tmavě modré a nakonec k černočerné barvě, z níž stydlivě poblikávalo jen několik hvězdiček. Z pastviny jsem uslyšel osamělé zabučení a pak už bylo ticho, až na hmyzí cvrkání v trávě po obou stranách silnice. Kolem budov bylo pusto, nikde žádné vozidlo. V obytném přívěsu i ve správcově domku byla tma, ale hlavní dům tonul v záplavě světla. Zaparkoval jsem vedle rezavých nádrží na benzín a vyběhl po schodech ke vchodu. Otevřel jsem zasklené dveře a zaklepal na vnitřní dřevěné.

„Jsem tady vzadu," zavolala Veronica.

Vydal jsem se po hlase kolem domu až na malý dvorek; začínal v místech, kde končil skleník. Veronica stála u grilovacího roštu a nahlížela do žhavých uhlíků. Z domu dopadal na dvorek jantarově žlutý proud světla. Opět byla celá v bílém - bílé šortky, bílé sandály, bílé tričko a opásala se bělostnou zástěrou, jež jí spadala přes stehna. Na pravé straně byl na ní nápis: NELÍBEJ MĚ, VARÍM.

Políbil jsem ji.

Hladově jsem ji políbil.

„Žjú," řekla.

Políbil jsem ji ještě jednou.

„Chyběls mi," řekla.

„Ty mně taky."

„Už budu podávat steaky," upozornila mne. „Najíme se tady, jestli ti to nevadí, a pak můžeme jet k tobě. Bude to tak v pořádku?"

„Samozřejmě."

Stále jsem ji držel v náručí. Vzhledla ke mně.

„Jde jen o... Sunny možná přijde pozdě. Nechci aby..."

„Rozumím."

„Určitě? Nechci vypadat jako nějaký puritán."

„Nepřipadáš mi jako puritán."

„Zvlášť když to zbloudilé dítě, o němž je řeč... No nic. Prostě bych se cítila lépe, kdybychom byli u tebe."

„Já taky.“

Znovu jsem ji políbil.

„Budeš s tím muset přestat,“ napomenula mě. „Nech si to na potom. Nebo přijdu o všechna svá mateřská předsevzetí.“

„Tak jo.“ Znovu jsem ji políbil.

„Žjůůů.“ Pevně se ke mně přitiskla. Políbila mě na bradu. „Ted' mě nech dodělat ty steaky,“ přikázala. „Co si dáš k pití? Namíchala jsem džbán martini, ale můžu ti udělat něco...“

„Martini je bezva.“

„Tak já přinesu ten džbán,“ rozhodla.

Když vykročila k domu, uvnitř zazvonil telefon. Vzhlédla, naslouchala a pokývla hlavou. „To je nahoře u Sunny. Tam to nikdy nezvedám.“ Poslala mi polibek a zmizela ve tmě. Seděl jsem u grilu a díval se na oblohu. Ted' už na ní svítlo víc hvězdiček. Dokonce jsem rozeznal některá souhvězdí. Zítra bude krásně, určitě bude pěkné ráno. Nahoře v domě přestal zvonit telefon. Najednou jsem si vzpomněl na Sunnyinu návštěvu v mé kanceláři. Nijak zvlášť jsem se netěšil, až o tom budu Veronice vyprávět, ale věděl jsem, že jí to musím povědět. Seděl jsem a říkal jsem si, jak je smutné, když si osmatřicetiletý muž nejlíp ze všeho pamatuje chyby, jichž se v životě dopustil. Přemýšlel jsem, jestli se nedopouštím chyby i s Veronikou. Sedmapadesát let, říkal jsem si. A pak se znovu objevila na rohu domu, opatrně balancujíc se džbánem martini, tácem na steaky, třemi kukuřičnými klasy v alobalu a dvěma nízkými sklenicemi. Vypadala v tu chvíli tak mladistvá a bezmocná a já zatoužil opět ji sevřít do náručí a ujistit ji, že nějakých sedmapadesát neznamená vůbec nic a že jsem určitě žádnou chybu neudělal. Honem jsem běžel převzít od ní část břemene.

„Přesně včas,“ oddechla si a nahoře opět začal vyzvánět telefon. „Když je tady, nikdy nezvoní.“ Obrátila oči v sloup. „Jenom když je pryč. K zešílení. Nalij nám trochu martini, ano? Jaké steaky máš rád? Už jsem ti řekla, že jsi pěkný chlap? Odstup, Satane!“

Martini bylo ledové, ostré a velmi, velmi suché. Když kladla steaky na talíře, zmínila se Veronica mimochodem o skutečnosti, že hovězí dobytek občas vykoná dlouhou pouť do výkrmen na západě a pak se zase vrátí na Floridu, kde jeho maso skončí na jídelním stole. „Pokud vím,“ dodala, „tyhle steaky kdysi klidně mohly běhat na ranči M. K. jako telata.“

Zamyslel jsem se nad tím, že možná jí své vlastní krávy. „Nestane se, že ti některá přiroste k srdci?“ zeptal jsem se.

„Nikdy. Je to obchod, Matthew.“

Vzpomněl jsem si, jak mi Sunny vysvětlila, že krávy se nechovají pro potěšení, a vzdychl jsem.

„Copak je?“ ozvala se okamžitě.

„Sunny za mnou dnes odpoledne přišla,“ začal jsem.

„Ale? A proč?“

Odvětil jsem, že mi přišla povědět něco, co ji očividně trápilo. Přiznal jsem, že jsem to zbabral, protože jsem na ni šel moc zhurta, zahrnul jsem ji otázkami a vůbec jsem se choval jako slon v porcelánu. Připustil jsem, že se cítím provinile, protože jsem vyděsil děvče, které už bylo dost vyděšené předtím.

„Ale z čeho?“ divila se Veronica a já si okamžitě uvědomil, že jsem jí dosud nevyprávěl o Sunnyiných dohadách, že její bratr tady, na ranči M.K., kradl dobytek.

Zaváhal jsem.

„Matthew,“ pohrozila mi. „Nikdy přede mnou nesmíš nic tajit, ano? Byla jsem provdaná za muže tajnůstkářského jako skála. To, co se přihodilo s Hamem, by se bývalo nemuselo stát, kdyby byl Drew ke mně otevřenější. Ať je to cokoli, musíš mi to říct.“

Řekl jsem jí to.

Pozorně mě poslouchala. Steaky na grilu se škvířily a kroutily. Občas pokývla hlavou. V jednu chvíli poznamenala: „Nevěděla jsem, že se Sunny tak vyzná v dobytku." Mluvil jsem dál. Když jsem skončil, na několik okamžiků zavládlo ticho. Pak poznamenala: „Mám chuť se sebrat hned teď a jít si ty zatracené krávy přepočítat." Potřásla hlavou. „To je k nevíře... jenže je také těžké tomu nevěřit. Mohl to udělat, Matthew. Nemyslím, že by toho nebyl schopen." Znovu se odmlčela. „Tak proto ses vyptával na lidi se španělským přízvukem." Pokývla hlavou. „Toho se Sunny bojí? Toho chlapa, kterého slyšela v telefonu?"

„Nu, mně to připadalo trochu přehnané. Právě tehdy jsem se jí začal vyptávat. Zřejmě byla přesvědčená o tom, že ten člověk ví, že poslouchala na druhé lince, ale... Prostě nevím. Měl jsem dojem, že mi chce povědět ještě něco jiného. Vypadala tak vyděšeně, Veroniko..."

„Nu, já bych taky měla strach. Kdybych si myslela, že nějaký vrah..."

„Ano, ale proč tak najednou? V pátek večer se vůbec nezdála být..."

Zarazil jsem se.

„No nazdar," pravila Veronica.

Pohlédl jsem na ni.

„Co bylo v pátek večer?" chtěla vědět. „Ty ses s ní setkal? S mou dcerou? V pátek večer?" „Ano." „Kde?"

„Přišla ke mně domů." „Ale?"

„Tehdy mi právě pověděla o Jackovi." „U tebe doma?" „Ano."

„Jak dlouho tam byla?" „Asi tak hodinu." „Dostals ji do postele, Matthew?" "Ne."

„Určitě ne?"

„Na to bych si vzpomněl," usmál jsem se.

Veronica mi úsměv oplátila.

„Podívám se na ty steaky."

Nevěděl jsem, mám-li jejímu úsměvu věřit. Mlčky stála u grilu zády ke mně, píchala do steaků, aby zkusila, jsou-li propečené, a nakládala je vidličkou na dva talíře, kleštěmi k nim přidala kukuřičné klasy a konečně přinesla talíře na piknikový stůl s lavicí, kde již bylo připraveno všechno potřebné včetně sklenic a ubrousků. Vyňala z chladničky dvě láhve piva a s bouchnutím je postavila na stůl vedle talířů.

„Jez," vybídla mě, „než ti to vystydne."

Mlčky jsme se dali do jídla.

Steak byl výborný, ale to mlčení nevěstilo nic dobrého.

„Kdybych jen na okamžik nabyla dojmu," řekla konečně, „že jsi zatáhl Sunny do postele..."

„Nezatáhl."

„To jsem ráda. Protože bych ti zapáchla tenhle nůž rovnou do srdce."

Věřil jsem jí.

Zářivě se usmála. Pak promluvila tišším, důvěrným hlasem. „Já vím, Sunny se dokáže chovat strašně svůdně. Znáš ji, je to nestyda." Pohlédla na mě přes stůl, stále s tím úsměvem na tváři. „A pěkně vyzývavá," dodala. „Opravdu je to s ní k zešílení." Pohlédla mi do očí. „Sváděla tě, Matthew?"

„Ano."

„Chovala se... vyzývavě?"

„Ano."

„A ty ses jí ani nedotkl?"

Tázavě se na mě zahleděla. Úsměv na jejích rtech mě vybízel k absolutní pravdomluvnosti. Tím úsměvem mi sdělovala, že je nejen moje milénka, ale i kamarádka. Tím úsměvem mě ujišťovala, že i kdybych si opravdu dovolil něco k její dceři, pochopila by to, protože ví, jak nestydatě, svůdně a k zešílení vyzývavě se Sunny někdy chová. Jenže ten

úsměv se jí neobjevil ve světlých očích a před chvílí mi vyhrožovala, že do mě zapíchne nůž. Byl jsem moc rád, že jsem jí mohl povědět pravdu.

„Ani jsem se jí nedotkl," potvrdil jsem.

Přikývla.

„A proč ne?" zeptala se.

Pověděl jsem jí proč ne. Vykládal jsem jí o mém pokusu o sedmidolarové znásilnění v Chicagu. Pověděl jsem jí, jak jsme se rozešli s Dale. Pověděl jsem jí, jak si ze mě Charlie s Jeffem udělali boxovací pytel. A dodal jsem, že některé věci člověk prostě nesmí udělat, pokud chce v budoucnu sám se sebou vycházet. Naslouchala stejně pozorně, jako když jsem jí vyprávěl, jak její syn kradl krávy. Když jsem domluvil, poznamenala. „Myslím, že tě miluju. Víš o tom?"

Oba jsem se ohlédl, když se před domem náhle ozval hluk přijíždějícího auta.

„To je Sunny," usoudila. „Jestli se na ni jenom podíváš, Matthew..."

„Uvědomuješ si, cos právě řekla?"

„Nepamatuju si ani slovo," opáčila afektovaně. Pak vstala a zavolala: „Jsme tady vzadu." Přesla na moji stranu stolu. Políbila mě s takovou zuřivostí, že jsem málem spadl s lavice, Pevně mi stiskla bradu a zamumlala: „Mhm, ty jeden!" Pak mě pustila a vrátila se zase na své místo, tvářice se jako slušná, spořádaná matka, očekávající návrat rozmařilé dcery.

Na rohu se objevil Jackie Crowell. Měl na sobě džíny, vysoké boty a pruhované tričko. Rozpačitě se zastavil na kraji dvorku a tvářil se jako dokonalé nemehlo. „Dobrý den, paní McKinneyová," pozdravil. „Pane Hope." Jeho tmavé oči vypadaly zasmušile a starostlivé. Neusmíval se.

„Kde je Sunny?" zeptala se Veronica, nahlížeje do stínů za domem.

„Tady není, co?" otázal se Crowell.

„Ne, není."

„Myslel jsem, že by tu mohla být. Volal jsem jí, ale nikdo to nebral. Říkal jsem si, že je třeba dole a nechce se jí běhat nahoru k telefonu. Když jsem tu byl dneska ráno..."

Zaváhal. Pohlédl na mě. Potom na Veroniku. „Ona... tedy... byla včera v noci u mé," vykládal omluvně a pokrčil rozložitými rameny. „No a ... než jsem jel dneska ráno do práce, zavezl jsem ji sem. Říkala, že si vezme porsche a pojede nakupovat. Že prý se odpoledne vrátí ke mně do bytu. Ale když jsem se vrátil z práce..."

„Kolik bylo hodin?" otázal jsem se. Sunny McKinneyová přišla za mnou do kanceláře asi o půl druhé. Odešla o dvacet minut později. Pokud ovšem už skončila s nákupy...

„Ptáte se, kdy jsem přišel z práce? Asi o půl šesté. Ještě nebyla doma."

Viděl jsem, že se Veroniky tak trochu dotklo, že o místě Sunnyina pobytu hovoří jako o domově - podobně jsem se cítil i já, když Susan mluvila o svém domě jako o Joannině domově. Ale nic na to neřekla.

„Dělám si o ni trochu starosti," řekl Crowell. „Obvykle už bývá buď doma, nebo tady, takže... chci říct, kde by tak mohla být?"

Veronica pohlédla na hodinky. A já se podíval na svoje. Bylo už skoro půl desáté. V Caluse zavírají obchodní domy v devět. Nepadalo v úvahu, že by Sunny mohla ještě nakupovat. Viděl jsem Veronice na tváři, že si to také uvědomila. A Crowell také.

„Její šaty jsou taky pryč," řekl. Opět omluvně pohlédl na Veroniku. „Šaty, které měla u mě. Nechala tam jen plavky."

„Co měla na sobě, když jste ji viděl naposledy?" zeptal jsem se.

„Červené šortky. A červené tričko."

„Kolik bylo hodin?"

„Kdy jsem ji sem dovezl? Dneska ráno, tak o půl deváté."

„A ona měla v plánu jet na nákupy?"

„Jo. Do centra."

„Neříkala, že chce zajít za mnou?“

„Jak to myslíte?“

„Neříkala, že půjde ke mně do kanceláře?“

„Ne. Ona tam byla?“

„Asi v půl druhé.“

„Ne, o tom nic neříkala. Jenom že pojede na nákupy.“

Ticho se stalo téměř hmatatelným. Vlezlý hmyzí cvrkot v trávě náhle zněl jako hororový hudební motiv předznamenávající ponurý děj.

„No, už je půl desáté," řekl jsem.

Umlkl jsem. Osudové cvrkání v trávě podtrhovalo mlčení na dvorku.

„Možná bych se po ní měl podívat ve městě," navrhl Crowell. „Na místech, kam spolu chodíme.“

„To je možná dobrý nápad," souhlasil jsem. „Ale opravdu si nemyslím, že je nějaký důvod ke znepokojení.“

Pohlédl jsem na něj. Jeho oči mi prozradily, že podle něj tady je důvod ke znepokojení.

„Tak se omlouvám, že jsem obtěžoval," prohlásil. „Půjdu se po ní podívat. Dám vám vědět, kdybych ji našel.“

„Matthew, dej mu svoje číslo," požádala mě Veronica. Zřejmě si nedělala takové starosti, aby zůstala sedět na ranči celou noc. Vylovil jsem vizitku z náprsní tašky a na zadní stranu jsem napsal své soukromé číslo.

„Zavolej nám tam, až ji najdeš," řekla Veronica. „Já to mezitím zkusím tady. Dám ti vědět, až se vrátí domů.“ Zdůraznila slovo domů. Ať už si o tom Crowell myslel cokoli, Veronica nepovažovala za domov mrňavý byt někde v Novém městě. A také použila slova až. Zřejmě jí toulky její dcery dělaly mnohem menší starosti než mně. „Až se vrátí domů" je docela něco jiného než „když se vrátí domů“.

„Máte moje číslo?" zeptal se Crowell.

„Raději mi ho dejte," požádal jsem.

Zapsal jsem si ho na zadní stranu jiné vizitky a zastrčil jsem ji do tašky.

„Tak," řekl a ještě chvíli zůstal stát, rozpačitě šoupaje nohama. „Promiňte, že jsem vás vyrušil u večeře.“ Nejistě se otočil a vykročil z dvorku do temnoty. Po chvíli jsme uslyšeli, jak nastartoval vůz. Naslouchali jsme, jak hukot motoru slábne na cestě k hlavnímu vjezdu. Zase se ozval ten cvrkot.

„To je dobře," prohlásila Veronica.

„Dobře?" opakoval jsem.

„Sbalila se a odešla od toho kreténa. Takže to s ní snad ještě není beznadějně.“ Usmála se a přešla kolem stolu ke mně. „K čertu s nádobím," prohlásila, „ať se mývalové pomějou.“ Vášnivě mě políbila. „Tak můžeme jít?" zeptala se.

Postelová komunikace.

Privilegovaná sdělení.

Přiznala se mi, že jí dělá starosti velký věkový rozdíl mezi námi. Opáčil jsem, že má tělo jako bohyně, mozek jako počítač, moudrá je jako guru a vášnivá jako fanatik. Poznamenala, že jestli tohle má být lichocení, mám se ještě mnoho co učit. Ujistil jsem ji, že za poslední dva večery mě toho o ženách naučila víc, než jsem se sám naučil za celých osmatřicet let.

„Právě o tom mluvím, Matthew," namítl. „Je mezi námi rozdíl devatenácti let. Kdy ti bude devětatřicet?“

„V únoru.“

„Proboha. Takže je to ještě horší. Mně bude osmapadesát už za měsíc!“

„Abych tě mohl sežrat," prohlásil jsem.

„Co má znamenat zase tohle?" vyptávala se s úsměvem.

„Děláš ze sebe babičku," vysvětlil jsem. „Že se nestydíš.“

„To byl ale vlk, kdo předstíral, že je babička."

„Vlk je teď s tebou tady v posteli." Vycenil jsem zuby.

„Nesnáším pohádky. Myslím, že je vymysleli na strašení dětí," tvrdila. „Radši se po té své toulavé Karkulce znovu podívám. Už je skoro jedenáct." Předtím zkoušela volat o půl jedenácté a nikdo se neozval. Natáhla se prese mě po telefonu. Pohládl jsem hladkou křivku jejích zad. „Když mluvím, tak ne," varovala mě a vytočila číslo. Moje ruka bloudila po jejím těle. „Matihew!" vyjekla. Držela sluchátko u ucha a naslouchala. Nechala telefon vyzvánět hodně dlouho. Pak odložila sluchátko do vidlice a převalila se zpátky na svou stranu postele. Všiml jsem si, že každý člověk dává v posteli přednost jedné či druhé straně. Veronica si potrpěla na pravou stranu.

„Tohle je náš opravdový problém," poznamenal jsem, „a ne věkový rozdíl."

„Myslíš, že dokážu číst tvé nesourodé myšlenky?" podivila se.

„Oba jsme v posteli raději napravo."

„Kde myslíš, že by mohla být? Jestli se od něho vážně odstěhovala..."

„Nu, to nevíme jistě."

„Přece si sbalila všechny šaty."

„Možná je odnesla do čistírny."

„Všechny najednou?" Potrásla hlavou. „Z téhle strany mám lepší profil."

„Povídej mi o nesourodých myšlenkách."

„Z levé strany. Proto si vždycky lehám napravo. V posteli."

„A je to nezvratný názor?" prohodil jsem. „Nebo bychom o tom mohli jednat?"

„Možná," připustila. „Navrhni nějakou jinou pozici."

„Co třeba křesťanská?"

„Znáš nějaké dobré kazatele?" zeptala se a položila se naznak s roztaženými rukama i nohama.

„Já dávám před kázáními přednost praxi," opáčil jsem.

„Tak s tou praxí začni," vyzvala mě.

Věnovali jsme se praxi ještě o půlnoci.

„Myslíš, že to jednou vymyslíme?" zeptala se.

„Máme na to celou věčnost," ujistil jsem ji.

„Až na tebe jednou babička klesne mrtvá."

„Babička se zatím zřejmě těší dobrému zdraví," namítl jsem.

„Až na srdce," řekla Veronica. „Babička ztratila srdce. A taky dceru, jak se zdá. Radši to zase zkusím."

Sáhla po telefonu.

„Nech své ruce tam, kam patří," varovala mě a začala vytáčet číslo.

„Jen si je chci ohřát," vymlouval jsem se.

„Vždycky úplně nadskočím, když tohle děláš."

Držela sluchátko u ucha a pozorně naslouchala.

„Co je?" zeptal jsem se.

„Vyzvání to."

Nechala to zvonit.

„Kde sakra je?" Praštila sluchátkem do vidlice. „Možná bys měl zavolat Jackiemu, jestli není u něj. Mně se s tím blbečkem nechce mluvit."

Vstal jsem z postele a zamířil jsem k prádelníku, kde jsem nechal ležet náprsní tašku.

„To jsou ale kýty," pronesla Veronica obdivně.

„Prvotřídní jakost," přisvědčil jsem. „Se spoustou tuku."

„My tomu říkáme, že jsou prorostlé. Ale ty přece nejsi tučný."

„Sto devadesát liber živé váhy. Kam jsem sakra dal tu vizitku?"

„To já jsem tlustá," prohlásila. „Tlustá a stará."

„Mladá a štíhlá," opravil jsem ji.
„A vysoká a milá," prozpěvovala Veronica, „ta dívka z Ipanemy vkráčela..."
„Tady je to," zvolal jsem.
„Nelíbí se ti můj zpěv?"
„Moc se mi líbí. Znáš třeba ‚Kdo ji teď asi líbá‘? To je z muzikálu ‚Světla nad Daisyiným přístavem‘."
„Vůbec nevím, o čem to, k čertu, mluvíš. Uvědomuješ si to?"
„To jsou jen postelový řečičky."
„Jsi mluvka," prohlásila. „Pojď mi dát pusu."
„Myslel jsem, že chceš, abych zavolał Jackiemu?"
„Jackie počká. Na babičku přišla naléhavá touha."
„Babička je nenasytná."
„Babička je v posteli u Matthewa Hopa. Pojď ke mně."
„Ale babičko, vy máte tak veliké oči."
„Abych tě lépe viděla." Rozevřela je doširoka. „Proboha, podívejme se na tohle!" A sáhla po mně.
Nakonec jsem Crowellovi zavolał až skoro v jednu. Když zvedl telefon, zdál se mi rozespálý.
„Haló?" zabručel.
„Jackie," oslovil jsem ho. „Tady je Matthew Hope. Našels ji?"
„Co?"
„Našels Sunny?"
„Aha," zamumlal. „Ne. Hledal jsem ji úplně všude."
Slyšel jsem, jak se v pozadí někdo ptá: „Kdo je to, Jackie?"
„Opravdu u tebe není?" ujistil jsem se.
„Ne...hm... to byla televize. Koukal jsem na televizi."
Připadalo mi pozoruhodné, že nějaké děvče v televizi zná jeho jméno, ale nic jsem neřekl.
„Ozvi se nám, kdyby se vrátila, ano? Máš moje číslo."
„Jo, dobře," slíbil Crowell.
„Zavolej v kteroukoli hodinu, ano?"
„Jistě."
„Nemám ti to číslo nadiktovat ještě jednou?"
„Ne, mám ho."
„Promiň, že jsem tě vzbudil," omluvil jsem se.
Klasický trik slizkého advokáta. Neskočil na to.
„Koukal jsem na televizi," opakoval a zavěsil.
„Má tam nějakou holku," řekl jsem.
„Sunny?"
„To nevím."
„Pojed' me tam," navrhla. „Nesnáším, když mi dělá takovéhle starosti. Jestli je tam s ním..."
„Nemůžeme k němu jen tak vtrhnout uprostřed noci," namítl jsem. „Jestli to děvče není Sunny..."
„Tak zavolejme policii. Zavolej svého kámoše Blooma."
„V jednu hodinu ráno?"
„Moje dcera zmizela," prohlásila tvrdě. „Pokud není s tím ňoumou a není ani doma, pak zmizela. Chci, aby tam zašli policajti, Matthew. Nemyslím, že by to Bloom považoval za nerozumnou prosbu."
„A jak rozumné to asi bude připadat jeho manželce?" nadhodil jsem. „Zavolat v jednu..."

„Pět minut po jedné," opravila mě Veronica. „Nikdo ji nenutil, aby se provdala za veřejného činitele. Zavolej mu, Matthew. Prosím, zavoláš mu?"

Nejprve jsem zkusil budovu veřejné bezpečnosti, pro případ, že by Bloom čistou náhodou měl noční službu. Detektiv, který zvedl telefon, mi sdělil, že ho očekává ráno kolem osmé.

Dodal, že obvykle chodívají do práce tak ve tři čtvrti na osm, aby vystřídali, jak řekl, psi hlídku. To znamenalo, že Bloom bude muset být vzhůru a při smyslech nejpozději v sedm hodin - a budík u postele teď ukazoval deset minut po jedné. S nevolí jsem vytáčet jeho domácí číslo. Když zvedl telefon, zdálo se, že je docela probuzený.

„Sedím tady a koukám na reklamu na pivo," vykládal. „Až do patnáctého října nesmím pít ani pivo. Tak tu sedím a počítám minuty. Už jste se vzpamatoval z těch odpoledních kopanců a škrábanců?"

„Omlouvám se, že vám volám domů," začal jsem, „ale..."

„Nebudte legrační. O co jde?"

Vysvětlil jsem mu, že mě dnes odpoledne Sunny McKinneyová navštívila v kanceláři. Že vypadala vyděšeně. A že odešla z Crowellova bytu a vzala si s sebou všechny šaty. Pověděl jsem mu, že se nevrátila na ranč a Crowell tvrdí, že u něj není, avšak když jsem s ním před pár minutami mluvil, zaslechl jsem v pozadí dívčí hlas. Trpělivě mě vyslechl.

„Ale nevíte, jestli to byla ona, hm?" zeptal se konečně.

„Těžko říct."

„Jestli to byla ona, přece by to řekl, že?"

„Nevidím jediný důvod, proč by mi lhal."

„Takže to nebyla ona," vyvodil Bloom. „To znamená, že máme na krku zmizení."

„Vypadá to tak."

„A říkáte, že se bála, že vrah jejího bratra by mohl vyrazit i po ní?"

„Alespoň to tvrdila."

„Takže utekla," rozhodl Bloom. „Raději utéct než skončit v márnici. Ze všeho nejdřív musíme zajet ke Crowellovi a zjistit, jestli jste přece jen neslyšel ji. Bude-li tam, máme po problémech, je to tak? Když tam nebude..." Jeho hlas se vytratil. „Nu, přes ten most přejdeme, až se k němu dostaneme. Kde jste teď, Matthew?"

„Doma."

„Za chvíli vám zavolám. Nikam nechod'te, ano?"

„Nepůjdu nikam."

„Pak si promluvíme," dodal Bloom a zavěsil.

Zavolal až o půl třetí. Seděli jsme s Veronikou v obývací, čekali, až se ozve, a popíjeli koňak. Svítla jen světla v bazénu. Měl jsem na sobě své japonské kimono a Veronica si oblékla jednu mou košili. Když zazvonil telefon, zašel jsem do kuchyně a strhl sluchátko ze závěsu na zdi.

„Haló?"

„Matthew? Lituju, že to trvalo tak dlouho," omluvil se. „Zrovna jsem se vrátil z Nového města. Vypadá to..."

„Pane Bloome?" ozval se Veroničin hlas. „Tady je paní McKinneyová. Mluvím z vedlejší linky. Ráda bych si to poslechla, jestli vám to nevadí."

Ohlédl jsem se a podíval se do obývací. Nikdo tam nebyl. Následovalo dlouhé ticho, zatímco se Bloom vyrovnával se skutečností, že Veronica je u mne doma o půl třetí ráno.

„Ale jistě," řekl konečně. „Vypadá to takhle." A začal nám vykládat, jak to vypadá.

Vydal se do Crowellova bytu v Novém městě a tak dlouho mlátil do dveří a opakoval, kdo je, až mu konečně přišel otevřít Crowell, oblečený jen ve slipech. Bloom se zeptal, jestli může dál; na chodbě se mezitím shromáždila spousta lidí, protože když se v Novém městě objeví policajti o půl druhé v noci, znamená to, že se buď někdo stal obětí zločinu, anebo nějaký zločin spáchal. Crowell ho tedy pustil dál, do mrňavého bytu, kde byl ještě větší

nepořádek, než když tam byl Bloom posledně. Všude na podlaze se válelo špinavé prádlo a časopisy, ale Bloom měl za to, že právě to se teenagerům zamlouvá - bydlet jako prasata. Následovala menší přednáška o teenagerech. Prý až do takových čtyřiaadvaceti let jsou to necivilizovaní barbaři (neobtěžoval jsem se ho upozornit, že puberta končí kolem dvaceti) a teprve pak si začínají uvědomovat, že život znamená něco víc než se jen prohánět po městě v silném autě, kouřit trávu a honit ženské dost staré na to, aby to mohly být jejich mámy. Napadlo mě, že mluví o Crowellově vztahu se Sunny McKinneyovou - nebo možná měl na mysli mne a Veroniku. Náhle jsem si velmi naléhavě uvědomil, že poslouchá na přípojce v ložnici.

Crowell se prý zeptal, čemu vděčí za to potěšení (to jsou Bloomova vlastní slova, pochybuju, že by Crowell takhle mluvil), a Bloom mu vysvětlil, že měl za to, že by tu mohl najít Sunny, a zeptal se, jestli náhodou není v koupelně. Crowell to popřel, ale Bloom se stejně zašel podívat do koupelny a našel tam asi třicetiletou černošku, která na sobě měla jenom ručník a sdělila mu, že o ničem nic neví a že se sem přišla jen vysprchovat, protože v jejím bytě nefunguje sprcha.

Bloom se pak ještě rozhlédl po bytě a nikde nenašel žádné ženské oblečení kromě šatů té černošky, přehozených přes opěradlo křesla, a kromě červených dvoudílných plavek. Zeptal se té černošky, jak už je tam dlouho, a ona mu odpověděla, že asi v jedenáct viděla Jackiho, jak jede kolem, a rozhodla se ho požádat, aby jí dovolil se u něj osprchovat, protože její sprcha je úplně rozbitá. Crowell potvrdil, že tou dobou dokončil své marné pátrání po Sunny a právě zaparkoval před domem, když přišla Lettie - ta černá dáma se jmenovala Letitia Holmesová - a prosila ho, aby ji pustil k sobě do sprchy. Lettie vskutku voněla mýdlem. A Jackie Crowell taky. („On je pořád cítit mýdlem, všimli jste si toho?“ ptal se Bloom. „Musí se mýt v jednom kuse.“)

Nakonec jim Bloom oběma pěkně poděkoval, omluvil se, že je vyrušil při sprchování či při čem je to vlastně vyrušil, a sešel dolů na ulici, kde našel množství černochoů vysedávajících na schodech. V Novém městě, vysvětloval nám, nebývá v bytech klimatizace, a tak často najdete nájemníky vysedávat venku dlouho do noci ve snaze nadýchat se aspoň trochu čerstvého vzduchu. Černoši z Nového města nebyli nijak zvlášť ochotní spolupracovat s policií. Přinejmenším od té doby, kdy jeden polda nesmyslně zabil černošského obchodníka a nestalo se mu skoro nic, jen ho trochu klepli přes prsty. Ale Bloom si velmi zakládal na své schopnosti nebrat zřetel na barvu pleti a věděl, že černoši u bělocha vždycky vycítí, jaký k nim zaujímá postoj. Nepřekvapilo ho, když mu jeden ze staříků posedávajících na schodech pověděl, že viděl, jak kolem čtvrté hodiny vyšla z domu světlavá dívka s kufrem a zdálo se, že měla naspěch. Díval se, jak naložila kufr do červeného auta a odjela směrem k US 41.

Jakási žena potvrdila, že ji viděla ze svého okna. V Novém městě je nejoblíbenější zábavou položit si do okna polštář, opřít se o něj a pozorovat běh života dole. Bloom jim všem poděkoval a pak vyhledal telefonní automat v jedné celonoční kulečnickové herně o kus dál v ulici. Nejdřív zavolal na ranč, pro případ, že se tam Sunny přece jen vrátila. Nikdo to nezvedl, a tak zavolal do své kanceláře a nařídil detektivovi, který byl ve službě, aby ji dal na seznam VP.

„Na jaké číslo jste volal?“ ozvala se Veronica na paralelce. „Myslím když jste volal na ranč.“

„Nu, to číslo, které mám od...“

„Tedy ne číslo mé dcery? Ona má svůj telefon.“

„Její číslo nemám,“ řekl Bloom. „Když mi ho dáte, hned to zkusím.“

„Nechci vás obtěžovat,“ namítala Veronica. „Mohu tam...“

„Raději bych tam zavolal osobně, když dovolíte,“ přerušil ji Bloom. „Abychom měli všechno najisto potvrzené.“

Veronica mu nadiktovala číslo a zeptala se: „Co je to VP?“

„Všeobecné pátrání. Není to tak zlé, jak to zní. Nepoužíváme toho jen při pátrání po desperátech. Tato výzva se obvykle připojuje ke každému hlášení o zmizelé osobě. Projedeme ji počítačem a máme pokrytou celou Floridu a šest dalších států."

„Tedy se domníváte, že je to vážné?" dovtípila se.

„Někdo zabil dva lidi a vaše dcera je na útěku," řekl Bloom. „Ano, paní McKinneyová, bojím se, že je to velmi vážné." Povzdechl si a dodal: „Zkusím teď vytočit číslo vaší dcery. Když se vám neozvu, znamená to, že tam není. Matthew?" oslovil mne.

„Ano, Morrie?"

„Co měla na sobě, když jsi ji dnes odpoledne viděl?"

„Červené šortky, červené sandály a červené tričko."

„Takže se před odchodem z toho bytu převlékla. Svědci, kteří ji viděli odcházet, vypověděli, že měla na sobě červené šaty a střevíce s vysokými podpatky. Ach ano, to červené auto. To je její vůz, paní McKinneyová?"

„Patří ranči. Je registrováno jako majetek ranče M. K."

„Co je to za typ?"

„Porsche."

„Můžete mi sdělit poznávací značku? Chtěl bych ji připojit k VP."

Podala mu žádanou informaci. Potom bylo na lince dlouho ticho. Nakonec se zeptala: „Povězte mi, pane Bloome. Hledáte vystrašenou mladou dívku na útěku.... anebo vražedkyni?"

„To ještě nevím, paní McKinneyová." Opět si povzdechl. „Vím jen to, že vzala do zaječích. Asi nám bude muset povědět proč, až ji najdeme."

„Děkuji," řekla Veronica.

„Doufejme, že to bude brzy," dodal Bloom.

Telefon zazvonil na druhý den časně ráno. Veronica byla ještě pod sprchou. Já stál v ložnici a vázal jsem si kravatu. V klimatizovaném pokoji bylo třiadvacet stupňů, ale venkovní teploměr ukazoval devětadvacet a bylo teprve osm hodin ráno. Zvedl jsem sluchátko.

„Haló?"

„Tati? To jsem já."

„Ahoj, Joanno!"

„Máma říkala, že prý ti mám zavolat. Každou chvíli mi jede autobus, tak to musíme stihnout rychle."

„Poslyš, zlato, chtěl jsem si s tebou promluvit o té svatbě..."

„O svatbě Daisyiny matky?"

„Ano. Maminka říkala, že tam chceš jít..."

„To ti neměla říkat."

„O to nejde. Jestli tam chceš jít..."

„Neviděla jsem se s Daisy už šest nebo sedm měsíců. Proč bych měla chtít vidět, jak se její máma vdává? Ani si nepamatuju, jak její máma vypadá."

„Přece nejde jen o to dívat se, jak se někdo vdává, Joanno. Určitě tě pozvali i na hostinu."

„No jo, tam bude jenom spousta dospělých a všichni se opijou," tvrdila Joanna.

„Určitě tam bude i někdo v tvém věku. Nějací tvoji a Daisyini známí."

„Chceš se mě snad zbavit nebo co?" podívovala se Joanna a já si dovedl představit, jak se u telefonu šklebí.

„Snažím se jenom hrát fér, zlato. Kdybys opravdu chtěla jít..."

Z koupelny vyšla Veronica, celá nahá, a utírala se do obrovské modré osušky.

„To je Bloom?" zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ona je u tebe Dale?" chtěla vědět Joanna.

Najednou jsem upadl do rozpaků, jako bychom se s Joannou ocitli v nějaké science fiction s telefony, které umožňují vidět, s kým člověk mluví, a kde by byla vidět i Veronica utírající se u dveří do koupelny.

„Ne, není," řekl jsem.

„Tak kdo je to?"

„Jenom uklízečka."

„Myslela jsem, že k tobě chodí jen v úterý a ve čtvrtek," divila se Joanna. „Není snad dnes středa? Při všech těch úkolech, co nám paní Carpenterová dává, už zapomínám i jaký je den v týdnu. tati, nech už toho s tou svatbou, jo? Radši budu u tebe, opravdu. Stejně je s Daisy Robinsonovou otrava. Pamatuješ, jak pořád tvrdila, že fixluju v kartách?"

„Pamatuju. Tak jak ses rozhodla, zlato? Chceš tam jít, nebo ne?"

„Samozřejmě že nechci. V kolik mě v pátek vyzvedneš?"

„O půl šesté."

„Super. Musím letět. Autobus už troubí. Ahoj v pátek, miluju tě, tati."

„Já tebe taky, zlato," ujistil jsem ji, ale už byla pryč.

Položil jsem sluchátko. Od koupelnových dveří se na mě dívala Veronica.

„Dcera?" zeptala se.

„Ano."

„Přijde k tobě na víkend?"

„Na tenhle víkend i na ten příští."

Přikývla a zašla zpátky do koupelny pověsit ručník.

Po chvíli vyšla ven, zamířila ke křeslu, na něž večer pohodila šaty, vzala do ruky nylonové punčocháče a natáhla si je.

„Uvidím se s ní?" zeptala se.

Vrátil jsem se k zrcadlu a znovu jsem si začal vázat kravatu.

„Matthew?"

„Přemýšlím," řekl jsem.

„Co je na tom k přemýšlení?"

„Ještě jsem jí neřekl o Dale."

„O tvé bývalé přítelkyni," přikývla Veronica a zvedla z křesla své bílé šortky. „Co tě nechala kvůli... jak jsi říkal, že se jmenuje? Jim?"

„Jim."

„Nikdy mi nenosí květiny. Znáš tu písničku? Nebo je na tebe moc stará?" Oblékla si šortky a zatáhla zip. „To je pravda, ty jsi vyrůstal v době Beatles, že?" prohodila.

„Když začali Beatles, chodil jsem už na práva."

„Tak cos poslouchal? Elvise?"

„Také Everly Brothers a Danny and the Juniors a..."

„O těch jsem nikdy neslyšela," Přetáhla si přes hlavu tričko. „Pořád na sebe prozrazuju, jak jsem stará, co? Skončil jsi už u toho zrcadla? Nevadí, půjdu do koupelny," Vzala do ruky kabelku a zašla s ní do koupelny. Viděl jsem, jak si před zrcadlem u umyvadla nanáší na víčka modř o odstín tmavší než její oči.

„Proč jsi jí řekl, že jsem uklízečka?" chtěla vědět.

Nelíbilo se mi, že jsem Joanně zalhal. Vždycky jsem věřil, že vztah mezi otcem a dcerou musí spočívat na vzájemné důvěře. Ale nevěděl jsem, jak jí mám v osm hodin ráno vysvětlit, že ženský hlas, který zaslechla v pozadí, náleží ženě, kterou nezná a o níž by si okamžitě uvědomila, že se mnou strávila noc. Podle Joannina mínění, podle jejího kodexu dospívající dívky, jsem měl trávit noci výhradně s Dale.

„Překvapila mě," řekl jsem.

„A tak jsi se přirozeně vymluvil, že jsem uklízečka. Měla bych se asi pustit do mytí oken nebo podlahy,"

„Nu, prostě jsem nevěděl, co jí mám říct.“
 „Třeba bys mohl zkusit povědět jí pravdu.“
 „Po telefonu to nešlo.“
 „No ovšem že ne.“
 „Má Dale hrozně ráda.“
 „No jistě. Jak je vlastně stará ta Dale? Řekl jsi mi to už? V mém věku je strašně těžké si něco zapamatovat.“
 „Dvaatřicet.“
 „Dvaatřicet, krásný věk," protáhla nasládlým, zlomyslným hlasem. „Musely si připadat jako sestry.“
 Díval jsem se, jak si barví ústa rtěnkou. Z žen, které jsem kdy poznal, ona jediná vypadala po ránu tak nádherně svěže. Nepotřebovala oční stíny ani tužku na obočí, rtěнку či červeň na tváře. Stačila jí jen krásná tvář se sprškou pih u kořene nosu. Všimla si v zrcadle, že se na ni dívám. Zamrkala a vyšla z koupelny, aby se na sebe podívala v zrcadle nad prádelníkem, kde bylo lepší světlo. Zastrčila si zbloudilý pramínek vlasů za ucho. Papírovým kapesníčkem si utřela nepatrnou šmouhu od rtěnky u koutku úst.
 „Měl jsi jí povědět, že jsem to já," pronesla tiše. Stále se dívala do zrcadla. „Já jsem já, víš?“
 „Ano, to vím," usmál jsem se.
 „Napadlo mě, že sis mě třeba spletl s uklízečkou." Usmála se na mě do zrcadla. Otočila se a opřela se o prádelník. „Uvidíme se o víkendu?" zeptala se.
 „Až jí tu novinu povím," odvětil jsem.
 „Novinu," opakovala.
 „O Dale.“
 „Ach, významné odhalení.“
 „Ano.“
 „Na chvíli jsem si myslela, že jí chceš povědět novinu o mně.“
 „To taky udělám, osobně. Až se setkáte.“
 „A setkám se s ní, Matthew?“
 „Ovšem že ano.“
 „Ovšem že ano. Kdy?“
 „Ještě ti zavolám," slíbil jsem. „Musím zjistit, jak to půjde s Joannou.“
 „Myslíš tím, až jí povíš o Dale?“
 „Ano.“
 „Mohlo by jí to způsobit trauma, že?“
 „Nu, měla ji moc ráda.“
 „To jistě. Kdy to asi bude, Matthew?“
 „Nerozumím.“
 „Promiň. Říkal jsi, že mi zavoláš. Říkals že potřebuješ zjistit, jak..."
 „Tedy, ještě přesně nevím. Uvidíme, jak to půjde. Zavolám ti, jakmile..."
 „To já mám lepší nápad," zarazila mě. „Zavolej mi radši taxík. Ted' hned. Ano?"
 Pohlédl jsem na ni.
 „Modrý nebo žlutý taxík," opakovala. „Kterýkoli, aby mě odvezl na ranč.“
 „Chtěl jsem tě odvézt sám.“
 „Ani ve snu by mě nenapadlo tě obtěžovat," odsekla. „Určitě máš dneska ráno hromadu práce. Nejspíš budeš připravovat písemný návrh, jak nejlépe sdělit neblahou novinu tvé..."
 „Co se děje, Veroniko?“
 „Na to se ptám já tebe.“
 „Proč ses najednou tak rozzlobila?“

„Proč myslíš, že jsem se rozzlobila? A kdo říká, že najednou? Nejdřív řekneš své dceři, že jsem uklízečka, pak zase mně, že ještě nevíš, jestli se o víkendu uvidíme..“

„Je teprve středa, proč si děláš starosti s víkendem? Máme před sebou dnešní večer a...“

„To si jenom myslíš.“

„A nemáme snad?“

Založila si ruce v bok a pohlédla mi zpříma do očí. V záplavě světla dopadajícího oknem se její oči zdály být prakticky bezbarvé. Když promluvila, zněl její hlas velmi tiše.

„Tento víkend tedy závisí na tom, jak Joanna přijme tu zničující novinu, je to tak?“

„Asi ano.“

„Tu strašlivou novinu. Tu otřesnou...“

„Veroniko, přece nemůžeš chtít, abych jí oznámil, že jsem s Dale skončil, a vzápětí vyrukoval...“

„A vzápětí vyrukoval s babičkou? To jsi chtěl říct?“

„Myslím, že o té babičce už toho bylo dost. Nepřipadá mi to směšné.“

„Babička taky ne. Jestli ta tvoje převzácná milostná avantýra...“

„Veroniko, ty si naprosto nesprávně vykládáš...“

„... byla tak pamětihodná, tak zatraceně jedinečná, že zpráva o jejím konci způsobí zemětřesení v jižní Kalifornii...“

„Prokristapána, připadám si, jako bychom byli manželé! Neřekl jsem nic jiného než...“

„Neřekl jsi nic jiného, Matthew, než to, že si mě chceš odložit k ledu. No a obávám se, že to mi nestačí. Prožila jsem příliš mnoho let s mužem, který mě pořád jenom nechával čekat, zatímco sám pobíhal někde v Denveru nebo v Dallasu nebo... podívej se, k čertu s tím, zapomeňme na to, dobrá? Ty si o víkendu budeš dělat starosti o tvoji dceru a já zase o tu moji. Jeden vdolky, jinej holky. Do hajzlu s tím.“

Shýbla se pro sandály.

„S taxíkem si nedělej starosti,“ prohlásila. „Půjdu domů pěšky,“

Bosá, s pohupujícími se sandály, jež držela v ruce za řemínky, nicméně velice důstojně, vyšla z ložnice a opustila můj dům.

A já, jako zatracenej trouba, jsem ji nechal jít.

Ve dvě hodiny odpoledne mi zatelefonoval Harry Loomis. Nemel jsem chuť mluvit vůbec s nikým. Celé odpoledne jsem naslouchal klientům, s nimiž jsem měl domluvené schůzky, ale pořád jsem ztrácel přehled, o čem je řeč. Jedna paní - přišla za mnou kvůli žádosti o změnu stavebního povolení, aby si mohla kolem svého domu vystavět osm stop vysokou zeď - mi dokonce řekla: „Tak, jak mě neposloucháte vy, mě neposlouchá jen můj psychiatr,“ a vypochoďovala z kanceláře. Jiný klient, který mě znal o něco lépe, poznamenal: „Tak co, Matthew? Nemáte za sebou těžkou noc?“ Když jsem překvapeně zamrkal, dodal: „Snad bychom to měli nechat na jindy, ne?“ Hovořili jsme spolu o obchodu za 1 600 000 dolarů, jež hodlal vyklopit za prvotřídní pozemek u moře. Chápal jsem, že má eminentní zájem na tom, abych správně porozuměl všem podrobnostem. Snažil jsem se přijít k sobě. Snažil jsem se poslouchat. Dělal jsem si poznámky. Když odešel, uvědomil jsem si, že nebýt těch poznámek, vůbec bych si nevzpomněl, o čem jsme mluvili. Vyřídil jsem nejmíň deset telefonátů, a zatímco jsem naslouchal, čmáral jsem si na kus papíru - ženy z profilu, ženy s krátkými světlými vlasy, vždycky se skvělým profilem, zleva. Při obědě se dvěma advokáty, kterým jsem přihrál jeden případ zanedbání povinné péče, jsem na půl ucha poslouchal, jak jeden z nich vypráví vtip o gynekologovi. Ti dva byli specialisté na případy zanedbání povinné péče a všechny jejich vtipy souvisely s lékařskou profesí.

Přijde paní ke gynekologovi.

Gynekolog povídá: „Tak copak máme za potíže?“

A paní na to: „Můj muž si pořád stěžuje, že mám hrozně velikou pochvu.“

„Tak se na to mrkneme,“ povídá gynekolog.

Uloží ji na stůl a usadí jí nohy do třmenů. Podívá se.

„Pane bože, to je ale obrovská pochva!“ zvolá. „Pane bože, to je ale obrovská pochva!“

„Snad to aspoň nemusíte opakovat,“ vyčítá mu ta paní.

„Však já to neopakoval.“

Advokát, který to vyprávěl, se sám rozesmál, když došel k pointě. Jeho kolega, který ten vtip už znal, se smál tak strašně, až jsem se bál, že se udusí okounem, kterého měli jako nabídku dne. Já jsem se jen usmál.

To odpoledne jsem neměl vůbec chuť mluvit s Harrym Loomisem. Ale ve dvě mi Cynthia oznámila, že Loomis čeká na šestce, a tak jsem si zhluboka povzdechl, vzal do ruky sluchátko a přitáhl jsem si blok, do něhož jsem předtím čmáral.

„Tak jsem se jí konečně dovolal,“ hlásil. „Má skoro celý den vyvěšený telefon, protože ve dne spí,“

Pochopil jsem, že řeč je nejspíš o Burrillově dceři z New Orleansu.

„Chodí spát až za svítání. Abyste věděl, pane Hope, řekla mi, že je pracující děvče. Ale když říkám, že chodí za svítání spát, tak to neznámá, že se do postele nedostane mnohem dřív - a taky mnohem častěji. Protože, pane Hope, ona v tom New Orleansu dělá prostitutku, taková je Hester Burrillová. Mluvil jsem s ní dnes ráno. Měl jsem dojem, že má v posteli námořníka, podle toho, jak mu říkala: Ensign (námořní podporučík, pozn. překl.). Ale třeba se tak jmenoval, v New Orleansu mívají lidi legrační jména, řek bych, že to dělá ten francouzský vliv. Jde o tohle, pane Hope. Já jsem bohabojný baptista a nechci mít s žádnou prostitutkou nic společného; určitě ne víc, než je nezbytně nutné. Ona dnes večer přiletí a zítra si chce prohlédnout ten pozemek. Jak jsem ji poslouchal po telefonu, měl jsem dojem, že zdědila Tádžmahál. Ten námořník ji pořád napomínal, aby přestala poskakovat po posteli, a ona ječela: Jsem dědička, Ensign, do prdele, jsem dědička!“ - Promiňte mi to výrazivo, ale tak to říkala. Posloucháte mě, pane Hope?”

„Poslouchám,“ ujistil jsem ho. Kromě toho jsem začal čmárat další profil.

„Mám plán. Připravím pro ni dohodu k podpisu na pátek. Nechci se tím už zabývat o nic déle, než bude nutné. Navrhnou jí, aby vzala ty čtyři tisíce, co jsou v zástavě, a ford mustang a ať si užije tu farmu, když je její. To jí doporučím. Jeho kecky a špinavý ponožky necháme plavat, co říkáte? Všechny papíry budou připravené k podpisu, teda jestli umí psát. Byl bych rád, kdybyste sem zajel v pátek ráno, vyzvedl je, sehnal vaši klientku, aby to odsouhlasila, a bude to. Nerad pracuju s prostitutkami, pane Hope. Člověk může chytit nějakou hnusnou nemoc, stačí, když jí podá ruku. Zastavíte se tu v pátek ráno?”

„Proč mi ty papíry nepošlete poštou?“ otázal jsem se.

„Nic takového, pane. Chci to co nejvíc urychlit. Přijďte si je prohlídnout, abyste se ujistil, že jsou připravené; jen je podepíše a můžete si je vzít. Přijde ke mně do kanceláře v jedenáct dopoledne. Není to na vás moc brzo?”

„V jedenáct to půjde,“ souhlasil jsem.

„Možná byste se cestou zpátky do Calusy mohl zastavit na ranči, aby to paní McKinneyová schválila, a bude všechno vyřízeno za jediný den.“

„Nu... možná ano.“

„Tak tedy nashle v pátek,“ rozloučil se a zavěsil.

Kapitola 7

Když jsem v pátek ráno vyrazil do Ananburgu, přšelo. Ráno tu obvykle nepršívá. V srpnu člověk čeká, že začne pršet až odpoledne. Možná že se blíží obzvláště silná hurikánová sezóna. Možná že to Calusu sfoukne do moře už v září - tou dobou si obvyčejně teprve začínáme dělat starosti, že by to Calusu mohlo sfouknout do moře. Nadával jsem si, že jsem tomu mechanikovi neřekl, aby opravil stěrače. Také jsem si neustále opakoval, že sedmapadesátiletá ženská by měla mít dost rozumu, aby osmatřicetiletého muže nestavěla do konfliktu s jeho čtrnáctiletou dcerou. Neustále jsem myslel na to, že měl Frank pravdu. Neumím jednat se ženami. Říkal jsem si, že jsem měl těch jeho deset pravidel prostudovat pečlivěji, naučit se je z paměti. Myslel jsem i na to, že se dnes setkám s opravdickou děvčkou, a uvažoval jsem, mám-li se k ní chovat jako k dámě.

Hester Burrillová vůbec nepřipomínala děvku. Čekal jsem, že bude mít na sobě tenké červené šaty s hlubokým výstřihem přes smetanově bílou rýhu mezi ňadry a s dlouhým rozparkem podél skvěle tvarovaného stehna. Měl jsem za to, že bude mít na sobě náramky a zářivě lesklé korále. Že bude točit červenou koženou kabeličkou. Domníval jsem se, že bude mít odbarvené blond vlasy, možná nakulmované, anebo dlouhé, rovné, visící přes jedno oko, jako je kdysi nosila Veronica McKinneyová. Čekal jsem zmalované oči, připomínající Kleopatru, spoustu červeně na tvářích, rudou růž na rtech a na ňadru červené tetování.

Hester Burrillová vypadala jako účetní.

Měla na sobě modrý plátěný kostým s jednoduchou bílou blůzkou. Na nohou měla boty stejné barvy s nízkými podpatky. Na zemi, vedle její židle, ležela modrá kabelka se závěsem přes rameno. Jediným šperkem byl školní prsten na prostředníčku pravé ruky. Měla černé, nakrátko ostříhané vlasy, sahající jí těsně pod bradu. Nezdálo se, že by její zelené oči už viděly všechna obscénní sexuální tajemství všehomíra, a jediné nalíčení představovala matná rtěnka na štědrých ústech. Hádal jsem jí necelých třicet let. Jedinou stopou svědčící o jejím povolání byla velice bledá pleť. Myslím, že Hester Burrillová netrávila mnoho času na slunci.

„Chtěli bychom to vyřídit co nejrychleji," začal Loomis. A šmátral v nepořádku na svém stole po dokumentu, který připravil. Dnes nežvýkal tabák, jak jsem si všiml, a k Hester Burrillové se choval s vybranou zdvořilostí. Možná četl Frankova pravidla. „Slečna Burrillová si včera prohlédla farmu a sdělila mi..."

„To je tedy farma," pronesla Hester a obrátila oči v sloup.

Loomis se usmál. „Trochu zanedbaná, podle toho, co mi pověděla. Má v úmyslu opět ji nabídnout k prodeji, jakmile se ujme vlastnictví. Přečetla si tyto dokumenty a je ochotna je podepsat, jakmile je zkontrolujete a uznáte, že jsou v pořádku."

Podal jeden štos listin mně a druhý Hester. Ona své kopie odložila na stůl, aniž na ně pohlédla.

„Oč vlastně jde," pokračoval Loomis. „Jde o jednoduchou dohodu o zrušení předchozího kontraktu, uzavřeného oběma stranami. Pozůstalost odevzdá zástavu čtyř tisíc dolarů a automobil pana McKinneyho a na oplátku se slečna Burrillová zavazuje, že dále nebude naléhat na dodržení kontraktu mezi jejím zesnulým otcem a panem McKinneym."

„To vše samozřejmě za předpokladu..."

„Za předpokladu, že je jedinou dědičkou, správně," přisvědčil Loomis. „To jsem uvedl hned v prvním odstavci, kde také cituji závěť Averyho Burrilla, jejíž kopie je k dokumentům přiložena. Nemyslím, že by s tím byly u pozůstalostního soudu nějaké potíže, ale i kdyby jí z nějakého důvodu ten majetek nepřipadl, vy jste krytí."

„My ovšem nevydáme žádný majetek, dokud ..."

„Dokud to neschválí pozůstalostní soud. To je tam taky. Neočekáváme šek se zálohou ani to auto, dokud nebude jasné, že je slečna Burrillová jedinou dědičkou. Ale až si prohlédnete závěť, zjistíte, že v tomto ohledu zde není žádný problém.“

Podíval jsem se na závěť. Prolistoval jsem dokumenty. Všechno se zdálo být v pořádku. Když jsem to Loomisovi řekl, Hester Burrillová se usmála.

„Zavolám Harriet, aby dosvědčila pravost podpisu,“ stiskl tlačítko bzučáku na psacím stole. „Myslíte, že byste se cestou mohl stavít u paní McKinneyové? Abychom to všechno ještě dneska dokončili?“

„Musím jí zatelefonovat,“ odvětil jsem.

„Můžete jí zavolat odsud,“ navrhla Burrillová.

Nemluvil jsem s Veronikou od té chvíle, kdy ve středu ráno opustila můj dům. Nechtělo se mi jí volat právě teď.

„Možná se tam zastavím.“

„Jak je libo,“ řekl Loomis. „Ale slečna Burrillová se dnes večer vrací domů a bylo by milé, kdybych jí mohl do té doby dát vědět, že je všechno v pořádku.“

„Určitě s tím nebudou žádné problémy,“ ujistil jsem ho.

„Kde sakra je?“ divil se Loomis a opět stiskl tlačítko bzučáku.

Za okamžik poté se otevřely dveře. Vešla Harriet - ta šedá dáma z přední kanceláře -, podívala se na mne, pokrčila nosem podobně jako při mé poslední návštěvě a dřív, než se jí Loomis stačil na něco zeptat, oznámila: „Byla jsem na chodbě.“

„Potřebuji vás jako svědka pravosti podpisu slečny Burrillové,“ sdělil jí Loomis.

„Chcete i notářské ověření?“

„Pane Hope? Nemyslím, že by to bylo nutné. Co vy na to?“

„Jestli to chcete urychlit, tak ne. Paní McKinneyová na ranči určitě nemá notáře.“

„Je to jen jednoduchá smlouva, nemyslím, že bychom potřebovali notáře. Co myslíte, Harriet?“

„Nikdy neškodí mít všechno notářsky ověřené,“ prohlásila a přitom upřeně civěla na mě.

„To ale znamená, že paní McKinneyová bude muset kvůli tomu podpisu přijet do kanceláře,“ namítl jsem.

„Nu, mám za to, že to tak bude nejlepší,“ řekl Loomis. „Podepište se prosím tady, jak jsem udělal ty malé značky, ano, slečno Burrillová? Jako jediná dědička a vykonavatelka závěti. Harriet, přineste si razítko.“

Trvalo dalších deset minut, než Hester podepsala všechny čtyři kopie smlouvy a než je Harriet notářsky ověřila. Loomis mi listiny uložil do manilové obálky. Zvedl jsem se k odchodu, když tu Hester povídá: „Už jste obědval, pane Hope?“

„Tedy... ještě ne,“ přiznal jsem.

„Pojďte, zvu vás na oběd.“

„To je od vás moc laskavé,“ poděkoval jsem, „ale...“

„Jsem dědička,“ zdůraznila a usmála se. „Pojďte se mnou utrácet.“

„Tak... dobrá, ano. Ale mám ve dvě schůzku...“

„Stihneme to coby dup. Mockrát děkuju, pane Loomisi.“ Podala mu ruku. „Vzkážete mi, až bude všechno hotovo? Jak dlouho myslíte, že to potrvá, pane Hope?“

„Zavolám paní McKinneyové, jakmile se vrátím do kanceláře.“

„Nezastavíte se tedy na ranči, jak jste říkal?“

„Nu, když se to musí notářsky ověřovat...“

„Máte pravdu, to by byla ztráta času. Tak pojďme, ano? Umírám hladu.“

Harriet si nás nesouhlasně prohlížela.

Když jsme vyšli ven, déšť zeslábl v pouhé mrholení. Pod vchodovými přístřešky postávali kovbojové a zachmuřeně mžourali do mlžného oparu, s klobouky staženými do očí. Asi ve třetím vchodu od Loomisovy kanceláře jsme objevili malou restauraci. Když jsme

vešli dovnitř, byli jsme oba trochu zavlhlí. Hester vytáhla z kabelky papírový kapesník a osušila si tvář. Podél celé zadní stěny se táhl dlouhý bar. Měli tu také asi tucet umakartových stolků. Hudební automat vyhrával nějakou country melodii, v místnosti nebyl nikdo kromě nás a číšnice v zelené livreji, postávající u automatu a podupávající nožkou do taktu. Našli jsme si stůl nedaleko od vstupních dveří. Hester se posadila čelem ke dveřím a já si k nim sedl zády. Právě si pokládala kabelku na zem vedle židle, když k nám přistoupila číšnice.

„Přestává už trochu pršet?“ zajímala se.

„Zdá se, že ano,“ usmála se Hester.

„Nahoře na severu musí sněžit,“ soudila číšnice. „Chcete jídelní lístek, nebo jste přišli jen na koktejl?“

„Já bych si dala něco k pití,“ souhlasila Hester. „Pane Hope? Co vy? Nenapijete se se mnou na moje štěstí?“

„Vyhrála jste snad v loterii nebo tak něco?“ vyptávala se číšnice s úsměvem.

„Něco podobného, zlato,“ přisvědčila Hester. „Přineste mi, prosím, černého johnnie walkera s ledem.“

„A vy, pane?“

„Totéž, s kapkou sody.“

„Chcete taky jídelní lístek?“

„Ano, prosím,“ řekl jsem.

Jakmile číšnice odešla, řekla Hester: „Loomis chce tisíc dolarů za to, že pro mě tuhle věc vyřídí. Nemyslíte, že je to moc?“

„Nevím, kolik ho to stálo času,“ odvětil jsem.

„I kdyby do toho dal já nevím kolik času, zdá se mi to moc. Kolik si za to počítáte vy?“

„To ještě nevím. Musím spočítat hodiny. Jsme placeni za hodinu práce.“

„Opravdu?“ Usmála se. „To já taky. Kolik dostanete za hodinu?“

„Sto dolarů.“

„Podejte mi ruku, kolego,“ a nabídla mi přes stůl pravici.

Číšnice se vrátila s nápoji a jídelními lístky. „Klidně si dejte načas a pořádně si je prohlídněte,“ vybídla nás a zase odešla.

Hester pozdvihla sklenici. „Na lenošné dny a veselé noci,“ prohlásila. „Černý johnnie walker, co tomu říkáte? Nikdy by mě nenapadlo, že se toho dožiju.“ Ťukla svojí sklínkou o moji. „Víte, kolikrát se musím otočit za čtyři tisíce dolarů?“

„Čtyřicetkrát,“ řekl jsem.

„To je ale jenom hrubý příjem. Mně celá stovka nezůstane, rozumíte. Myslím, že když se všechno sečte, dělí se to v poměru sedmdesát ku třiceti. Bobby mi platí šaty, platí za mne i nájem a dává mi kapesné. Odhaduju to na třicet ku sedmdesáti.“

„A kdo dostane těch sedmdesát?“

„Přece Bobby, to je jasné. Ale stejně je to opravdu slušné. Někteří pasáci vám seberou každý cent a zaplatí jenom šaty, v kterých pracujete. Vypasované přes zadek a aby byly vidět prsa. Tenhle Loomis se chová přesně jako pasák. Chce pětadvacet procent. To se mi zdá moc. Ten papír, co sepsal, to je stejně jenom samá vata, ne?“

„Většinou.“

„Kolik hodin myslíte, že mu to trvalo?“

„Nemám ponětí.“

„Myslíte, že taky dostává stovku za hodinu?“

„Spíš pětasedmdesát. Myslím tady v Ananburgu. Možná i méně.“

„Třeba padesát?“

„Možná.“

„To by znamenalo, že na tom musel dělat dvacet hodin. Nechápu, jak by mu to mohlo trvat tak dlouho, co říkáte?“

„Nu, o tom si budete muset promluvit s ním.“

„Myslím, že mu nabídnu pět set. To mi připadá tak akorát. Dáte si ještě jednu?“

„Raději bychom si měli objednat.“

„Jistě, ale já si stejně dám ještě jednu.“ Pozvednutou sklenicí upozornila číšnici. Ta přikývla.

„Včera jsem se byla podívat na tátově farmě,“ vykládala. „Viděl jste ji? Páni, to je teda dům.“

„Všude tam zatéká - tady asi v jednom kuse prší, ne?“

„Jenom v létě.“

„Viděla jsem v Houstonu na nábřeží bordely, co vypadaly líp než ten tátův dům. Prý ho někdo zastřelil, hm?“

„Ano.“

„To bych teda chtěla vědět kdo,“ prohlásila lhostejně. Ohlédla se po číšnici, která nám přinesla další rundu. „Chtěli jsme jen jednu, zlato,“ napomenula ji Hester, „ale nechtě je tu obě, určitě se neztratí. Za chvíličku si objednáme.“ Pozvedla sklenici s čerstvou dávkou. „Na lenošné dny a veselé noci.“ Potom vzala do ruky jídelní lístek. „Já si dám jenom hamburger a frity,“ upozornila mne, „ale vy si klidně objednejte, na co máte chuť. Ten oběd je na mě. Myslíte, že si tu farmu bude chtít někdo koupit? Já bych ji strašně ráda prodala, to vám teda povím. Třeba bych si mohla zařídit svoji vlastní eskortní službu, víte? Tak jsem se původně do tohoto kšeftu dostala. Odpověděla jsem na inzerát; hledali atraktivní mladé dívky pro eskortní službu. Myslela jsem, že je to všechno podle zákona, jak by mě to sakra napadlo? Víte, vyšla jsem těsně předtím ze střední školy - to ještě byla máti naživu. Odešla od táty, když mi bylo asi šest nebo sedm, a odvezla mě do New Orleansu. Moje máma hrávala na piáno s jazzovou kapelou. Ne na Bourbon Street, tak dobrá zase nebyla. No a tak jsem šla za tím chlápem, co sháněl děvčata, prý na pohovor ohledně eskortní služby. Tvrdil, že jsem hrozně elegantní a že on shání děvčata, která umí brilantně konverzovat a doprovázet významné hosty do luxusních restaurací. Bylo mi osmnáct a do té doby mi ještě nikdo neřekl, že jsem elegantní. Ve skutečnosti jsem tehdy byla trochu zavalitá. Od té doby jsem hodně shodila - nepřipadám vám tlustá?“

„Ne, vypadáte moc dobře,“

„Když se svléknu, jsem i teď trochu podsaditá - jak se říká, zaftig. Zkrátka, přijala jsem tu práci a vydala se do hotelu, kde na mě čekal významný host, aby si mě odvedl do skvělé restaurace na nějakou tu brilantní konverzaci, jenže první, co řekl, když jsem vešla do jeho pokoje, bylo: ‚Svlíkni se, kočička. Musím říct, že jsem už nebyla panna. V Orleansu nikdo není v osmnácti panna. Ale takhle? Svlíkni se, kočička?‘ Odpověděla jsem, že máme jít na večeři a konverzovat spolu, a on položil na prádelník stovku, rozepnul si poklopec a povídá: tadyhle máš večeři, drahoušku. Tak jsem se svlékla. Víte, ta eskortní služba byla úplně obyčejný bordel. V New Orleansu už opravdové bordely nejsou; od té doby, co zlikvidovali Storyville. Ted' se tomu říká masážní salóny nebo eskortní služby anebo si člověk musí najít pasáka - vlastně spíš si on najde vás - a pak se každý den opíráte o bar a čekáte, až půjde kolem kunčoft Tak co si dáte?“ zeptala se. „Proč si neobjednáte steak nebo něco takového? Jak často se vám poštěstí obědovat s dědičkou?“

„Já si dám taky hamburger a hranolky,“ rozhodl jsem se.

„To je teda laciný rande.“ Znovu se usmála a zamávala na číšnici. Ten její úsměv byl nakažlivý. Zjistil jsem, že se také usmívám. Sdělila číšnici naši objednávku, dopila sklenici a zeptala se: „Víte určitě, že se nechcete napít z té druhé?“

„Docela jistě.“

„Nevadí vám, že ji vypiju?“

„Jen do toho.“

Uchopila sklenici se skotskou a kapkou sodovky. „Na každý pád," pokračovala, „je bezpečnější mít pasáka. S tou eskortní službou člověk nikdy neví, na jak nechutný kunčofty může narazit, a pak nemáte nikoho, kdo by vás chránil, když potkáte cvoka, co si potrpí na mláčení děvčat. Vždycky nosím v kabelce plynový sprej, čistě pro případ, že bych se dostala do nějaký mely, ale je fajn vědět, že Bobby když tak přijde a zmlátí všechny, kdo by mi chtěli ubližovat. Tedy, on to s ním není žádný med. Přála bych si mít niklák za pokaždé, co mě seřezal. Ale stejně je to bezpečnější. No, možná že v baru to je také bezpečné. Tancovat v nějakým laciným zapadáku na Bourbon Street a jít s klukem dozadu do boxu a tam mu ho vymlasknout - jenže to je taková špinavá práce, komu se to může líbit?"

Napila se.

„Jde o to, že jestli se mi podaří prodat tu farmu, mohla bych si třeba otevřít svou vlastní eskortní službu. Dala bych jí nějaké legrační jméno jako Šéfova rozkoš nebo Dokonalé dámy, zkrátka cokoli, a sehnala bych si partu devatenáctiletých holčiček. To by bylo mnohem lepší než dávat Bobbymu sedmdesát procent výdělků, nemám pravdu? Představuju si, jak si kecne na zadek, až mu povím, že se udělám pro sebe, páni. Ale ty čtyři tisíce dolarů taky znamenají, že budu dostávat větší část z těch prachů od kunčoftů. Kdyby na mě Bobby zkusil sáhnout, nechám mu našestkrát zpřerážet nohy - najmout si rváče mě přijde na pět set dolarů, právě tolik, kolik hodlám zaplatit Loomisovi. Myslíte, že si ten pozemek bude chtít někdo koupit?"

Znovu se napila. Číšnice nám přinesla jídlo. Poprvé jsem si povšiml, že má Hester na bradě jizvu. Vypadala jako po ráně nožem.

„Protože já to myslím vážně, pane Hope, takovou pastoušku jsem v životě neviděla. Nikdy. V Houstonu - víte, po mámině smrti jsem nějaký čas bydlela v Houstonu -, tam jsou místa docela k nevíře. Zfetovaný holky s hnusnými nohama pochodují kolem dokola v šatech jako pro panenky a v mrňavých kalhotkách a popadnou každého námořníka, co se objeví - byly to strašné díry, to mi věřte. Ale jinde to v porovnání s tím brlohem, co v něm táta bydlel, zase vypadalo jako v paláci. A ten jeho pozemek! Páni! Včera jsem po něm chodila v dešti celý den a myslím, že tam nemůže vyrůst ani ř. Proč to vlastně ten váš klient chtěl koupit? Musel být vyloženě blázen do plevelu, to vám povídám. Doufám, že tu v okolí jsou i další blázni. Když prodám farmu, jsem volná. Mohla bych vyrazit do Los Angeles a udělat se tam pro sebe. Do L. A. pořád jezdí spousta holek; myslí, že z nich budou herečky, jenže nakonec se ocitnou v bance jako úřednice za pár supů. Nu a dřív nebo později jim dojde, že si v hotelu Beverly Hills vydělají za jednu noc víc než jako pokladní za půl roku. Dala bych tam dohromady partu děvčat - černošky, bělošky, Mexičanky, možná i Čínanky -, chovala bych se k nim slušně a vsadím se, že bych v L. A. mohla vydělat spoustu peněz, co vy na to? Jenže musím nejdřív prodat tu farmu. Nevíte o nějakém cvokovi, co by ji koupil?"

Otevřely se vchodové dveře. Do místnosti vnikl prudký závan větru a pak se dveře zase zavřely. Hester vzhlédla a já se na své židli otočil, abych se také podíval. Krev mi ztuhla v žilách.

„Ahoj, kluci," pozdravila číšnice. „Už jsem vás dlouho neviděla."

Charlie si už černou bradu oholil, ale Jeff měl svůj knírek pořád. Charlie měl na krku svůj červený šátek a Jeff modrý. I teď měli oba na sobě ošoupané džíny, odřené vysoké boty a košile s knoflíčky. Rozložitá ramena měli zvlhlá od mrhnutí. Jakmile mě uviděli, začali se usmívat.

„A hele, koho to tu máme," prohodil Jeff.

„Našel si novou holku," poznamenal Charlie.

„Nechceš si zatancovat?" zajímal se Jeff.

S úsměvy na tvářích zamířili k našemu stolu. Jejich vysoké boty dusaly po podlaze z tvrdého dřeva, cestou už zatínali pěsti a v očích jim jiskřilo v očekávání další tancovačky s městským panákem z Calusy.

Nikdy se nenechte překvapit vsedě.

To mi poradil Bloom, když jsme spolu byli v tělocvičně.

Sedíte-li ve voze a někdo na vás vyrukuje, rychle vypadnete z auta, než vás nachytá se zadkem na sedadle a s jednou nohou na dlažbě. Sedíte-li v boxu, je to totéž, musíte rychle ven. Když sedíte u stolu, vstaňte a připravte se na všechno, protože to přijde každou chvíli.

Věděl jsem, co přijde a že to přijde každou chvíli.

V okamžiku, kdy se dostali na vzdálenost tří stop, jsem už byl na nohou, kousek stranou od stolu.

„Koukej, on chce vážně tancovat," divil se Jeff.

Na nic nečekejte. Když jste v maléru, dejte první ránu. A dejte si na ní záležet. Bude to nejjistější úder, k němuž dostanete příležitost.

„Pojď, drahouši, zatančíme si," řekl Charlie a přitáhl mě k sobě, s úmyslem sevřít mě medvědíím stiskem a polámat mi všechna žebra. Poddal jsem se jeho mužnému obětí a vyrazil mu po koulích. Vykopl jsem kolenem vzhůru, jak mě to Bloom naučil. Spadla mu čelist. Bolestně zasténal a rozhodil rukama. Vyklouzl jsem z jeho rozevřené náruče, zatímco on se zlomil v pase a oběma rukama si zajel do rozkroku.

Podarí-li se vám ho citelně zasáhnout prvním úderem, praštěte ho znovu a rychle. Musíte ho vyřadit z provozu dřív, než se vzpamatuje.

Pomalů skláněl hlavu, jak se ohýbal v pase, tvář měl sevřenou bolestí, ruce sepnuté mezi nohama. Znovu jsem vyrazil kolenem a zasáhl jsem ho tentokrát pod nosem. Čěškou jsem narazil do jeho horního rtu. Hlava mu poskočila směrem vzhůru. Z rozbitého rtu se mu na zuby řinula krev. Domníval jsem se, že má dost...

Na to nikdy nespolehejte, ubezpečte se o tom.

... jenže on po mně vyrazil jako raněný buvol, ještě stále v předklonu, s rukama mezi stehny, s předkloněnou hlavou jako beranidlem. Zaťal jsem pravou pěst, ustoupil kousek stranou - málem jsem zakopl o Hesteřinu kabelku na podlaze - a máchl jsem sevřenou pěstí shora dolů, jako kladivem. Udeřil jsem ho tvrdě do zátylku. Rozplácl se na podlaze s rozhozenýma rukama, tváří k zemi.

Když padne, nakopnete ho. Vyříd'te ho.

Nakopl jsem ho do hlavy. Pokusil se vstát, ale já ho kopl ještě jednou a tentokrát měl opravdu dost. Jenže zbýval ještě Jeff. Stál tam s otevřenými ústy, jako by byl právě svědkem toho, jak se Clark Kent svlékl ze šatů a předvedl se v modrém spodním prádle a červené čepici. Necítil jsem žádnou euforii, neměl jsem pocit, že bych dokázal přeskakovat čínžáky nebo zastavovat lokomotivy holýma rukama. Bylo mi zle od žaludku. Zaznamenal jsem, že se číšnice schovala za barem, zaznamenal jsem Hester tvářící se napůl pobaveně a napůl překvapeně, zaznamenal jsem láhev kečupu a podnos s příbory na stole. A také jsem zaznamenal Jeffa, který konečně přišel k sobě a zapnul mozek. Vyznal se v těchto věcech mnohem líp než já. Znal všechno, co mě Bloom naučil, a asi ještě něco navíc. Najednou se usmál. Ten úsměv mě vyděsil k smrti. Chtělo se mi utéct, ale nebylo kam. Jeff stál mezi mnou a jediným východem z místnosti.

Kdyby byli dva...

Sakra, co vlastně Bloom říkal o tom, kdyby byli dva?

Nejdřív vyříd'te toho silnějšího...

Byl Charlie silnější než Jeff?

A pak počkejte, až na vás nastoupí ten druhý.

Tuhle radu jsem nepotřeboval. Ten druhý už po mně šel, a to tak, že rychle. Se sevřenými pěstmi a s úsměvem ve tváři. Ten úsměv jako by říkal: Zabiju tě. Nechám tě tu válet na podlaze polámaného a zkrvaveného. Pořádne si to užiju, až tě budu vraždit.

Počkejte, až bude docela blízko...

Čekal jsem.

Naznačte, že mu jdete po koulích...

Levou rukou jsem máchl směrem k jeho rozkroku.

A pak ho píchnete do očí.

Jeff spustil ruce, na ochranu před výpadem.

Bude-li to nutné, oslepte ho.

Tak to řekl Bloom.

Nechtělo se mi Jeffa oslepit, jenže během tří vteřin si uvědomí, že ten můj výpad proti jeho slabinám je podfuk, a zase ty ruce zvedne...

Sevřel jsem pravou pěst, vytrčil ukazováček a prostředníček, pěkně tvrdě, rovně, jako věčko - znamení vítězství, a bodl ho přímo do očí. Snažil se zakrýt si obličej, ale bylo už pozdě. Mé prsty projely kolem jeho nosu a zabořily se do očních bulv. S hrůzou jsem ucukl.

Zařval bolestí, prudce ode mě odskočil a začal mlátit do stolku za sebou. Skleničky i všechno ostatní rozházel po zemi...

Nesmíte ho jen poranit...

Stáhl jsem tu ruku příliš brzy.

Vyříd'te ho!

... mával rukama kolem sebe, jako větrný mlýn, klopýtaje po místnosti. Narazil do stěny a strhl z ní jeden obrázek. Potom strašlivě zařval...

Nejnebezpečnějším protivníkem je poraněný, rozzuřený chlap.

... potrásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, pak se otočil a rozhlížel se po místnosti. Oči měl krvavé a usazené. Zamrkal, aby se zbavil slz. Ještě jednou zamrkal. Konečně se mu podařilo zaostřit na mě, vyrazil a mně se z hlavy vykouřilo všechno, co mě Bloom naučil.

Udeřil mě do obličeje tak prudce, až jsem měl pocit, že mi zlomil vaz. Zavrával jsem dozadu, směrem od něj, klopýtl jsem o Hesteřinu židli, převrhl jsem ji a Hester zaječela. Opět mě udeřil, tentokrát do břicha, a když jsem se zlomil v pase, nakopl mě kolenem do čelisti. Hlava mi poskočila dozadu a cítil jsem, jak padám. Ležel jsem na podlaze, on se nade mnou rozkročil a šel mi rukama po krku. Snažil jsem se rozpomenout, co mi Bloom poradil proti skrčení. Snažil jsem se uvolnit z jeho sevření, protáhl jsem paže pod jeho předloktími, abych ten stisk rozpáčil, ale bolest mě připravila o všechnu sílu, jeho ruce se svíraly stále pevněji a já si náhle uvědomil, že se dusím. Zatřepal jsem rukama a udeřil jsem do podlahy ve snaze vykroutit se mu. Nahmatl jsem nohu od stolu a potom něco měkkého, poddajnějšího - koženou kabelku, kterou si Hester odložila na zem.

Vždycky nosím v kabelce plynový sprej.

Tentokrát jsem si vybavil Hesteřina slova.

Hrábl jsem po kabelce. Nahmatl jsem uzávěr. Šmátral jsem uvnitř; zatímco mě Jeff škrtil, šátral jsem s rukou za hlavou uvnitř kabelky, naslepo jsem ji prohmatával, mé prsty bloudily mezi zbytečnostmi, které ženy s sebou nosí, až se konečně sevřely kolem pevného předmětu válcovitého tvaru - jenže už bylo pozdě. Před očima mi začaly poletovat bílé tečky, a pak začaly šednout a ta šed' se šířila a všechno kolem začínalo nabývat ošklivou, černou barvu a já slyšel, jak Jeff mumlá: „Chcípni, parchante, tak už chcípni." Napadlo mě, že se mi ještě nechce chcípnout, s využitím poslední špetky síly jsem ten sprej vytáhl z kabelky, strčil mu ho před obličej, zmáčkl jsem knoflík a mačkal jsem a mačkal...

Jeho sevření povolilo.

Rozkašlal jsem se, lapal jsem po dechu, znovu jsem se rozkašlal a pořád jsem prstem tiskl to tlačítko. Pustil mne a opět se slepě potácel po místnosti, chrčel, vrčel a klel, zatímco já ležel, lapaje po dechu; vzduch byl tak ztraceně sladký, a já jsem jako idiot pořád tiskl tlačítko spreje, až mi konečně došlo, že bych se také mohl nadýchat plynem. Musíte ho vyřídít, vysvětlil mi Bloom, úplně vyřídít. Ještě několik okamžiků jsem ležel na zádech, dýchal zhluboka, počítal minuty a naslouchal Jeffovu řádění, ale pak jsem se vyškrábal na nohy, popadl se stolu láhev s kečupem a vydal se za ním, s plynem v jedné ruce a s kečupem v druhé.

Udeřil jsem ho tou lahví jen jednou, protože jsem měl na paměti Bloomovu výstrahu, že kdybych někoho zabil, bude to zlé pro toho zabitého i pro mě. Na mou duši nevím, jestli to červené na Jeffově čele byla krev, nebo jenom kečup. Ať tak či onak, rozhodně jsem se necítil nijak skvěle. Stál jsem, díval se, jak leží v bezvědomí na podlaze, říkal jsem si: „ Vítej v džungli," a Hester obdivně zvolala: „Páni, z vás by ale byl skvělejší pasák!"

Zašel jsem se domů převléknout a osprchovat a pak teprve jsem jel do kanceláře. Na kalhotách jsem měl skvrnu od krve na koleni, kde došlo ke kontaktu s Charlieho horním rtem. Také na manžetě byla krev, jak jsem ho kopl do hlavy. Měl jsem krev i na rukávu saka. Vyčistil jsem ty skvrny studenou vodou. Po tom úderu, který mi málem zlomil vaz, jsem měl na levé čelisti velkou podlitinu, která už začínala modrat. Na krku jsem měl pohmožděniny. Také mi otekla čelist v místě, kam mě Jeff kopl kolenem, ale nebyla zlomená. Usoudil jsem, že už s žádnou rvačkou nechci mít nic společného nejmíň do dvašedesáti let. Měl jsem pocit, že jedna rvačka za čtyřiaadvacet roků úplně stačí.

Cynthia vzhled mé tváře nikterak nekomentovala. Snad si už zvykla na představu, že jeden z jejích šéfů je nenapravitelný rváč. Namísto toho mi hlásila, že mi v mé nepřítomnosti telefonovalo osm lidí, mimo jiné Bloom a moje dcera. Joanně jsem volat nemohl, protože byly tři hodiny a ona ještě byla ve škole, a tak jsem zavolał Bloomovi. Nejdřív ze všeho jsem se mu pochlubil tím, jak jsem naložil s Charliem a Jeffem. Byl na mě velice pyšný. Zeptal se, jestli tam přišla policie. Když jsem odpověděl, že ne, poradil mi, abych se na nějakou chvíli Ananburgu vyhýbal. Oznámil jsem mu, že dohoda v případě Burrill-McKinney je na spadnutí. Řekl, že je to dobře.

„O tom děvčeti jsme zatím nedostali žádnou hlášku," oznámil mi. „Proto jsem vám telefonoval. Nepokusila se navázat kontakt s matkou?"

„Neviděl jsem se s Veronikou od střeďečního rána. Ani jsem s ní nemluvil," dodal jsem.

„Ale?" podivil se.

„Dnes odpoledne jí budu telefonovat," řekl jsem. „Potřebuju, aby podepsala tu dohodu."

„Zeptejte se, jestli náhodou nemluvila se svojí dcerou, ano?"

„Zeptám."

„Vážně mi dělá starosti, že to děvče uteklo, Matthew. Vím, že vám vykládala, jak je vyděšená, ale kde je psáno, že nelhala? Existuje taková hra - neznáte ji? - jmenuje se to hra na vraždu. Rozdají se karty a kdo dostane pikové eso, je vrah. Pak se zhasne - teenageři to hrají hrozně rádi, protože se můžou ve tmě muchlovat - a všichni chodí po domě. Vrah předá pikové eso oběti a oběť musí počítat do dvaceti a pak zaječí , vražda!' Potom se rozsvítí a hráč, který je určen jako detektiv, se začne všech vyptávat a snaží se najít vraha. V té hře je pravidlo, podle kterého všichni musí mluvit pravdu o tom, kde byli a co dělali - všichni kromě vraha. Vrah může vykládat, co chce, může si vymýšlet a lhát, jako když tiskne. To je ale jenom hra, Matthew.

Ve skutečném životě si nevymýšlejí jen vrahové. Někteří lidé lžou ne proto, že spáchali nějaký zločin, ale proto, že nechtějí, aby se o nich někdo něco dozvěděl. Já například jsem zašel za tím chiropraktikem, protože jsem chtěl vědět, kde byl tu noc, co zabili McKinneyho. Beru vážně tu historku, jak to děvče slyšelo svého bratra rozmlouvat s chlapíkem, co mluvil jako Španěl, a že možná mluvili o krádeži dobytka. Nevím, kolik máme v Caluse lidí se španělským přízvukem, ale matka oběti je pacientkou tohohle chlápka a pámbu ví, že už jsem zažil případy, kde řešení přinesla mnohem slabší shoda okolností, než je tahle. No a on mi nechtěl povědět, kde byl osmého srpna večer. Zeptal jsem se ho proč a on prý, že mi do toho nic není. Tak jsem mu vysvětlil, že vyšetřuju vraždu, a on se mi nakonec přiznal, že byl s nějakou dámou na Sabal Key, ale své ženě řekl, že jde s přáteli na kuželky. Kdyby prý jeho žena přišla na to, kde opravdu byl, pak by příštím zavražděným byl on sám. Chápete, co tím myslím, Matthew?"

„Chápu."

„A dál. Mluvil jsem taky s tím zvěrolékařem, který se prý s paní McKinneyovou díval na televizi tu noc, kdy zabili jejího syna. Jmenuje se Hamilton Jeffries a bydlí asi tři míle od ní, směrem k Ananburgu. Protože víte, jestli je pravda, co ta holka vyprávěla, že její bratr kradl krávy, pak možná jeho matka věděla, že ji sprostě okrádá, a možná se rozhodla párkrát ho propíchnout. I když, samozřejmě, utrpěl celkem čtrnáct bodných a řezných ran. Jde jen o to, že jestli nebyla doopravdy s Jeffriesem..."

„Jsem si jist, že s ním byla," protestoval jsem.

„Jo, ale vám nedejchá na záda kapitán Hopper. Zkrátka, zašel jsem si ještě jednou promluvit s tím Jeffriesem, všechno jsme to probrali znovu, na jaký program se dívali, v kolik hodin byl začátek a takové ty věci. A pak jsem se zeptal, jestli u té televize náhodou nedělali ještě něco jiného, jestli se například nedrželi za ruce nebo nemuchlovali, a on mi najednou, z ničeho nic povídá, že prý kdysi bývali milenci, ale že už je to dávno pryč. Věděl jste, že byli milenci, Matthew?"

„Ano, věděl."

„Ale neřekl jste mi to."

„Protože jsem byl přesvědčen, že Veronica mluví pravdu, a neviděl jsem žádný důvod..."

„Jo, jenže to je moje starost, ne, Matthew? Rozhodovat o tom, jestli někdo mluví pravdu, nebo ne."

„Omlouvám se."

„Vezměte si například tohle: Včera jsem znovu zašel za tím ňoumou od pomerančů. Našel jsem ho ve skladu; měl na sobě zasviněnou zástěru a omýval zboží. Zeptal jsem se ho, co mělo to McKinneyovic děvče na sobě, když ji viděl naposledy, a on prý že červené šortky a košili. Ptal jsem se, o čem spolu mluvili, než ráno odešel z bytu, a on na to, že se chystala na nákupy a slíbila, že se s ním sejde později. Totéž, co vypověděl posledně. Jenže tentokrát mi začal vykládat, že mu připadala nějaká vystrašená, přesně totéž, co jste mi pověděl vy. Nemluvil jste s ním o tom náhodou?"

„Nemluvil. Myslím, že ne."

„Takže on najednou vyrukuje s tím, že prý byla vystrašená, a tím pádem se zdá pochopitelné, že utekla. Ale proč mi to neřekl už předtím? Tehdy v noci, když se u něj sprchovala ta černá holka? Z ničeho nic byla Sunny McKinneyová ráno vystrašená. Takže jsem se Jackieho přirozeně zeptal, co ji vystrašilo, a on že prý se bála, že ji někdo zabije, jako jejího bratra. A o tom jste mi také řekl vy, a tím pádem se mi zdá ještě víc pochopitelné, že Sunny utekla, aby sama sebe ochránila. Ledaže by namísto před nějakým lumpem utíkala přede mnou. V tom případě by zřejmě měla co skrývat. A tak jsem Jackieho znovu vyslechl ohledně všeho, co se stalo té noci, kdy McKinney-ho zavraždili, a on mi povídá, že Sunny to udělat nemohla, protože byl celou noc s ní, a od chvíle, kdy se vrátili od McDonalda, až do rána nikdo z nich vůbec nevyšel z bytu. Jde o to, že jsem mu vůbec nenaznačil, že by snad Sunny mohla oddělat svého bratra; ale on s tím přišel sám od sebe - nemohla to udělat, protože jsem byl celou dobu s ní.

Chci říct jenom tolik, že tohle není hra na vraždu. McKinneyho někdo opravdu zabil a Burrilla taky. Možná to udělal jeden a týž člověk - určitě to tak vypadá vzhledem k tomu, že McKinney měl osmatřicítku a toho farmáře taky zastřelili osma třicítkou. To ale neznamená, že mi musí lhát jenom vrah. Třeba lžou úplně všichni. Včetně vás, Matthew, protože vás jsem se ptal, co vám ještě pověděla paní McKinneyová, a vy jste tvrdil, že nic, zatímco jste celou dobu věděl, že kdysi něco měla s Jeffriesem."

„Měl jsem pocit, že nelže," řekl jsem.

„Takže jenom zatajovala důkaz, ano?"

„Nejedná se o důkaz, pokud to nemá nějakou souvislost s těmi vraždami. Pokud ne, je to jenom drb."

„Tak kdybyste zase slyšel nějaké drby, radši mi je povězte, ano?"

„Určitě."

„Mluvíte, jako byste se naštvál. Jste na mě naštvaný?"

„Ne."

„Ale jste. Přátelé by si měli vždycky říkat, co si myslí, Matthew. Jinak to přátelství stojí za starou bačkoru," vyplísnil mě a zavěsil.

Chvíli po čtvrté hodině zavolala moje dcera.

„Tat'ko?" ozvala se. „Snažila jsem se ti dovolat už dřív, ale byl jsi pryč."

Málokdy mi říká tat'ko, jen když od mě něco chce. Obvykle mě oslovuje ,tati'. A někdy taky ,táto'.

„Tak jsem o tom přemýšlela," začala.

Čekal jsem.

„O té zítřejší svatbě."

„Ano, zlato?"

„Budeš moc otrávenej, když tam půjdu? Víš, Daisy mi včera večer volala, skoro se rozbřečela, tati. Prý se jí ten chlap, co si bere její mámu, vůbec nezamlouvá, a prý mě strašně potřebuje, abych ji přišla podpořit a tak. Její máma jí řekla, že nepřijdu, a tak mi zavolala a moc mě prosila, abych přišla, že jinak neví, co bude dělat,"

„Inu, jistě zlato, jestli tam chceš jít..."

„Jde o to, že se s tebou neuvidím ani dnes večer, protože máma musí upravit ty šaty, co jsme loni koupili. Jsou už mi trochu malé a já tady musím být, aby to na mě mohla změřit a vyšpendlit a upravit je, abych se do nich vešla."

„Já to chápu, zlato, nedělej si starosti."

„A v neděli taky nepřijdu," pokračovala. „Já vím, máma ti slíbila, že mě přiveze v neděli ráno..."

„A co máš v neděli?" zeptal jsem se.

„Daisy mě pozvala, abych u nich zůstala na noc. Její máti s tím chlapem, co si ho bude brát, odjedou hned po svatbě na svatební cestu a Daisy bude hlídat nějaká ženská, zatímco budou pryč. Daisy ji nesnáší, a tak mě poprosila, abych s ní zůstala celou neděli. Abych jí pomohla se tím prokousat, chápeš?"

„No, jistě. Když myslíš, že tě Daisy potřebuje..."

„No právě že potřebuje, tati."

„Jenom jsem netušil, že jste tak dobré přítelkyně."

„Nu, však víš, známe se od doby, co jsme se ještě počůrávaly."

„Mhm."

„Známe se už celé věky."

„Mhm."

„Takže to bude v pořádku?"

„Jestli to opravdu chceš."

„Ano, tati, opravdu ano." Zaváhala. „Ale otrávila jsem tě, že jo?"

„Ne, ne."

„Já vím, že jo. Je mi to líto, tati, vážně. Ale víš... no... přece máme před sebou spoustu času, kdy se můžeme vídat, no ne?"

„Ano, zlato, to určitě máme."

„Takže mi pro tentokrát odpustíš?"

„Nemám ti co odpouštět."

„Díky, tati. Pamatuješ se na ty šaty? Jsou to ty zelené, co jsem měla loni na ,třtinovém večírku'. S tou velkou červenou kytkou vepředu." A začala mi podrobně vysvětlovat, jak nezbytně nutně tu kytku loni potřebovala, protože neměla ještě žádná prsa, ale teď, úplně ze všeho nejdřív, tu kytku sundají, aby zjistily, jak ty šaty půjdou přizpůsobit jejímu poprsí. A

vykládala mi dopodrobna i o dalších změnách, jež s matkou hodlají provést. Myslel jsem na to, jak před chvílí řekla, že ještě máme spoustu času se spolu vídat.

A myslel jsem také na Sunny McKinneyovou, osamělou někde tam venku, vyděšenou a na útěku, a říkal jsem si, jak často z ní asi Veronica měla radost, když byla ještě batole a pak malá holčička a potom teenager, až se jí ztratila ve světě mnohem větším, než je ten jejich ranč o čtyřech tisících akrech. Ironie celé věci spočívala samozřejmě v tom, že je člověk vychovává jen proto, aby je nakonec ztratil. Naučíme je lítat a oni uletí z hnízda. Úspěšný rodič je takový rodič, jehož dítě se dokáže o sebe postarat. No dobře, byl jsem na dobré cestě k tomu stát se úspěšným rodičem. Ale byl jsem i lidskou bytostí s lidskými city, většinou smíšenými, a zklamalo mě, že se s Joannou tento víkend neuvidím.

Taky mé trochu mrzelo, že považovala za nutné uvést své rozhodnutí tím podvodnickým oslovením ‚tat’ko‘. Přece nejsem dítě.

Ale ona už také není dítě.

Najednou jsem si uvědomil, že z ní zakratičko bude samostatná mladá žena. Oznámila mi, co si ona, sama za sebe, přeje podniknout o víkendu. Na technických podrobnostech jejího sdělení nezáleží. A vzhledem k postoji, jenž jako čtrnáctiletá bytost zaujímá k věčnosti vesmíru, mi vysvětlila, že před sebou máme spoustu času, kdy se budeme moci vídat. Napadlo mě, že jsem ji poprvé v životě doopravdy uviděl takovou, jaká je. Doposud jsem se .na ni jen díval.

„... dnes odpoledne na Circle pro nové boty," vykládala, „protože ty zelené saténové, co jsem měla loni, už jsou ubohé,"

Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem řekl: „Joanno, musím ti něco povědět."

„Jistě, tati, copak je?"

Zhluboka jsem se nadechl.

„Já a Dale jsme se rozešli."

Nastalo mrtvé ticho.

„Páni," vydechla Joanna.

Další ticho.

„To je mi líto, tati," řekla nakonec. „Vím, že pro tebe moc znamenala."

A zase ticho. A potom:

„Tati, já už vážně musím jít, musíme vyrazit na Circle, než zavřou ochody. Mám tě moc ráda a mockrát děkuju, tati. Víš, jak moc si toho cením."

„Já tě mám taky rád, zlato."

„Určitě je všechno v pořádku?"

„Docela určitě."

„Tak já ti v pondělí zavolám, jo?"

„Měj se hezky, zlato."

„Ahoj, tati." A zavěsila.

Položil jsem sluchátko, seděl jsem a upřeně zíral na telefon. Samozřejmě, teď jsem musel zavolat Veronice, ale ne proto, abych jí oznámil, že se změnily plány a že mám o víkendu volno. Nejsem specialista na trestní právo, ale vím, co znamená spoluúčast na trestném činu. A kromě toho jsem si jí příliš vážil, než abych ji na poslední chvíli překvapil improvizovaným pozváním, protože děvče, s nímž jsem měl původně schůzku, mé nechalo v režii.

Zavolal jsem jí, jen abych ji informoval o posledním vývoji v záležitosti pozemku, který se její syn zavázal odkoupit. Její hlas znatelně ochladí, když si uvědomila, kdo jí volá. Trpělivě vyslechla mé hlášení o dohodě, již podepsala Burrillova dcera. Když jsem ji požádal, aby v pondělí přišla do kanceláře podepsat příslušné listiny a nechat svůj podpis notářsky ověřit, podívala se do kalendáře a nakonec jsme se domluvili na desátou hodinu. Zdvořile mi poděkovala za zavolání a zavěsila.

Večeřel jsem sám.

Před večeří jsem si dal dvě martini, k jídlu jsem vypil půl láhve červeného a pak jsem seděl, popíjel koňak a četl noviny. Bylo teprve osm, já byl dokonale oblečený, ale neměl jsem kam jít.

Z restaurace jsem odešel o půl deváté. Když jsem dojel domů, byla už tma. Již v půli ulice jsem zpozoroval červené porsche parkující na mé příjezdové cestě. Sunny, napadlo mě a vzpomněl jsem si, co mi řekla, když jsme se poprvé setkali - „Vážený pane, jsem horší než nákej zatracenej tygr“ -, a uvažoval jsem, jestli se to projevuje třeba tím, že místo domů k mamince se utíká schovat ke mně. A pak mě napadlo, že sem v tom autě mohla přijet Veronica. Třeba se Sunny přece jen vrátila domů a Veronica mi možná přijela sdělit tu radostnou novinu. Zaparkoval jsem svoje auto za druhým autem na cestě, vešel do domu kuchyňskými dveřmi a rozsvítil světla v domě i v bazénu. Otevřel jsem zasouvací dveře a vykročil na terasu, připraven uvítat dámu či tygřici.

Byla to Sunny a opět se koupala v mém bazénu.

Tentokrát nebyla nahá. Měla na sobě červené šaty, vznášející se kolem ní jako inkoust.

Ale neplavala. Ležela tváří dolů na dně bazénu.

K mrtvole se potopili dva policejní potápěči s akvalungy, s maskami na tvářích a v neoprénových oblecích. Domníval jsem se, že ty obleky jsou zbytečné, protože podle teploměru v bazénu měla voda teplotu jedenatřicet stupňů. Ale třeba má caluská policie své vlastní předpisy ohledně náležitých ústrojí, je-li třeba vylovit z bazénu mrtvolu tříadvacetileté dívky.

Na celou operaci dohlížel kapitán Hopper.

Potápěči vytáhli Sunny na hladinu, donesli ji ke schůdkům na mělké straně a jemně ji položili na dláždění terasy. Červené šaty jí přilnuly k tělu. V čele měla díru a v levé tváři ještě jednu. Z té ve tváři čouhaly úlomky kostí.

„Nejdřív ji zastřelil,“ prohlásil kapitán Hopper a podíval se na mne. „V kolik hodin že jste ji tu našel?“

„Těsně předtím, než jsem zavolal policii,“ odpověděl jsem. „Ve tři čtvrti na devět nebo tak nějak.“

„A tvrdíte, že jste byl předtím na večeři?“

„Ano.“

„Byl někdo s vámi?“

„Byl jsem sám.“

„A pak jste se vrátil sem...“

„Ano.“

„... rozsvítil jste světla v bazénu...“

„Ano.“

„... a uviděl to tělo.“

„Ano.“

„Proč jste rozsvítil světla v bazénu?“

„Viděl jsem porsche, napadlo mě, že je asi někdo na terase.“

„Vy jste si myslel, že ta dívka je možná na terase?“

„Nebo její matka. Myslel jsem, že to bude její matka.“

„Proč jste si to myslel?“

„Protože její matku znám.“

„A tu dívku znáte taky?“

„Ano, pane. Tu taky.“

„Pěkná holka,“ poznamenal a shlédl na ni. „Pak opět zvedl oči ke mně. „Byl tu ještě někdo, když jste přijel?“

„Ne.“

„Nikoho jste neviděl, ani neslyšel?“

„Ne.“

„Prostě jste rozsvítil světla v bazénu a uviděl to děvče, je to tak?“

Na terasu vyšel Bloom.

„Právě jsem telefonoval její matce,“ řekl. „Přijede co nejdřív. Obě auta jsou pryč z ranče pryč, musí si sehnat někoho, kdo by ji svezl.“

„Pryč?“ otázal se Hopper. „Jak to myslíte? Ukradli jí je?“

„Ne, pane,“ řekl Bloom. „Lidé, co pro ni pracují, s nimi někam odjeli.“

„Proč jste jí nenabídl, že pro ni pošlete vůz?“

„To jsou dvě cesty, pane, tam a zpátky. Myslel jsem, že by měla přijet co nejdřív.“

„Jak dobře ji znáte?“ zeptal se mě Hopper. „Myslím tu matku.“

„Dalo by se říct, že jsme dobří přátelé.“

„Dalo by se říct?“ podivil se Hopper a upřeně se na mě zahleděl. „A jak dobře jste znal tu dívku? S ní jste se také přátelil?“

„To bych neřekl, znal jsem ji jen zběžně.“

„Ale matku ne. Matku jste znal víc než zběžně, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Už je tady doktor,“ hlásil Bloom.

Policejní lékař měl na sobě košili s krátkými rukávy a s křiklavým havajským vzorem. Vedle policejních úředníků, kteří nosili své obleky jako uniformu, se vyjímal trochu podivně. Byl to pomešší člověk se zarudlou tváří, jež se nápadně odrážela od zelenožlutého vzoru na košili. Vypadal jako neonová reklama. Krátce pokývl hlavou, řekl „kapitáne“ a poklekl vedle oběti.

„Určitě ji sem přinesl a hodil ji do bazénu,“ tvrdil Hopper. „Ty díry v hlavě jsou od kulek.“

„Nu, uvidíme,“ opáčil doktor.

„Už jsem viděl dost střelných poranění, abych věděl, co je rána po kulce a co ne,“ čertil se kapitán.

Doktor neodpověděl.

„Ještě tu nebyla kriminálka,“ varoval ho Hopper, „musíte opatrně.“

Lékař vzhlédl.

„Budou chtít vědět, jestli na těch šatech něco nebylo. Ta holka sem sama nepřišla, to je jisté. Ať jí to udělal kdokoli, musel ji sem donést.“

„Já tu jsem jen proto, abych se ujistil, že je mrtvá,“ pronesl doktor suše.

„Na to nemusí být člověk žádný génius,“ odfrkl Hopper. „Nechcete mě provést po domě, pane Hope?“

Provedl jsem ho po domě. Dával si dobrý pozor, aby na nic nesáhl. Bloom chodil za námi jako stín. O několik minut později dorazil ford econoline a na terasu přišli technici od kriminálky. Tou dobou už lékař s ohledáním skončil. Oznámil Hopperovi, že ta dívka je opravdu mrtvá, a dodal, že smrt nejspíš přivodilo několik střelných ran. Usoudil jsem, že je-li něčeho víc než jeden kus, v úředním hlášení se uvede „několik“.

„Střelných ran?“ poškleboval se Hopper. „Neděláte si srandu?“

Doktor vypadal jako člověk, kterého sem zavolali přímo z nějakého pikniku, kam se chce co nejdřív vrátit.

„Radši ji odvezte k Samaritánům,“ řekl. „V Southern Medical mají plno.“

„Byl jsem tam minulý týden,“ poznamenal Hopper. „V mrazáku se jim rozkládá šest nebožtíků. Smrdí to tam jak v čínském bordelu.“

Chvilí po doktorově odchodu dorazil státní zástupce Skye Bannister - přišel osobně, neposlal žádného ze svých asistentů. Byl to dlouhán, asi šest stop a čtyři nebo pět palců, a vypadal jako basketbalista. Štíhlý, bledý, s vlasy barvy pšenice a s nebesky modrýma očima.

„Ahoj, Matthew,“ pozdravil mne.

„Vy se znáte?" divil se Hopper.

„Jsme staří přátelé," ujistil ho Bannister a podal mi ruku. Myslím, že v tu chvíli mě Hopper přestal považovat za podezřelého.

„Třetí za sebou, co?" poznamenal Bannister. „To vypadá na epidemii." Otočil se k Hopperovi. „Máš něco, co bych měl vědět, Waltře?"

„Střelili ji dvakrát do obličeje," hlásil Hopper. „Tady pan Hope našel mrtvolu na dně svého bazénu. To červené porsche venku patří té dívce..."

„Je registrováno jako majetek ranče," opravil ho Bloom.

„Kterého ranče?" zajímal se Bannister.

„M. K.," řekl Bloom. „To je na silnici Timucuan Point. Patří matce těch dvou obětí. Toho McKinneyovic chlapce a teď..."

„Ano, už si vzpomínám," přerušil ho Bannister. „Tak tedy střelné rány."

„Stejně jako ten pěstitel fazolí," podotkl Hopper.

„Ale toho chlapce probodli, ne?"

„Čtrnáctkrát," přikývl Hopper.

„Myslíte, že máme co do činění s týmž pachatelem?"

„Nemáme pro balistiky žádnou kulku," vysvětloval Hopper. „Na hlavě oběti jsou otvory, kudy střely vylétly ven, takže uvnitř žádné nezůstaly. A jestli ji sem někdo přinesl a hodil ji do bazénu - a zdá se, že to tak bylo -, nenajdeme ani nábojnice, pokud to byla automatická pistole."

„Třeba nám něco řekne aspoň rozměr těch ran."

„To je ale hrozně nejisté," oponoval Hopper. „Ještě jsem neviděl balistickou expertizu udělanou jenom na základě velikosti poranění."

„Nějaké popáleniny od střelného prachu?" zajímal se Bannister.

„Tvář má úplně čistou," ujistil ho Hopper. „Byla to pěkná holka, je jí zatracená škoda."

„Našli jste nějakou krev? Jak ji nesl? Nebo táhl?"

„Kolem bazénu nic nebylo. Technici budou ještě prohlížet auto a příjezdovou cestu. Dorazili teprve před chvílí."

„Jsou na ní nějaké jiné stopy?"

„Žádné jsem neviděl. Co vy, Bloome? Našel jste nějaké?"

„Ne, pane."

„Ale proč ji přinesl právě sem?" uvažoval Bannister.

„Z blbosti." Hopper potřásl hlavou. „Třeba si myslel, že shodí vinu tady na pana Hopea." Zřejmě už zapomněl na všechny otázky, které mi položil před necelými dvaceti minutami.

„To ale muselo být dost riskantní," tvrdil Bannister. „Jet až sem, s mrtvolou v autě."

„Většina lidí, co tu jezdí autem, je stejně už napůl mrtvá. Kdo by si toho všiml?" Všichni se rozesmáli.

„A pak musel odejít po svých," pokračoval Bannister. „Jestli sem přijel s tím porsche..."

„Vypadá to tak," pokývl hlavou Hopper. „Moji lidé teď prohledávají celou čtvrť. Tohle je tichá ulice, možná ho někdo viděl přijíždět nebo odjíždět."

„Nemyslíte, že ji sem mohla přinést žena?"

„Nevylučuji to, ale není to pravděpodobné. To děvče je velké."

„Máme tu co dělat s někým, kdo právě spáchal vraždu," namítl Bloom. „V takové situaci má někdy člověk sílu jako vůl."

„Opravdu rád bych už se o tom dozvěděl něco víc," prohlásil Bannister.

„Nu, pracujeme na tom," bránil se Hopper.

„Tři vraždy za sebou, to si televize smlsne."

„Pokud spolu souvisejí," prohodil Bloom.

„I kdyby nesouvisely," tvrdil Bannister.

„Je to bratr a sestra," nadhodil Hopper. „I kdyby spolu jejich vraždy nesouvisely, jsou to příbuzní."

„Tak já se ještě půjdu podívat ven," rozhodl se Bannister.

„A zjistíte mi něco konkrétního, jo? Nemělo by se to táhnout bůhví jak dlouho."

„Jak je ctěná libost," opáčil Bloom.

Asi za dvacet minut nato přijela Veronica. Byl jsem rád, že mezitím sanitka odvezla Sunny do márnice. Kriminálka se venku ještě pořád zabývala Sunnyiným autem; vysávali prach, hledali otisky prstů. Veroniku přivezl vůz Cadillac Sevilla. Muž, který ho řídil, vystoupil, přešel na druhou stranu a otevřel jí dvířka. Poprvé od chvíle, kdy jsem ji poznal, měla na sobě barevné oblečení. Modré kalhoty, modrou blůzu a modré sandály. Její nádherná tvář vypadala proti vši té modři velmi pobledlá. Vešla do domu a ten muž ji následoval. Hopper jí okamžitě vyšel vstříc. „Madam, je mi to líto. Taková strašná tragédie,"

Měl jsem pocit, že těch slov použil už mnohokrát a opakoval je čistě ze setrvačnosti.

Veronica přikývla.

Ten muž, co s ní přijel, vypadal na necelých sedmdesát let. Byl vyšší než Bloom a já, na sobě měl sportovní sako, tmavé kalhoty, sportovní košili s rozhalenkou a na bosých nohou měl sandály. Jeho oči byly skoro stejně světle modré jako Veroničiny a v bílých vlasech bylo vidět nažloutlé pramínky, z čehož jsem poznal, že zamlada býval blondák. Byl opálený, štíhlý, vypadal jako člověk, který tráví většinu času pod širým nebem. Usoudil jsem, že je to někdo z rančerů z okolí, kterého požádala, aby ji sem zavezl. Zdálo se, že se mezi policisty cítí zcela uvolněně.

„Stihli jste to brzy," poznamenal Bloom.

„Ham je rychlý jezdec," řekla. „Promiňte," omluvila se, „tohle je doktor Jeffries, můj zvěrolékař." Poprvé od chvíle, kdy vešla do domu, se mi podívala do očí. „Byl tak hodný, že mě sem odvezl."

Kapitola 8

Byl jsem rád, že Veroniku začal vyslyšchat Bloom, a ne kapitán Hopper. V tělocvičně se Bloom choval jako hrubián, ale v mém obývacím pokoji se z něj stal gentleman. Hopper se díval a poslouchal, jako by se opravdu rád přiučil tomu, jak to dělají v nassauském okrese v divokém státě New York, kde býval Bloomův revír, než se přestěhoval na Floridu. Možná, že kapitán Walter Hopper nebyl ještě úplně ztracený případ.

„Paní McKinneyová," začal Bloom. „Musím vám položit několik otázek a doufám, že se na mě nebudete zlobit. Musím vám je položit."

„Chci, abyste zjistili, kdo ji zabil," řekla Veronica.

„Ano, madam, to my chceme také," ujistil ji Bloom. „A teď, madam, když jsme spolu naposledy mluvili, říkala jste, že se vám dcera ještě neozvala - to muselo být někdy kolem páté, dnes odpoledne."

„Ano, to je správně," přisvědčila Veronica.

„Neslyšela jste o ní ani potom, co jsme spolu telefonovali?"

„Ne, neslyšela."

„Nevrátila se domů..."

„Ne."

„... a pokud víte, byla ještě pořád někde pryč."

„Ano."

„Paní McKinneyová, můžete mi povědět, jak jste strávila čas od pěti hodin, kdy jsme spolu mluvili..."

„Proč to chcete vědět?" přerušil ho Jeffries.

Jeho hlas prozradil jeho skutečný věk. Dokud jsem ho neslyšel promluvit, musel jsem si neustále připomínat, že mu je doopravdy pětasedmdesát. Ale jeho hlas postrádal pružnost a znělost a teprve teď jsem si všiml - ten hlas mě na to upozornil -, že má krk samou vrásku a na hřbetech rukou jatrní skvrny. Bloom na něho překvapeně pohlédl, jako sólista předvádějící komické číslo v baru, jehož náhle přeruší někdo z publika.

„Pane?" otázal se.

„Pane," prohlásil Jeffries důrazně, „proč se ptáte paní McKinneyové, kde byla a co dělala?"

„To je rutina." Bloom mírně pokrčil rameny, když vysvětloval, jak to policisté mívají odjakživa ve zvyku: „Její dcera byla zavražděna, takže přirozeně musíme..."

„Já na té otázce nevidím nic rutinního," prohlásil Jeffries. „Podle mě to znamená, že paní McKinneyovou z něčeho podezíráte, a to je samozřejmě absurdní."

Představil jsem si, jak asi vypadal zamlada, a snadno jsem pochopil, že se kvůli němu Veronice podlamovala kolena. Vlastně se zdálo, že i nyní reaguje na to, jak jí odvážně přispěchal na pomoc - mírně pokývla hlavou a v modrých očích jí zaplálo světlo. Cítil jsem, že trochu žárlím.

„Opakujte otázku," přikázal Hopper Bloomovi. „A vám, paní McKinneyová, radím, abyste odpovéděla."

„Potom tedy navrhuji, abyste ji poučili o jejích právech," naléhal Jeffries.

„Tohle je počáteční šetření na místě činu," odsekl Hopper netrpělivě. „Není ve vazbě. Na tohle se Mirandův-Escobedův zákon nevztahuje."

„Nicméně naznačujete..."

„Nicméně se jí pokoušíme položit pár otázek," přerušil ho Hopper. „Pane Hope, vysvětlíte jí prosím, že jí nic nehrozí."

„Myslím, že bys měla odpovídat," řekl jsem.

Jeffries na mě pohlédl, jako by náhle zpozoroval nového nepřítele. Napadlo mě, kolik mu toho asi Veronica o nás dvou prozradila.

„Tak co jste chtěl vědět?“ otázala se Blooma.

Chtěl vědět, kde byla a co dělala od pěti hodin odpoledne asi tak do devíti večer, kdy jí telefonoval znovu, aby jí oznámil, co se stalo její dceři. Zdálo se mi, že odpovídá zcela důvěryhodně a s velkým sebeovládáním. Ačkoli se Bloom s Hopperem snažili nedat to najevo, přesto se pokoušeli vypátrat, zda náhodou neměla možnost zavraždit svou dceru. Vypověděla, že chvíli poté, co Bloom telefonoval, musela zajet džípem na Komáří jámu podívat se na krávu, o níž její pomocník tvrdil, že jí něco je a že by ji měla vidět. Pomocník může dosvědčit, že s ním byla až skoro do šesti. Potom se vrátila domů, udělala si seznam věcí, které potřebuje nakoupit, a odjela s džípem do nového nákupního střediska poblíž dálnice, kde nakoupila potraviny na celý týden. Vedoucí samoobsluhy si ji bude pamatovat, protože za ním zašla do kanceláře, aby schválil její šek. Mají tam takové pravidlo, že každý šek nad sto dolarů musí schválit vedoucí. Má za to, že se domů vrátila krátce po sedmé. Asi o půl osmé k ní zaskočil Rafe, správce ranče, a ptal se, jestli si může půjčit džíp. Ona už ten večer nikam jet nechtěla, a tak mu řekla, ať si ho klidně vezme. Vzpomíná si, že mu připomínala, že je v nádrži málo benzínu a že by měl natankovat, než odjede. O chvíli později přišel pomocník, jestli si může vzít dodávku. Jeho žena poslouchala v rádiu pořad Prodávámekupujeme a nějaká paní tam volala, že má na prodej závěsnou houpáčku; manželka prý se na ni chce jet podívat, a když bude dobrá, hned si ji odvézt domů. Veronica mu dovolila vzít si dodávku. To už muselo být tak k osmé hodině. Je si jistá, že Rafe i pomocník dosvědčí, že mezi půl osmou a osmou byla doma v obývacím pokoji.

Potom si namíchala martini a zašla do kuchyně připravit večeři. Popíjela a ohřívala nějaký guláš od včerejška. Když jí Bloom odsud zavolal, byla už po jídle a právě myla nádobí. To muselo být někdy po deváté. Volala na Modré taxi i na Žluté taxi, to jsou jediné taxikářské firmy v Caluse, ale v obou jí řekli, že pro ni mohou někoho poslat nejdříve za půl hodiny. Tak zavolala doktoru Jeffriesovi a požádala ho, jestli by ji sem neodvezl.

Tak tedy strávila čas od odpoledne až doteď.

„A vaši dceru jste dnes vůbec neviděla, je to tak?“ vyptával se Bloom.

„Neviděla jsem ji od pondělka,“ odpověděla Veronica a náhle se rozplakala. Věděl jsem, že ji napadlo, že už ji neuvidí nikdy. Leda v rakvi.

Bloom s Hopperem tam rozpačitě postávali, Jeffries jí položil paži kolem ramen a snažil se ji utěšit. Byl to sice můj dům, ale najednou jsem měl pocit, že sem nepatřím.

„Nu,“ pravil Hopper, „už brzy vám dáme pokoj.“ Náhle vypadal strašně rozpačitě. „Mládencům už by to nemělo dlouho trvat. Potřebujeme jen, abyste přišla do márnice identifikovat tělo, ale to může počkat...“

„Já ho identifikuji,“ nabídl se Jeffries.

„Obvykle dáváme přednost...“

„Znám Sunny od narození,“ tvrdil. „Snad aspoň můžete paní McKinneyovou ušetřit té kalvárie...“

„Řekl bych, že to tak určitě bude v pořádku,“ řekl Bloom mírně. „Víte, kde je nemocnice U dobrých samaritánů?“

„Vím.“

„Co třeba zítra v devět, není to moc brzy?“

„Budu tam,“ slíbil Jeffries.

„Lituji, že jsme vás obtěžovali,“ omluvil se Hopper, jako by tu policie nebyla kvůli vyšetřování vraždy, ale jen proto, že si někdo stěžoval na příliš hlasitě hrající rádio. „Radši se podívám, jak jim to jde tam venku,“ řekl Bloomovi a pak oba vyšli na příjezdovou cestu, kde se technici ještě stále zabývali autem.

Policejní suita odešla až skoro o půlnoci. Když odešli, nastal v domě i v ulici téměř nepřírozený klid. Veronica seděla v napodobenině barcelonského křesla, čelem k ztemnělé televizní obrazovce. Jeffries se kolem ní točil a čekal jen na znamení, že je připravena k odchodu.

Najednou promluvila: „Radši bys mu o tom měl povědět.“

„Veroniko...”

„Řekni mu to,” přikázala.

Jeffries si zhluboka povzdechl „Dal bych si něco k pití,” požádal. „Neměl byste trochu bourbonu? A k tomu trochu vody?”

Přinesl jsem bourbon a vodu. Veronice jsem na požádání přinesl gin s tonikem. Sobě jsem nalil sklenici koňaku. Jeffries usrkl ze své sklínky. Z ulice venku jsem zaslechl zvuk motoru a napadlo mě, že se policie možná vrátila. Kolem mého domu natáhli provazy a rozestavěli tabule s nápisem MÍSTO TRESTNÉHO ČINU. Říkal jsem si, co si asi myslí paní Martindaleová odvedle. A co mi asi řekne ráno. Přemýšlel jsem, co se mi právě teď chystá povědět Jeffries, ale on jenom tiše seděl a popíjel. Hluk motoru ztichl v dálce. Přece jen to nebyla policie, leda by jenom objížděli po okolí.

„Jestli mu to neřekneš sám...,” pohrozila Veronica.

Jeffries si důkladně zavdal bourbonu. Znovu si povzdechl. „Sunny...,” začal a pak zaváhal. „Sunny byla u mě.”

„Jak to myslíte?”

„V mém domě.”

„Odkdy?”

„Od úterka.”

„Ona byla u vás doma už od úterka?”

„Ano. Odešla dneska večer. O půl sedmé.”

Otočil jsem se k Veronice. „Tys to věděla?”

„Až do dnešního večera ne. Ham mi to pověděl cestou sem.”

„Ale vědělas to, když tě Bloom vyslýchal?”

„Ano.”

„A rozhodla ses mu to neříct?”

„Oba jsme se rozhodli. Ham a já.”

„Vy jste se rozhodli? Tvoje dcera je mrtvá, policie hledá...”

„Naše dcera,” opravil mě Jeffries.

„Cože?”

„Naše dcera, pane Hope, Veroničina a moje.”

A tak jsem poslouchal.

Poslouchal jsem příběh, který jsem si měl poslechnout hned zpočátku. Veronica na ranči osamělá za hvězdnaté noci, její manžel někde v Tampě, v Tallahassee nebo v Denveru či kde, doktor Hamilton Jeffries přišel ošetřit nemocnou krávu a také osamělou paní McKinneyovou. Jejich románek začal v září a skončil v únoru. Krátká sezóna, lehce nabyli, lehce pozbyli, alespoň tak tomu bylo u Jeffriese, který se sám od sebe rozhodl, že to, co dělají, je nemorální a navíc nebezpečné. Jenže Jeffries nevěděl - a Veronica mu to nepověděla -, že nosí jeho dítě. Později bylo možné jednoduchým postupem dokázat (Sunny se narodila v srpnu. Dešťové dítě.), že oné únorové noci, kdy se Jeffries rozhodl zaujmout opatrný, moralistický postoj, byla Veronica ve čtvrtém měsíci těhotenství. Jak si Veronica později spočítala, bylo dítě počato někdy v listopadu, kdy jejich romance byla v nejlepším. Určitě to bylo dítě lásky. A dalo se rozumně předpokládat, že jde o nemanželskou dceru Hamiltona Jeffriese, protože Drew McKinney strávil větší část tohoto měsíce v Dallasu a při těch pár příležitostech, kdy se vyskytoval doma, se rozhodl nechat manželku na pokoji.

„Samozřejmě, kdybych to byl věděl," tvrdil teď Jeffries, „mohlo se všechno vyvíjet úplně jinak,"

Jeho slova nezněla příliš přesvědčivě, ale já to nikterak nekomentoval. Co se stalo, stalo se, uplynul dlouhý čas a utekla spousta vody a Jeffries nebyl prvním a určitě ani posledním zapáleným milovníkem, který opustil těhotnou vdanou ženu, ať už vědomě, nebo nevědomky. Usadila jsem se - tak se tomu přece říká - a stala jsem se věrnou manželkou a milující matkou, i když možná ne přesně v tomhle pořadí. Živoucím důkazem její věrnosti se stalo druhé dítě, nepopíratelně Drewovo - Stejně černé vlasy i oči, přesná kopie. Opadající zájem jejího manžela nejspíš oživilo narození dcery, kterou bez jakýchkoli pochybností považoval za svoji. Jack se narodil o tři roky později, koncem června, což znamenalo, že Drewova milostná vášně znovu vykvetla někdy v říjnu. Jeho žena začala jevit známky těhotenství koncem podzimu.

Nevím, proč mě tak rozzlobilo to, co jsem tu poslouchal. Snad proto, že jsem si vzpomněl, jak Veronica neprojevila sebemenší lítost nad smrtí syna svého manžela a že měla chuť uškrtit plačící dcerku, počatou svým milencem. Nu, teď byly mrtvé obě děti obou jejich partnerů a já si musel klást otázku, zda Veronica milovala alespoň jedno z nich. Nebo svého manžela. Nebo i Hamiltona Jeffriese. Také mě našťvalo jejich společné rozhodnutí - Oba jsme se rozhodli. Ham a já. - zatajit před policií informaci o tom, že se Sunny McKinneyová poslední čtyři dny zdržovala v Jeffriesově domě.

„Proč tam vůbec přišla?" zeptal jsem se. „Věděla, že jste její otec?"

„Ne, ne," zavrtěl hlavou Jeffries. „Rozhodli jsme se s Veronikou, že jí to neřekneme,"

„Stejně jako jste se rozhodli, že bude nejlepší zatajit policii..,"

„Nemohli jsme si dovolit tuhle starou věc znovu otvírat," tvrdil Jeffries.

Napadlo mě, že tu starou věc otevřeli před čtyřicetiletými lety.

„Viděl jste, jak s Veronikou zacházeli," pokračoval. „Určitě si myslí, že je v tom nějak zapletená. Kdybych jim pověděl, že Sunny byla v mém domě..."

„Mohl byste se do toho zaplést i vy, že ano?"

„My oba," opáčil, „Veronica i já."

„Měl jsem za to, že Veronica nevěděla, že u vás byla."

„Taky že ne!" vyhrkla Veronica. „Až do dnešního večera."

„Tys mu nezatelefonovala, že se pohřešuje?"

„Ne."

„Šlo o vaši dceru. Ani jsi nezvedla telefon, abyste..."

„Povídám že ne!"

Pohlédl jsem na Jeffriese. „Mívala Sunny ve zvyku chodit za vámi, když měla nějaký malér?"

„Nedělala to často. Někdy ano. Považovala mě za dobrého přítele."

„Úžasný přítel! Ona utíká před nějakým zatraceným zabijákem..."

„Nelíbí se mi vaše mluva, mladíku," prohlásil Jeffries.

„Řekla vám, proč přišla?"

„Měla strach. Tvrdila, že potřebuje na pár dní někde zůstat, než se rozhodne, co bude dělat dál."

„Pověděla vám, čeho se bojí?"

„Ano. Myslela si, že by se někdo mohl pokusit ji zabít,"

„Takže jste o tom věděl."

„Ano."

„A to jste nezavolal Veronice? Neřekl jste jí, že její dcera - vaše dcera - je u vás?"

„Ne. Měl jsem pocit, že bych zradil její důvěru."

„To vás vůbec nenapadlo, že si o ni Veronica dělá starosti?"

„Napadlo."

„A napadlo vás taky, že Veronica o dceřině nepřítomnosti asi uvědomí policii?"

„I to mě napadlo."
„Ale nezavolal jste jí."
„Nezavolal."
„Takže ona seděla na M. K., netušila, že její dcera je u vás doma, a vy jste seděl ve svém domě u silnice o tři míle dál a netušil jste, že po její dceři pátrá policie."
„Přesně tak."
„Nebyl u vás včera Bloom?"
„Byl."
„Kde bylo to porsche? Neviděl ho u vás?"
„Stálo v mé garáži."
„Takže ho neviděl."
„Ne."
„Jestli vám Sunny pověděla, že má strach..."
„To pověděla."
„... že se ji možná někdo pokusí zabít..."
„Ano."
„Proč jste o tom neřekl Bloomovi?"
„Měl jsem pocit, že je u mne v bezpečí."
„A měl jste pocit, že je v bezpečí i potom, co dnes večer odjela?"
„Nebyl jsem u toho, když odjela."
„Tak jak můžete vědět, že odjela o půl sedmé?"
„Nemyslím tím, že jsem nebyl doma..."
„Tak co tím myslíte?"
„Byl jsem vzadu v kotcích. Léčím všechna možná zvířata, ne jenom dobytek. Lidé ke mně přinášejí psy, kočky..."
„Tedy jste byl v kotcích..."
„Ano. Zazvonil telefon. Bylo to, no nevím, asi pár minut před šestou. Buď ten telefon zvedla, anebo přestal zvonit. V každém případě, krátce nato jsem uslyšel, že vyjíždí se svým porsche z garáže. Než jsem vyšel před dům, byla pryč."
„O půl sedmé."
„Ano, asi tou dobou."
„Nevěděl jste, že se chystá odjet?"
„Nevěděl."
„Vůbec se vám předtím nezmínila, že by mohla odjet?" „Ne."
„No dobře. A co vám tedy řekla?"
„Jenom to, že se bojí, že ji někdo zabije."
„Neříkala kdo?"
„Ten, kdo zabil i jejího bratra a pana Burrilla."
„Kdo to byl?"
„To neřekla."
„Neřekla, nebo nevěděla?"
„Bála se mi to povědět."
„Proč?"
„Protože měla pocit, že by tím ohrozila i mne."
„Takže ona vás přišla požádat o pomoc, pověděla vám, že po ní někdo jde..."
„Správně."
„...ale neprozradila vám, kdo to je?"
„Nechtěla mi prozradit jeho totožnost. To je fakt."
„Jeho totožnost? Mluvila o něm jako o muži?"
„Podle zájmen, jichž používala, jsem usoudil, že jde o muže. Ano."

„A co o něm říkala? Popsala vám ho?“
„To ne.“
„Neříkala, že má španělský přízvuk?“
„O španělském přízvuku nemluvila.“
„Tak o čem mluvila?“
„O tom, že ví, v čem spočíval plán jejího bratra.“
„Jaký plán?“
„Proč kupoval tu farmu.“
„Ona tomu říkala plán? Tomu, že chtěl koupit...“
„Nešlo o tu koupi,“ opravil mě Jeffries.
„Tak o co?“
„O to, jak ten pozemek chtěl využívat.“
„A jak tedy?“
„Chtěl tam vysázet marihuanu. Chtěl pěstovat a prodávat marihuanu.“
Konečně alespoň tato část dávala smysl.

Předložil jsem Jackovi McKinneymu všechna fakta a všechna čísla, z nichž vyplývalo, že je čirým bláznovstvím pokoušet se oživit skomírající Burrillovu fazolovou farmu. Vysvětlil jsem mu, že může počítat s čistým ziskem nejvýš sto šestadvacet dolarů z akru, bude-li tam pěstovat plodinu, jíž se tady, uprostřed západního pobřeží Floridy, vůbec nedaří. On však byl k mému přesvědčování hluchý. Jack McKinney měl totiž v plánu pěstovat marihuanu, která se nemusí práškovat ani postříkovat, nepotřebuje sklízecí techniku, nejsou potřeba žádné sběrači, balicí, člověk nemusí platit zprostředkovatelům, prostě nemusí počítat s žádnými náklady, jež tolik zatěžovaly Burrilla. Burrill určitě musel skákat radostí, když za ním přišel takový cucák jako Jack McKinney a nabídl se, že ho zbaví jeho patnáctiakrové fazolové farmy.

Ovšem McKinney věděl, že marihuanu lze pěstovat i v půdě, v níž by člověk nechtěl být ani pochován. Dá se pěstovat v truhlíku za oknem, můžete ji vysadit i na temeni plešatého chlapa nebo na nějaké pitomé skále a ona vám vzejde. Domníval jsem se, že by bylo možné nasázet ji i mezi keřiky fazolí, takže by ji nikdo neodhalil ani při pohledu shora. Pilot policejního vrtulníku by asi jenom kroutil hlavou nad hloupostí toho blázna, co taky zkouší pěstovat fazole.

Pěkně blázen, tenhle mladej Jack.

Podářilo se mu všechny přesvědčit o tom, že hodlá vyměnit krávy své matky za hrst fazolí.

A místo toho se chystal zasázet do půdy zlaté nuggety. Neměl jsem ponětí, jaká je nynější cena za balík marihuany. Bloom to určitě bude vědět. Ale byl jsem ochoten se vsadit, že už první McKinneyova sklizeň by mu zaplatila jeho počáteční investici do farmy víc než čtyřnásobně.

„Jak se o tom dozvěděla Sunny?“ vyptával jsem se.
„Jack jí o tom pověděl,“ řekl Jeffries. „Byli si velmi blízcí,“
„A pověděl jí i o tom, že krade matčiny krávy?“
„Ne. Na to přišla sama.“
„A ten člověk, kterého se bála... jak věděl o Jackově plánu?“
„Mám za to, že mu o něm pověděla ona.“
„Kdy?“
„Hned jak se o něm dozvěděla. Ještě dřív než Jack...“
„Crowell,“ vyhrkl jsem.
Bloomu jsem nepřesvědčil.

Cestou autem do Nového města předváděl stínový tanec, který mi předvedl už předtím po telefonu, ovšem teď zde byl jako mlčenlivý partner detektiv jménem Cooper Rawles, obrovitý

černoch s rozložitými rameny, mohutnou hrudí a silnýma rukama. Nestává se často, aby člověk narazil na někoho tak obrovského, jako byl Rawles.

Připadal jsem si vedle něj jako drobeček. Ještě méně častěji člověk u caluské policie narazí na černého detektiva. Možná s tím měly něco společného jeho rozměry. Možná si někdo uvědomil, že bude lépe mít ho na své straně, než aby se dal na stranu lumpů. Rawles seděl na zadním sedadle jako mlčenlivá hora. Já seděl vpředu vedle Blooma.

„Tak zaprvé," rozkládal Bloom, „ten kluk má alibi jako řemen. Poskytl mu ho Sunny McKinneyová. Vypověděla, že s ním strávila celou tu noc, kdy jejího bratra zavraždili. Nemám pravdu, Coope? Tohle nám to děvče povědělo. Že byla s Crowellem celou noc. Že s ním byla v posteli, zatímco někdo rozsekal jejího bratra. Takže pokud by jejího bratra ve skutečnosti zabil tenhle kluk, proč by ho kryla? To mi nedává žádný smysl. Dává ti to smysl, Coope?"

Rawles věděl, že se od něj žádná odpověď neočekává. Bloom jenom nahlas rozmlouval sám se sebou ve snaze srovnat si všechny informace, které měl. Rawles jenom zabručel.

„Totiž mluvíme tu o jejím bratrovi - i když se pak ukázalo, že to byl napůl nevlastní bratr. V každém případě, ona ho považovala za svého bratra a člověk přece nebude krýt někoho, kdo mu zabil bratra, i kdyby byl v posteli bůhví jak báječněj. To se prostě nedělá. Jenže ona nám tvrdila, že s tím Crowellovic slizákem byla od doby, kdy se vrátili od McDonalda až do rána. To je tedy první věc. Ten kluk má alibi. Nebo spíš měl alibi. Jeho alibi je teď po smrti, stejně jako její bratr - proč nám sakra ti dva hned neřekli, co vědí?"

Měl na mysli Veroniku s Jeffriesem. Já věděl určitě, co tím myslí. U Rawlese jsem si tím nebyl úplně jist, přestože opět něco zabručel.

„Ta holka u něj byla čtyři dny," rozčiloval se Bloom, „a jeho ani nenapadne zavolat policii, i když mu vykládá, že ji někdo chce oddělat. A pak se ukáže, že je to její vlastní táta, hm? Pěkně táta, když nepozná, že holce hrozí nebezpečí, nezavolá policii, nechá ji u sebe a nikomu o tom ani nepípne. A nezavolal ani potom, co mu zdrhla. Říkal Jeffries, že to bylo o půl sedmé?"

„Tak to řekl."

„A vy jste ji našel v bazénu ve tři čtvrtě na devět. To znamená, že někdo měl dvě hodiny na to, aby ji zastřelil a hodil ji tam. To je víc času, než je k takové věci zapotřebí. „Když máte doopravdy naspěch, můžete někoho odkráglovat a zbavit se těla během deseti minut - co Coope?"

„Stačí pět," řekl Rawles.

Poprvé jsem ho uslyšel promluvit.

„Zkusme tedy předpokládat, čistě v rámci diskuse, že ten Crowellovic slizoun je vrah, ačkoliv nedokážu přijít na to, jaký měl motiv - ty ano, Coope? Ale řekněme, že ona se v půl sedmé vydala do jeho bytu - neumím si představit, proč by chodila právě tam, jestli měla za to, že ji hledá a chce ji oddělat, ale to necháme na chvíli stranou. Dejme tomu, že tam přišla, Crowell jí napumpoval dvě kulky do hlavy, odnesl ji do auta a odvezl ji k vám - proč právě k vám, to je zase jiná věc - ale jak by to mohl dokázat v takové čtvrti, jako je Nové město? Chcete mi tvrdit, že by nikdo neslyšel výstřely? V té čtvrti každý vidí a slyší úplně všechno, nemám pravdu, Coope?"

„V té čtvrti se stačí uprdnout a je to slyšet o tři bloky dál," potvrdil Rawles.

„Takže nikdo žádné výstřely neslyšel, co?" naléhal Bloom.

„A v autě ji taky nezastřelil," dodal Rawles. „Kriminálka v něm nenašla ani kulky, ani nábojnice."

„Třeba se s ním někde sešla," nadhodil jsem. „Třeba měla strach jít k němu do bytu."

„V Caluse je spousta odlehlých míst," přikývl Bloom. „Možná mu zavolala a navrhla, že se sejdou třeba na pláži. To je možné. Ale proč? Jestli věděla, že po ní ten kluk jde, proč by mu sama sebe předložila na stříbrné míse? To mi nedává smysl. To neberu. A další věc,"

zabručel si pro sebe. „Připusťme, že je Crowell opravdu vrah, dobrá? Čistě v rámci diskuse. Jaký měl tedy motiv? Vidiš nějaký motiv, Coope? Dozvěděl se o marjánkový farmě - bezva kšeft. Kolik se teď platí za balík marihuany, Coope?"

„Myslíte to laciné svinstvo z Mexika nebo z Jamajky?"

„Po kolika se teď prodává?"

„Takových pět set šest set dolarů za libru. Lepší materiál chodí z Kolumbie, z Kalifornie nebo z Havaje. Ten by přišel tak na tisícovku za libru."

„A kolik váží jeden balík?"

„Záleží na tom, jestli ji balí volně, nebo ji lisují. Sto až sto padesát liber."

„Takže McKinney počítal s nějakými šesti tisíci za balík."

„To by byla pěkná domácí produkce," soudil Rawles. „Víte, kolik doma vypěstovaných rostlin zničila policie jen za loňský rok?"

„Kolik?" chtěl vědět Bloom.

„Přes dva milióny. Skoro dva tisíce tun. A všechno to bylo vypěstováno tady, ve Spojených státech."

Napadlo mé, že jsem Jacka McKinneyho podcenil. Už první sklizeň by z něho udělala velkopodnikatele.

„Takže jaký měl motiv?" vrátil se Bloom ke své otázce.

„McKinney tu farmu ještě ani nekoupil, ještě nezasel jediné semínko, tak co by Crowell získal tím, že ho zabije?"

„Třeba od něj chtěl podíl," podotkl Rawles. „Chtěl, aby ho vzal do party, rozumíte? McKinney mu poradil, ať se jde vycpat, a Crowell ho probodl."

„To by šlo," připustil Bloom. „Jenže zapomínáte na Burrilla. Proč by zabíjel Burrilla?"

„To je dobrá otázka," přiznal Rawles filozoficky.

„Možná...," zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nic."

„Jen to dopovězte," vybídl mě Bloom.

„Nu, řekněme, že se opravdu vydal k McKinneyovi a chtěl, aby ho přibral do kšeftu. McKinney ho odmítl, Crowell ho zabil a ukradl těch šestatřicet tisíc dolarů..."

„To je pravda, ty peníze," přisvědčil Bloom.

„Na ty peníze jsme úplně zapomněli," přidal se Rawles.

„Láska nebo prachy, to jsou jediné dva motivy vedoucí k vraždě," vykládal Bloom.

„A co nenávist?" prohodil Rawles.

„To je totéž, co láska. Jenom druhá strana stejné mince," tvrdil Bloom.

„A co šílenci?" vyptával se Rawles.

„Šílenci žádné motivy nemají, to je něco úplně jiného."

Odborná rozprava, pomyslel jsem si.

„Tak se vydal za Burrillem," pokračoval Bloom, „a v ruce měl šestatřicet táců..."

„To by šlo," připustil Rawles, ale nezdálo se, že je o tom pevně přesvědčen.

„Nabídne prachy Burrillovi, sdělí mu, že McKinney je mrtvý a že tu půdu chce koupit on; že chce převzít skvělý McKinneyův plán a udělat se pro sebe jako pěstitel marjánky. Co ty na to, Coope?"

„Je to moc chytrý," namítal Rawles. „Crowell je trouba,"

„Žádný Einstein to není," uznával Bloom. „Ale na tomhle nebylo co vymýšlet. Všechno už vymyslel McKinney. Prostě by jenom převzal jeho plán."

„Tak proč zabil Burrilla?" chtěl vědět Rawles. „Přece by nezabil husu, která mu bude snášet zlatá vejce."

„Třeba ho Burril také odmítl."

„Ne," vmísil jsem se do hovoru. „To není pravděpodobné. Chtěl se té farmy zbavit. Prodal by ji komukoli, věřte mi."

„Takže kdyby se u něj objevil Crowell se šestatřiceti tácy..."

„Okamžitě by po tom skočil. Banka už měla v zástavě čtyři tisíce a on věděl, že alespoň tyhle peníze dostane určitě. Kdyby mu Crowell nabídl třicet šest tisíc, bylo by to přesně to, co potřeboval.“

„Byl by za vodou,“ přikývl Rawles.

„Dobrá, tvrdíte tedy, že by to neodmítl,“ řekl Bloom.

„Nikdy.“

„Tak proč ho Crowell zabil? Jestli ho zabil?“

„Tady máte co do činění s úplným pitomcem,“ upozornil ho Rawles. „Ten Crowell je totální kretén.“

„Možná je to pitomec,“ připustil Bloom, „ale ten pitomec má alibi jako řemen.“

A vrátili jsme se zase tam, kde jsme byli. Také už jsme se blížili k Novému městu. Jeden slavný bývalý viceprezident Spojených států prohlásil, že stačí vidět jeden slum a viděli jste je všechny. Později se ukázalo, že on i jeho přímý nadřízený se v mnoha věcech mýlili, včetně předpokladu, že se Američané budou klidně dívat na to, jak nejvyšší místa ve státě zabírají darebáci. Avšak mýlil se i pokud jde o slumy. Slumy se od sebe navzájem liší, stejně jako bradavice. Nelze srovnávat špínu Soweta s bezútěšností jižního Bronxu v New Yorku, ani krysami prolezlé cihlové činžáky v Harlemu s dřevěnými barabiznami ve Venice v Kalifornii. Porovnávat lze jen oblasti s podobnou zeměpisnou polohou.

Kdybyste nabídli obyvateli slumu v chicagské čtvrti West Side, že ho přestěhujete do Nového města, a kdybyste mu vyličili, že jde o shluk dvoupodlažních omítnutých budov s trávnickem a palmami uprostřed, měl by za to, že ho zvete do zemského ráje. Ovšem, až by sem přijel, mohlo by se stát, že by se rozhlédl a zjistil by, jak v Caluse bydlí jiní lidé. Možná by si všiml, že na čtyřech čtverečních mílech Nového města je stěsnáno více lidí než na všech caluských mysech. A také by si mohl všimnout, že většina z nich nejsou běloši. Možná že právě tohle měl pan viceprezident na mysli. Možná chtěl říci, že všechny slumy jsou stejné co do barvy.

„Přál bych si být běloch,“ prohlásil Rawles, jako by mi četl myšlenky. Bloom zaparkoval vůz u chodníku před Crowellovým domem. „Tady lidi nemají rádi černé policajty,“ vysvětloval Rawles a Bloom vypnul motor.

„Vy zůstaňte v autě, Matthew,“ přikázal mi. „Tohle je konečně opravdová stopa. Nechci o ni přijít kvůli nějaké technické chybě.“

Nezůstal jsem v autě. Jakmile vešli do budovy, vystoupil jsem, abych se nadýchl čerstvého vzduchu. Táhl už na druhou hodinu v noci, ale obyvatelé Nového městě byli venku v plné síle; podobně jako já hledali úlevu po celodenním parnu. Vysedávali na zápražích v šortkách a tílkách, v šortkách a podprsenkách i - alespoň v jednom případě - ve dvoudílných plavkách. Ve vzduchu se vznášelo zvláštní aroma, typické pro léto na Floridě, směsice pachů plísně a soli a vůně květů tropických rostlin. Zdi omítnutého bloku, vystavěného z tvárnic, byly natřené růžovou barvou, místy oprýskanou a ušpiněnou. Všechna okna byla otevřena dokořán, aby jimi dovnitř mohl v této pusté noční hodině proniknout i sebeslabší vánek. Někde hlasitě vyhrával fonograf. Nikomu to zřejmě nevadilo. Seděli na zápražích a šeptem spolu rozmlouvali a jejich šepot někdy zazněl hlučněji než heavymetallová hudba.

Opíral jsem se o nárazník policejního sedanu, když z domu najednou vyběhl Crowell. Vycválal bos, do půl těla nahý, prodrál se hloučkem lidí shromážděných přede dveřmi a málem při tom upadl do klína nějaké paní, která tam seděla s roztaženými koleny, přes něž jí padaly šaty až na zem. Slyšel jsem, jak zaklel, a pak jsem uviděl, že drží v ruce pistoli. Instinkt mi napověděl, že bych se měl schovat za auto, ale potom jsem uslyšel, jak za ním Bloom z domu huláká: „Stůj, nebo střelím.“ Vystartoval jsem od nárazníku a rozběhl se přes chodník proti Crowellovi v domněnku, že Bloom se svou pistolí je těsně za ním, a vůbec mě nenapadlo, co by se mohlo stát.

Stalo se to, že po mně Crowell vystřelil.

Až do té doby jsem nikdy v životě nebyl poraněn střelnou zbraní. Myslím, že je tomu tak u většiny lidí. Nebylo to jako v biografu nebo v televizi. Nepadl jsem klidně a tiše. Když se mi kulka zabořila do masité části ramene, zařval jsem jako tur. Řval jsem, protože to bolelo. Bolelo to, jako když vám do těla někdo zapíchne špičatý klacek. Jenže mně se do ramene zabořila kovová kulka letící vysokou rychlostí a za sebou táhla oheň. Oheň pálil a také síla úderu mi způsobila bolest. Síla úderu mě - řvoucího - otočila zády ke Crowellovi a srazila mě na znak na chodník, kde jsem nezůstal klidně ležet, aby se režisér mohl soustředit na práci s ostatními herci, ale mlátil jsem sebou, bolestivě jsem se zmítal, protože to bolelo jako čert - pane bože, to byla bolest.

Bloom se vyřítil z domu jako handgranát. Rozrazil lidi na zápraží, kteří už neseděli, protože při prvním výstřelu vyskočili, ale byli ještě příliš šokovaní na to, aby se rozeběhli. Jakmile přeběhl přes schody, vystřelil do vzduchu a Crowell ten výstřel zřejmě nepochopil jako varování před bezprostředně hrozícím nebezpečím, ale spíš jako pobídku, že musí něco podniknout, a to tak, že rychle. Udělal to, že se otočil s pistolí v natažené ruce, potom vystřelil a minul Blooma o celou míli, ale ten výstřel rozehnal všechny, kdo do té doby stáli na schodech. Někteří vběhli dovnitř, jiní se rozeběhli po trávníku mezi zakrslými palmami a někteří ječeli stejně jako já, ačkoli nikdo z nich nebyl postřelený.

Crowell vystřelil ještě jednou, tentokrát přímo na Blooma, který na betonovém chodníku hodil rychlou kličku a pak náhle znehybněl, zvedl pistoli oběma rukama a zamířil, jak ho to před lety nejspíš naučili v Policejní akademii. Mohl Crowella na místě zastřelit. Byl by to snadno odůvodnil a jeho cíl by zůstal nehybně stát. Namísto toho ho střelil jenom do nohy. Trochu jsem se tomu divil, ale jenom na chvíli, protože potom jsem jaksí omdlel.

Kapitola 9

Seběhlo se to takhle.

Všechno jsem se dozvěděl až v nemocnici.

Ležel jsem v nemocnici šest dnů a Bloom mě chodil často navštěvovat a vyprávěl mi o jeho a Rawlesově návštěvě v Crowellově bytě. Také se přiznal, že za mnou chodí tak často, protože má pocit viny za mé poranění. Podpořil tak Frankovo tvrzení, že Židé a Italové trpí ze všech národů světa nejsilnějším pocitem viny. Bloom vykládal, že především jsem tam vůbec neměl být. Zadruhé jsem měl zůstat ve voze. Zatřetí jsem se neměl pokoušet Crowella zastavit. Měl jsem utíkat přesně opačným směrem. Svou usilovnou snahou vysvětlit mi, proč se cítí provinile, Bloom způsobil, že jsem se začal cítit provinile já sám. A tak jsme oba seděli v mém nemocničním pokoji a cítili se provinile. Vyprávěl mi, co se přihodilo během patnácti minut, jež předcházely méj „nehodě“, jak tomu pořád říkal.

Přiblížili se prý s Rawlesem k bytu podezřelého - do Bloomova vyprávění sem tam probleskla hantýrka policejních služebních hlášení -, naslouchali za dveřmi a zjistili, že podezřelý je uvnitř ve společnosti další osoby, nejspíše ženského pohlaví. Prohlásili se, stojíce stranou od dveří, protože byl-li uvnitř opravdu vrah, dalo se čekat, že po nich hned začne pálit. Žádná střelba se však nezvala. Crowell je skrz dveře požádal, aby chvilku počkali, a pak jim otevřel, oblečený jenom v kalhotách, bez košile a bos, a vyptával se, co od něj chce policie tak brzy ráno. Bloom se ho - v souladu s předpisy - otázal, zda by, prosím, mohli vejít dovnitř, a Crowell odpověděl: „Ale jistě, mám tu ovšem společnost.“

Společnost Crowellovi dělala táž černoška jménem Letitia Holmesová, která u něj byla už i tu minulou noc, kdy ho Bloom navštívil. Zřejmě jí ještě nespravili sprchu. Zešíroka jim začala líčit, jak je pro ni nepohodlné chodit se sprchovat k Jackiemu, a pohoršené Bloomovi oznámila, že by si policie měla raději podat lidi z bytového úřadu, místo aby ve dvě ráno bušila lidem na dveře. Zatímco mluvila, oblékala se, aniž by jí nějak zvlášť vadila Bloomova a Rawlesova přítomnost, když si natahovala kalhotky, oblékala se do pruhovaných šatů a obouvala si sandály. Už se chystala odejít, když ji Rawles zarazil: „Okamžik, sestřičko,“ na což mu odsekla, že on není žádnéj její bratr, ale přesto se posadila na okraj postele, brumlajíce něco o rozbité sprše a o černoších, co se dali k policajtům, až ji Rawles okřikl, ať kouká držet hubu, že tady mají práci.

Bloom se začal vyptávat, kde byl Crowell včera večer od půl sedmé do půl deváté, a Crowell byl zprvu trochu zmatený a chtěl vědět, jestli Bloom myslí včera od půl sedmé do půl deváté, nebo dneska od půl sedmé do půl deváté. Myslí Bloom dneska večer - tedy v pátek -, anebo myslí včera večer, ve čtvrtek? Bloom mu sdělil, že jsou dvě hodiny ráno čili už máme sobotu, přesně řečeno sedmadvacátého srpna, a že se ptá, co dělal včera, v pátek, dvacátého šestého srpna, mezi půl sedmou a půl devátou večer.

„Aha,“ řekl Crowell a začal vysvětlovat, že včera večer, tedy v pátek (tedy v den, kdy Sunny McKinneyovou někdo zastřelil a hodil mi ji do bazénu) byl tady doma s Lettie, která se přišla osprchovat, protože má pořád rozbitou tu sprchu.

„Je to pravda?“ zeptal se Rawles. „Byla jste tu včera večer od půl sedmé?“

„Byla jsem zrovna tady,“ ujistila ho Lettie.

„To bylo dlouhé sprchování,“ poznamenal Rawles.

„A neodešel někdo z vás během té doby z bytu?“ zajímal se Bloom.

„Byli jsme oba tady,“ tvrdil Crowell, „že jo, Lettie?“

Lettie přikývla.

„Tak mě napadá, nebude vám vadit, když se tu trochu porozhlédneme?“ nadhodil Rawles.

„A proč?“ chtěl vědět Crowell.

„Věděl jste o tom, že se Jack McKinney chystal koupit fazolovou farmu?“ zeptal se ho Bloom.

„Uvidíme, jestli něco najdeme,“ řekl Rawles.

„Co třeba?“ odsekl Crowell. „No jistě.“

„Takže vám nevadí, když se tady porozhlédneme?“

„Ne, řekl jsem jen jistě, věděl jsem, že Jack kupoval farmu.“

„A věděl jste, co s ní zamýšlel?“

„Asi chtěl pěstovat fazole,“

„A co takhle trávu?“ prohodil Rawles.

„Jestli máte, dala bych si.“ Lettie si troufla zažertovat s policajtem.

Rawles se ani neusmál.

„McKinney chtěl na tom pozemku pěstovat marihuanu,“ prohlásil Bloom.

„Páni,“ podivil se Crowell.

„To jste nevěděl?“

„Slyším o tom poprvé,“ dušoval se Crowell. „Páni.“

Což neznamenal vůbec nic. Bud' Crowell opravdu nic netušil o tom, že chtěl Jack McKinney pěstovat trávu, anebo mu o tom Sunny pověděla a on teď lže. V každém případě se ho Bloom zeptal: „Co myslíte, kam se Sunny ztratila?“

„To já nevím.“ Crowell pokrčil rameny.

„Kdo je to Sunny?“ zajímala se Lettie.

„Jedna holka, co jsem kdysi znal,“ řekl Crowell.

Rawles mezitím začal brousit po bytě, jako by něco určitého hledal, i když se bez příkazu k prohlídce neodvážil otevřít skříň nebo vytáhnout zásuvku. Crowell ho sledoval koutkem oka. Rawles předstíral, že o tom neví. Jenom kroužil po bytě, jako podezřavý nosorožec.

„Ptám se proto,“ vysvětloval Bloom, „že bychom ji opravdu rádi našli.“

„Moc rád bych vám pomohl,“ ujišťoval ho Crowell.

Rawles otevřel dveře do koupelny a nahlédl dovnitř. Na podlaze ležela velká osuška; možná se sem Lettie opravdu přišla sprchovat. Aniž by se odvrátil od koupelnových dveří, Rawles poznamenal: „Myslíme si, že možná zabila svého bratra, proto ji hledáme.“

„To si myslíte, jo?“ podivil se Crowell.

„Máš moc fajn přítelkyně,“ prohodila Lettie.

„Protože proč by jinak utekla?“ vykládal Bloom.

„No jo,“ přisvědčil Crowell.

„Tak to vidíme my.“ Rawles se otočil od koupelnových dveří a dodal: „To jsou vaše kalhotky, slečno? Ty, co visí přes sprchu?“

„Moje kalhotky mám tady pod šatama,“ ohradila se Lettie a pohlédla na Crowella.

„Čípak asi jsou,“ uvažoval Rawles a pokrčil rameny. „My to vidíme tak, že za ním tehdy večer jela...“

„Mluví o Sunny,“ vysvětloval Bloom. „O tom večeru, kdy zabili jejího bratra.“

„A chtěla od něho podíl na kšeftu s trávou,“ pokračoval Rawles. „Jenže on ji poslal do háje.“

„A tak ho zapíchla.“

Lettie se opět podívala na Crowella.

„Bílá chátka,“ vysvětlil jí Rawles. „Ta holka, co o ní je řeč.“ Zamrkal na ni, jako by spolu sdíleli nějakou tajemnou africkou moudrost ohledně bílých děvčat, která někoho zavraždí a pak zapomenou kalhotky přehozené přes sprchu. Lettie mu to zamrknání neoplatila. Lettie velmi bedlivě naslouchala všemu, o čem se tu mluvilo, a snažila se v tom vyznat, ale Rawlesovi nevěřila ani za mák, to Rawles dobře věděl. A Bloom také. Ale právě ona poskytla Crowellovi alibi na včerejší večer mezi půl sedmou a půl devátou a oni hráli tohle představení nejen pro Crowella, ale i pro ni.

„Nebyla tu náhodou včera odpoledne?“ zeptal se Bloom.
„Kdo jako?“ chtěl vědět Crowell.
„Sunny.“
„Ne. Už jsem řekl. Od půl sedmé tady byla Lettie.“
„A kdo mluví o půl sedmé?“ divil se Rawles.
„Ptali jste se, kde jsem byl mezi...“
„Jo, ale kdo mluvil o tom, že sem Sunny přišla o půl sedmé?“
„Myslel jsem, že jste říkali...“
„Ptali jsme se, jestli sem nepřišla včera odpoledne.“
„Myslíte dneska odpoledne?“
„Berte to, jak chcete,“ poradil mu Rawles. „Jestli si myslíte, že včera je dneska, tak nám to nevadí. Mluvíme o pátku. Pátek šestadvacátého srpna odpoledne.“
„Dneska je sobota,“ dodal Bloom. „Myslíte, že už to chápete?“
„Jo, chápu.“
„Tak tedy, přišla sem včera odpoledne, nebo nepřišla?“
„Ne.“
„Ani o půl sedmé, ani nikdy předtím, je to tak?“
„Tak.“
„Tak proč jsou ve sprše její kalhotky?“ vyptával se Rawles. Vlastně vůbec nevěděl, jestli to jsou Sunnyiny kalhotky nebo kalhotky královny Alžběty, i když pochyboval o tom, že by její veličenstvo nosilo krajkové černé bikiny. Vlastně mu vůbec nezáleželo na tom, čím ty kalhotky jsou. Všechny ty řečičky o kalhotkách směřovaly jenom k tomu dostat Crowella pod tlak a dát Lettie najevo, že není jedinou ženou, která se u něj sprchuje.
„Ty nejsou její,“ opáčil Crowell. „Nepatří Sunny. Vzala si všechno oblečení s sebou, když odešla z bytu. Kromě plavek. Myslím, že jsem vám to už řekl.“
„A od té doby se sem nevrátila, je to tak? Od úterního večera?“
„Jo, od úterka, myslím, že to tak bude.“
„A kde myslíš, že je?“ zeptal se Rawles.
„Víte jistě, že nejsou vaše, zlato?“ znovu na Lettie zamrkal.
„Viděl jste, když jsem si ty svoje oblékala,“ odsekla Lettie. „Chcete se na ně kouknout ještě jednou? Abyste se ujistil, že neodešly do koupelny a nevyskočily na sprchu?“
„Možná později,“ zašklebil se na ni Rawles.
„Tak musí patřit nějakému jinému děvčeti, hm?“ nadhodil Bloom.
„No, mám pár známých děvčat,“ připustil Crowell.
„Měl jste tady včera večer nějakou jinou dívku?“
„Ne, včera večer ne.“
„A předevcírem?“
„Kdy to bylo?“
„Ve čtvrtek. Dva dny potom, co se Sunny vypařila.“
„Možná že jo,“ usoudil Crowell.
„Rozšoupli jste se?“ vyptával se Rawles.
„Trochu.“
„Nějaká oslava?“
„Ne, jenom... však víte.“
„Já bych taky oslavoval,“ tvrdil Bloom, „kdyby ode mě taková holka odešla. Jak se zdá, zabila svého bratra i toho farmáře.“
„Jediné, co nám falíruje,“ dodal Rawles, „je to alibi.“
„Jo,“ potvrdil Bloom.
„Až ji najdeme,“ vykládal Bloom, „mohli bychom jí přisít obě ty vraždy, nebýt toho alibi.“

„Nevíte náhodou, kde byla, když zastřelili toho farmáře?“ napadlo Rawlese.

„Kdy to bylo?“ ptal se Crowell.

„Vy teda máte potíže s kalendářem.“

„Ne, ale...“

„Byl zastřelen v pondělí,“ pomohl mu Bloom. „Den předtím, než Sunny zmizela. Vzpomínáte? Odešla odsud v úterý. Spakovala si oblečení a odešla. Kromě plavek. A já tady byl ještě tu noc, pamatujete? Slečna Holmesová se přišla osprchovat.“

„Slečna Holmesová si hrozně potrpí na čistotu,“ vtipkoval Rawles a opět se na ni zašklebil.

„V úterý jsem za vámi zašel ještě jednou, vzpomínáte?“ pokračoval Bloom. „Do samoobsluhy. Právě jste kropil kapustu...“

„Salát.“

„Salát, správně, takže si vzpomínáte. Tehdy jste mi opětovně potvrdil, že tu noc, co jejího bratra zabili, jste se Sunny byli spolu. Vzpomínáte si, že jste mi to řekl?“

„Vzpomínám.“

„A o to právě jde.“ Rawles potřásl hlavou. „Člověče, kdyby neměla to alibi, skočíme po ní hned, jak ji najdeme.“

„Určitě nevíte, kde je?“ naléhal Bloom.

„Docela určitě.“

„Na včerejší večer jsme se ptali,“ začal Rawles a dotkl se prstem svého nosu, „protože se nám podařilo zjistit, kde byla do půl sedmé. Byla u jednoho přítele své matky, ale o půl sedmé od něj odjela. A pak jsme ji znovu vystopovali o půl deváté, v jedné jídelně u dálnice. Před chvílí jsme tamnímu barmanovi ukázali její fotku a on s jistotou potvrdil, že je to ona. Jenže nevíme, kam z té hospody odešla, a tak nás napadlo zajít nejdřív sem, jestli se třeba nezmínila...“

„Nezmínila.“

„Nebo snad později. Potom, co odešla z té hospody.“

„Ne, tady se vůbec neukázala,“

„Vy jste ji tu také neviděla?“ obrátil se Bloom k Lettie. „O půl sedmé. Nepřišla si sem pro plavky nebo něco podobného?“

„Nikoho jsem neviděla,“ prohlásila Lettie a zahleděla se na své nohy obuté do sandálů.

„Nu, však my ji najdeme, to je jisté,“ povzdechl si Rawles. „Jenom to ještě nějaký čas potrvá, to je celé. Jakmile ji najdeme... víte určitě, že jste s ní tehdy byl celou noc?“

Zatím neměli ani tušení, jestli jim Crowell uvěřil cokoli z toho, co se mu pokoušeli namluvit. Byly to tři věci: Zaprvé chtěli, aby si Crowell myslel, že ještě nenašli Sunnyinu mrtvolu, že pokud vědí, je Sunny naživu a oni po ní pátrají. Zadruhé ho chtěli přesvědčit o tom, že podezírají Sunny z vraždy jejího bratra i Averyho Burrilla. A konečně chtěli také, aby si myslel, že proti ní mají dostatek důkazů, aby ji usvědčili, a překáží jim jen to zatracené alibi.

To alibi zajišťoval Crowell.

A Crowell byl hlupák.

Počítali s jeho hloupostí.

A počítali s tím, že právě hloupí lidé si často o sobě myslí, kdovíjak nejsou mazaní. Doufali, že si Crowell mazaně pomyslí: Páni, když odvolám to alibi, budou si jistí, že obě ty vraždy spáchala ona. Doufali, že dál už Crowell ve svých úvahách nezajde, že nezačne přemýšlet, co se stane, až policie najde Sunnyino tělo. Chytřejší člověk by si okamžitě uvědomil, že jakmile najdou v bazénu Sunnyino tělo, přestanou ji podezírat ze dvou vražd a místo toho se pro ně stane třetí obětí. Jenže Crowell byl hlupák. A hlupáci nedokážou plánovat na dlouho dopředu. Řeší jen to, co je třeba naléhavě vyřešit, a s dalšími problémy si dělají starosti až poté, co vyvstanou. V to alespoň oba detektivové doufali.

Nabídli Crowellovi řešení.

Rozbij Sunnyino alibi a my ji obviníme z těch vražd, jakmile ji dopadneme.

Byl-li Crowell opravdu vrah, a nebylo-li tohle všechno jen zbytečné cvičení, muselo mu být jasné, že policie nebude Sunny nikdy moci z ničeho obvinít, protože věděl, že Sunny je mrtvá a leží na dně mého bazénu. Ale když rozbije její alibi, a jestliže je policie přesvědčena o tom, že zabila Burrilla i svého bratra, proč by si nemohli myslet, že se potom dostala do nějakého jiného maléru? Který skončil tím, že nakonec někdo zabil i ji? Někdo jiný, ne on, jemuž tady Lettie dosvědčila, že s ním byla celou dobu od půl sedmé?

A tak na to skočil.

„To alibi," zaváhal.

Detektivové čekali.

„Myslíte to, jak povídala, že jsme byli celou noc spolu, že jo?"

„Člověk nemůže být na dvou místech současně," podotkl Rawles. „Bud' byla tady s vámi, anebo probodla svého bratra."

„Jednoduché," řekl Bloom.

„No, já teda můžu dosvědčit, že tady se mnou byla," protáhl Crowell.

„Tedy je to tak," uzavřel Bloom. „Promiňte, že jsme vás obtěžovali, potřebovali jsme jen..."

„Většinu té doby," dodal Crowell.

„Slyšíš to?" zeptal se Rawles Bloom.

„Ani nevím, bratře, slyšel jsem dobře?" podivil se Bloom. „Chcete říct, že odsud během toho večera odešla?"

„Ano, pane. Právě to chci říct."

„Kdy? V kolik hodin?"

„Kolem deváté."

„A kdy se vrátila? Vrátila se vůbec?"

„Vrátila, ano."

„V kolik hodin?"

„Kolem půl jedenácté."

„Paráda," prohlásil Rawles. „Měla spoustu času dojet na Stone Crab, odkrouhnout bratra a vrátit se zpátky do postele. Neříkala, kam jde?"

„Tvrdila, že má hlad a že si skočí pro hamburgery."

„A přinesla nějaké?"

„Ne, pane, nepřinesla," odpověděl Crowell.

„Proč jste nám to neřekl dřív?" zajímal se Bloom. „Ceníme si toho, že nám to říkáte alespoň teď, věřte mi, ale všechno mohlo být jinak..."

„Nu, já tu holku přece miloval." Crowell pronesl zřejmě tu nejnestydatější lež, jakou oba detektivové za všechna léta svého působení u policie slyšeli. „A musím vám říct, pánové, že mě ani nenapadlo, že by svého bratra zabila. Opravdu ne,"

„Myslel jste, že jde pro hamburgery, hm?" řekl Rawles.

„Ano, pane."

„Jenže žádné nepřinesla,"

„To je pravda, pane."

Byl teď samé pane sem, pane tam. Nejspíš měl za to, že je už ze všeho venku.

„Byla pryč půl druhé hodiny a nepřinesla hamburgery, přestože tvrdila, že jde pro ně."

„Třeba si je snědla na místě," přikývl Crowell.

„A nezeptal jste se jí?"

„Pane?"

„Jestli je snědla na místě?"

„Ne, pane."

„A jak je to s tebou, Jackie?“ Rawles dal Bloomovi jasné znamení, že je čas ho zmáčknot. Začal podezřelému tykat, což je starý policejní trik s cílem vyvolat v něm pocit ponížení a zastrašit ho. „Tys neměl hlad?“

„Ne, pane, já ne.“

„Nepožádals ji, aby ti také přinesla hamburger?“

„Ne, pane.“

„Přestože jsi předtím jedl naposledy... v kolik jsi říkal, že to bylo? Kdy jsi s ní byl u McDonalda?“

„V sedm.“

„A pak jste šli rovnou sem,“

„Ano, pane.“

„A říkáš, že ona v devět odešla?“

„Ano, pane.“

„A byla pryč hodinu a půl,“

„Ano, pane.“

„Jackie,“ začal Bloom a pak zaváhal. „Kde jsi byl ty během té doby?“

„Přece... tady, pane.“

„Sám?“

„No... ano, pane.“

„Nikdo tu s tebou nebyl?“

Crowell se zahleděl na Blooma. Pak na Rawlese. V tu chvíli mu nejspíš došlo, že spolu se Sunnyiným alibi rozbil i to svoje.

„Tedy... Čekal jsem, až se Sunny vrátí.“

„Neodešel jsi odsud během té hodiny a půl?“

„Ne, byl jsem pořád tady.“

„V posteli? Nebo co jsi dělal?“

„No... Jo, díval jsem se na televizi.“

„A na co přesně?“

„To už si nevzpomínám.“

„Máš tady televizní program?“ zeptal se Rawles.

Lettie, která až dosud byla zticha, najednou promluvila: „Támhle na prádelníku jich je celej štos.“

„Ale nevím, jestli tam jsou všechny až do té doby,“ řekl Crowell.

Možná nebyl tak hloupý, jak si mysleli. Uvědomil si, co se chystá. Teď se začnou vyptávat, na jaké pořady se díval. Osmého srpna bylo pondělí. Zatímco Rawles vykročil k prádelníku, Crowell se nejspíš snažil rozpomenout na pravidelné pondělní pořady. Na prádelníku se válely tři nebo čtyři staré televizní magazíny; nebyl jich tam „celej štos“, jak tvrdila Lettie. Rawles vzal jeden do ruky, pak ho odložil, vzal druhý, ověřil data na obálce a řekl: „Máme štěstí. Od šestého do dvanáctého srpna.“

Rawles pochopitelně věděl, že McKinney byl zavražděn v pondělí osmého srpna večer. A také věděl, že TV magazín každý týden v roce uvádí programy od soboty do pátku. Tohle představení už předtím absolvoval tucetkrát s podezřelými, kteří tvrdili, že se dívali na televizi. To, co se právě chystal udělat, bylo pro Rawlese rutinou stejně běžnou, jako nutnost připnout si každý den pouzdro s pistolí. Pro Crowella to naopak byla docela nová zkušenost. Zkouška paměti a také zkouška inteligence. Jenže byl hlupák. Ani se nepokusil si ověřit data na obálce; byl by zjistil, že Rawles drží v ruce číslo s programy na 13. -19. srpna. A poté, co Rawles začal obracet stránky, nabyl dojmu, že tato zkouška bude stejně přísná a poctivá jako ty, na jaké byl zvyklý na střední škole, po jejímž ukončení začal pracovat v samoobsluze.

„Pondělí, pondělí,“ mumlal si Rawles ve snaze posílit dojem, že je to všechno úplně na rovinu. „Osmého srpna, tady to máme. Devět hodin. V tu dobu odešla, je to tak?“

„Ano, pane," přisvědčil Crowell.

„Dobrá, podíváme se, co dávali v devět hodin."

„Pověz nám, jestli si na něco z toho vzpomínáš, ano?" upozornil ho Bloom.

„Devět hodin," opakoval Rawles a zahleděl se na programy, které v televizi běžely v osm hodin v úterý večer, šestnáctého srpna.

„Tady je to. Třetí kanál - Nova, Osmý kanál - A-Team, Desátý kanál - Šťastné dny, třináctý kanál..."

„Šťastné dny," přerušil ho Crowell. „Na ty jsem se díval."

„To mám také rád," usmál se Rawles. „Ta Fontzová je skvělá."

„To jo." Crowell mu oplatil úsměv.

„Tak na to ses díval," řekl Bloom. Tím je to vyřízeno. Také on si tuto hru již mnohokrát vyzkoušel - s Rawlesem i s jinými detektivy. Věděl, že Rawles Crowellovi lhal. Věděl, že Crowell označil program, který určitě nemohl vidět v pondělí večer, kdy byl McKinney zavražděn. Právě rozbil své vlastní alibi na večer osmého srpna a jeho alibi na včerejší večer tu sedělo v pruhovaných šatech, s nohou přes nohu, pohupujíc nožkou obutou v sandálu.

„Včera jste se asi nedívali na televizi?" pokračoval Bloom.

„Ne, nedívali," odpověděl Crowell a pohlédl na Lettie.

Detektivové si domysleli, že se snaží být opatrný. I když to byl hlupák, asi ho napadlo, že na něj zkusili nějaký trik a nechtěl už znovu pokoušet štěstí s televizí. Radši jim poví, že se včera večer vůbec nedíval na televizi. A pro jistotu to Lettie naznačil velmi nenápadným pohledem.

„Je to pravda, Lettie?" zeptal se Bloom.

„Nedívali jsme se na televizi, to je pravda."

„A co jste dělali?" zajímal se Rawles. „Vy jste se sem přišla osprchovat, že? V kolik hodin jste se sprchovala?"

„Jakmile jsem přišla."

„O půl sedmé? Tehdy jste přišla?"

„Asi tak."

„A hned jste se šla osprchovat."

„Ano, hned."

„A sprchovala jste se ještě potom?"

„Jak to myslíte?"

„Když jsme sem přišli, neměla jste na sobě vůbec nic. Takže jste se po tom prvním sprchování sprchovala ještě jednou?"

„Koukejte," naštvála se Lettie, „vy dobře víte, co jsme tady dělali, tak už mi dejte svátek s tou sprchou, jo? Pokud vím, to, c'o jsme dělali, není žádný zločin."

„A sprchovala jste se tedy vůbec?" chtěl vědět Bloom.

„Ano, sprchovala. Hned jak jsem přišla. Byla jsem zpocená, tak jsem se osprchovala."

„A to bylo o půl sedmé."

„Plus minus."

„Plus, nebo minus?"

„Možná trochu pozdějc. Muselo bejt tak půl a deset, ne, Jackie?"

„Správně," souhlasil Crowell. „Asi tak."

„Takže nebylo půl sedmé," poznamenal Rawles.

„Co záleží na pár minutách?" durdila se Lettie.

„Bylo to někdy mezi půl a tři čtvrti na sedm..."

„Tak tedy ve tři čtvrti na sedm," podivil se Bloom.

„Mezi půl a tři čtvrtě," prohlásila Lettie.

„Víte to určitě? Nemohlo to být třeba v sedm hodin? Nebo v osm?"

„Ne, nebylo to v sedm hodin, bylo to..."

„A co v osm?"

„Když to nebylo v sedm, nemohlo to bejt ani v osm."

„Proč ne?"

„Protože jsem sem přišla mezi půl sedmou a tři čtvrtě na sedm."

„Kde jste byla do té doby?"

„U mě doma."

„Kde to je?"

„Naproti, přes ulici."

„A tam jste byla o půl sedmé?"

„Tam jsem byla."

„Jak dlouho vám trvalo, než jste sem odtud došla?"

„Jenom pár minut. Je to přímo naproti přes ulici, když se podíváte z okna, uvidíte to."

„Jak jste věděla, že je Jackie doma?" zajímal se Rawles.

„Viděla jsem jeho auto," odpověděla Lettie.

„V kolik hodin jste se vrátil z práce?" zeptal se Bloom.

„Já?" podívala se Lettie.

„Ne. Ty, Jackie."

„Mohlo být tak šest," odhadoval Crowell.

„A zaparkoval jste auto před domem."

„Přímo před domem. Jsou tam přidělená místa, to dostanete..."

„Tedy na místě, kde na ně mohla Lettie vidět."

„To já nevím, jestli na něj mohla vidět nebo ne. Prostě jsem zaparkoval tam, kde mám vyhrazené místo."

„A tam jste ho uviděla, Lettie?"

„Přesně tam."

„O půl sedmé."

„Asi tak."

„A od půl sedmé večer z tohoto bytu ani jeden z vás neodešel?"

„Oba dva jsme byli tady," a Crowell opět vrhl na Lettie významný pohled.

„Oba dva," opakovala po něm Lettie.

Nikam to nevedlo. Bloom si povzdechl. Rawles také vzdychl a pak se opět prstem dotkl nosu, což byl signál pro Blooma, že se chystá pronést další pustou lež a očekává, že ho Bloom podpoří. Bloom nevěděl, čeho se ta lež bude týkat, ale byl na ni připraven.

„Ten člověk venku," začal Rawles a zaváhal. „Seděl tam na schodech, je to černocho jako já nebo vy, Lettie. Říkal, že včera asi tak kolem osmé seděl venku..."

„Možná krátce po osmé," přidal se Bloom.

„Prý tě viděl vcházet do domu, Jackie," prohlásil Rawles.

Crowell na něj pohlédl.

„Prý měl dojem, že máš strašně naspěch, Jackie," dodal Bloom.

„To ne," Crowell zavrtěl hlavou.

„Takže jsi neměl naspěch?"

„Já jsem ne..."

„On tvrdí..."

„Nevcházel jsem do domu."

„Tak co jsi tedy dělal?"

„Byl jsem tady doma, s Lettie."

„Jak to že tě ten člověk venku viděl? Vcházet do domu!" podívoval se Rawles.

„A ve spěchu," upřesnil Bloom.

„Asi se zmýlil,"

„Tady přece tolik lidí nebydlí," namítl Rawles.

„Lettie vám dosvědčila, že jsem byl od půl sedmé s ní... A pro černocho je těžké rozeznat jednoho bělocha od druhého."

„On říkal, žes to byl ty."

„Prý viděl Jackieho Crowella."

„Ne, neviděl," zapíral Crowell.

„Takže jsi to nebyl ty, kdo hodil Sunny do toho bazénu?" otázal se Rawles.

„S dvěma dírama po kulkách v hlavě?" dodal Bloom.

„Říkals...", začala Lettie.

„Drž hubu!" zařval Crowell.

„Říkals, že jde jen o marjánu!"

„Povídám ti, drž klapačku."

„Sám drž hubu! Za tisíc babek si nekoupíš..."

To, co se stalo potom, se seběhlo-velmi rychle.

Lettie stála u prádelníku, když najednou Crowell šubnutím vytrhl horní zásuvku a sáhl dovnitř pro pistoli. Jakmile uviděla zbraň, snažila se uskočit, ale on ji přitáhl zády k sobě, levicí ji svíral kolem pasu, v pravé držel pistoli a mával jí kolem sebe. Jakmile Crowell přiskočil k prádelníku, Bloom s Rawlesem tasili své zbraně, ale netroufali si vystřelit, protože jim v cestě stála Lettie. Ted' se stala štítem, ječela, kopala kolem sebe, zatímco ji Crowell vlekl ke dveřím. Detektivové, bezmocně stísnění v úzké uličce podél lůžka, jenom doufali, že Crowell není ještě větší pitomec, než na jakého ho sami odhadli. Když pomalu couval ke dveřím, divoce mávaje pistolí, doufali, že nezačne celý pokoj kropit kulkami ráže třicet osm a že za sebou nenechá mrtvolu dalšího děvčete. Místo toho ji postrčil směrem do pokoje v posledním okamžiku, než dosáhl levicí na kliku. Lettie se srazila s Rawlesem, který ji odhodil stranou. Ležela nehybně na zádech na posteli a proklínala celý vesmír, zatímco detektivové vyběhli do chodby za Crowellem.

To ostatní, jak se říká, je historie.

První překážkou, na niž Crowell venku na ulici narazil, jsem byl já.

A tak po mně ten blbec střelil.

Moje dcera mi sdělila, že se stala ve škole slavnou. Prý je ve třídě kromě ní jen jeden kluk, jehož otce také postřelili, ale to bylo za války v Koreji, takže se to nepočítá. Chtěla vědět, jaké to je, když člověka postřelí. Opáčil jsem, že bych to nikomu nedoporučoval. A ona pořád naléhala, abych jí pověděl, jaké to je. Odpověděl jsem, že je to lepší, než když člověka zašlápnou slon, ale horší než cokoli jiného. Hráli jsme tu hru asi deset minut, vymýšleli jsme, co ještě by mohlo být horší než nechat se postřelit. Souhlasil jsem s tím, že být zaživa pohřbený v písku je horší než být postřelený. Shodli jsme se na tom, že horší by bylo také být pověšen za palce na perském trhu. Joanna pak nadhodila, že takové střelné poranění je možná trochu jako rozejít se s klukem, protože to taky hrozně bolí.

Mám chytrou dceru.

Vysvětlil jsem jí, že Dale se rozhodla ukončit náš vztah. Že se Dale zamilovala do jiného muže a že si ho chce vzít. Že ten muž se jmenuje Jim. Joanna prohlásila, že jméno Jim nesnáší. A zeptala se, co budu teď dělat.

Nevěděl jsem, co budu dělat.

Bloom mě přišel znovu navštívit dva dny před propuštěním z nemocnice. Měl s sebou přepis Crowellova výsledku.

„Neměl bych to dávat z ruky," vysvětloval, „ale kdo mi může co vyčítat, když to tady zapomenu, zatímco si skočím dolů na kafe? Mrkněte se na to, ano? Myslete si, že to třeba spadlo z nákladáku."

„Mají tam dole aspoň trochu slušnou kávu?" zeptal jsem se.

„Určitě lepší než u nás ve služebně." Hodil přepis na postel. „Vrátím se asi tak za dvacet minut. Poslužte si."

Výslech řídil osobně státní zástupce Skye Bannister. Přítomni byli také kapitán Walter Hopper a detektivové Cooper Rawles a Morris Bloom. Přepis začínal obvyklými údaji o místě, datu a čase - v tomto případě to byla budova Caluské veřejné bezpečnosti, pět hodin ráno, sedmadvacátého srpna. Bannister poučil Crowella o jeho právech a Crowell potvrdil, že poučení pochopil a že si nepřeje, aby při jeho výslechu byl přítomen jeho právní zástupce.

Bannister: Jaké je vaše celé jméno, prosím?

Crowell: Jack Crowell.

B: Máte nějaké druhé křestní jméno?

C: Ne.

B: Kde bydlíte, pane Crowelle?

C: Archer Street 1134.

B: Tady v Caluse?

C: Ano.

B: Povězte mi, kolik je vám let.

C: Osmnáct.

B: Pane Crowelle, nejprve se vás budu ptát na večer osmého srpna. Vzpomínáte si na ten večer?

C: Vzpomínám.

B: Kde jste byl ten den v devět hodin večer?

C: V bytovkách Shore Haven na Stone Crab Key.

B: Proč jste tam šel?

C: Navštívit Jacka.

B: Tím Jackem myslíte...

C: Jacka McKinneyho.

B: Povězte mi, co jste dělal, když jste vešel do domu. Krok za krokem, prosím.

C: Zaparkoval jsem auto, vyjel jsem výtahem do třetího patra a prošel chodbou k Jackovu bytu. Zazvonil jsem...

B: Vzpomínáte si na číslo toho bytu?

C: Byl to byt číslo 307.

B: Zazvonil jste...

C: Jo, a Jack mi otevřel. Zašli jsme do obývacího pokoje a já mu pověděl, proč jsem přišel.

B: Co přesně jste mu pověděl, pane Crowelle?

C: Že mi jeho sestra řekla o jeho plánu a že od něj chci deset tisíc.

B: Jaký to byl plán?

C: Chtěl koupit farmu a pěstovat tam marjánku.

B: Proč jste od něj chtěl deset tisíc?

C: Zdálo se mi, že je to vhodná částka.

B: A proč jste si myslel, že vám pan McKinney těch deset tisíc dá?

C: Věděl jsem, že je má. Ta farma ho stála čtyřicet tisíc. Sunny mi to řekla.

B: Ano, ale proč jste si myslel, že vám dá tolik peněz? C: Abych to na něj neřekl policajtům. B: Co byste na něj řekl? C: Že chce pěstovat marjánku. B: Co vám pan McKinney odpověděl, když jste po něm chtěl deset

tisíc dolarů? C: Řekl mi, ať se jdu vysrat. Nevadí, že to tak říkám... myslím, když

se to nahrává...? B: Jestli to tak řekl... C: Přesně tak to řekl. B: Co se stalo potom? C:

Řekl mi, abych vypadnul. Já na to, že nikam nejdu, dokud mi

nedá těch deset tisíc. Semlelo se jedno s druhým... B: Co tím myslíte?

C: Myslím, že do mě začal strkat a já ho taky strčil... a tak. B: Jak, pane Crowelle? C:

Myslím, že jsem na něj vytáhl nůž. B: Vy jste měl s sebou nůž? C: Já u sebe vždycky nosím

nůž. B: Je tohle ten nůž, který jste ten večer měl s sebou? C: Jo, to je on. B: Zaznamenejte prosím, že se jedná o takzvaný vyhazovači nůž,

vybavený tlačítkem, jímž se vystřeluje šest palců dlouhá čepel.

Byl nalezen v bytě číslo 202, v čísle popisném 1134, Archer Street...

Mimochodem, je to váš byt, pane Crowelle? C: Je to můj byt. B: ... dnes, 27. srpna ve 3.10 ráno detektivy Rawlesem a Bloomem

a v tutéž dobu k němu byl připevněn identifikační štítek. Co se stalo potom, pane Crowelle? Poté, co jste vytáhl nůž. Říkáte, že tohle je váš nůž.

C: Jo, je to určité můj nůž. Myslím, že jsem Jackovi řekl, že ho pěkně zřídím, když mi nedá ty peníze. B: Co jste myslel tím, že ho pěkně zřídíte? C: Že ho pořežu.

B: A co se stalo pak?

C: Utekl do ložnice. Měl tam v nočním stolku pistoli. Běžel pro ni.

B: A co jste udělal vy?

C: Co byste dělal na mém místě, kdybyste viděl, jak někdo sahá po pistoli?

B: Já se ptám, co jste udělal vy.

C: Bodl jsem ho. Stál ke mně zády a chystal se otočit proti mně s pistolí v ruce. Tak jsem ho bodl, aby mě nestřelil. Byla to sebeobrana.

B: Bodl jste ho do zad?

C: Ano, těch prvních pár ran. Pak se... trochu otočil, když padal, víte? Tak jsem ho bodl i zepředu. Ze všech stran. Prostě jsem pořád bodal.

B: Co jste udělal potom?

C: Hledal jsem ty peníze.

B: A našel jste je?

C: Jo. Měl je v nádržce na záchodě. V igelitovém sáčku. Pověsil ho dovnitř na trubky, víte?

B: Kolik tam bylo peněz?

C: Spočítal jsem to až doma.

B: Kolik peněz jste v tom igelitovém sáčku našel?

C: Sedmačtyřicet tisíc dolarů.

B: Spočítal jste je?

C: Spočítal.

B: A bylo tam přesně čtyřicet sedm tisíc dolarů?

C: A nějaký drobný.

B: Kolik bylo těch drobných?

C: Asi dvacet třicet dolarů.

B: Co jste udělal potom?

C: Když jsem spočítal ty peníze?

B: Ne. Než jste odešel z toho bytu.

C: Aha. Umyl jsem si nůž a očistil šaty od krve. Taky jsem si umyl ruce. Než jsem odešel. Nechtěl jsem odtamtud odejít celý od krve. Taky jsem vzal tu pistoli, zastrčil jsem si ji za pásek pod bundu. Byla to dobrá bouchačka, nemělo smysl ji tam nechávat.

B: Chcete mi o tom večeru povědět ještě něco?"

C: Ne, to je všechno, co se tehdy stalo.

B: Policii jste pověděl, že jste tu noc strávil ve společnosti slečny McKinneyové...

C: To jo, ale nebyli jsme spolu celý večer. Vymluvil jsem se, že mám hlad a že si skočím ještě pro pár hamburgerů. Odešel jsem asi v devět. Na Stone Crab to trvá jen deset patnáct minut. A tam jsem jel, když jsem odešel od ní. Do bytu jejího bratra. Pro těch deset tisíc.

B: Ale vzal jste mnohem víc.

C: Jo, měl jsem štěstí. Málem jsem se do té nádržky nepodíval. Věřil byste tomu? Napadlo mě to až na poslední chvíli.

B: Slečna McKinneyová policii sdělila, že jste byli spolu celou tu noc, kdy došlo k vraždě. Proč to udělala?

C: To byl můj nápad.

B: Věděla, že jste jejího bratra zabil vy?

C: Ne, to ne, myslíte, že jsem cvok?

B: Tak proč vám poskytla alibi?

C: To bylo jako naopak.

B: Tomu nerozumím.

C: Řekl jsem jí, že si policajti budou myslet, že to udělala ona.

B: Pořád tomu nerozumím.

C: Řekl jsem jí, že kdyby se policie dozvěděla, že zůstala v mém bytě sama, budou si myslet, že odtamtud odešla zabít svého bratra.

B: Proč by si to mysleli?

C: Bratři a sestry, to víte, policajti si na tyhle blbosti potrpí. Promiňte.

B: A tak jste jí namluvil, že potřebuje alibi?

C: Nu, tak to přesně nebylo. Víte, já se ji nesnažil nějak přemlouvat. Dělal jsem, jako že ji chci ochránit, víte? Jako že bych radši umřel, než aby se jí něco stalo. Slíbil jsem, že dosvědčím, že byla celou noc se mnou. A tím pádem se jí poldové nebudou snažit nic přišít.

B: A ona vám uvěřila?

C: Jo.

B: Tak proč jste ji zabil?

C: No, to je zas jiná historie.

B: To máte pravdu. Asi bychom měli postupovat popořádku. Pane Crowelle, znáte zemědělské pozemky ležící asi na půl cesty z Calusy do Ananburgu známé jako Burrillova farma?

C: Zním.

B: Byl jste na Burrillově farmě dvaadvacátého srpna odpoledne?

C: Byl.

B: Proč jste tam byl?

C: Chtěl jsem mluvit s Burrillem.

B: O čem jste s ním chtěl mluvit?

C: O stejné věci jako Jack.

B: O jaké věci?

C: O penězích.

B: O jakých penězích?

C: O čtyřech tisících dolarů.

B: Jak to myslíte?

C: Sunny mi řekla, že mu její bratr dal na ty pozemky zálohu čtyři tisíce dolarů.

B: A vy jste za ním šel kvůli čtyřem tisícům dolarů?

C: Jo, stejně jako za Jackem.

B: Jak to, že stejně jako za Jackem?

C: No, chtěl jsem ty peníze, víte?

B: Už jste měl sedmačtyřicet tisíc, které jste vzal poté, co jste zabil,..

C: Jo.

B: Ale chtěl jste ještě ty čtyři tisíce k tomu?

C: Jo, každá kapka je dobrá.

B: A tak jste šel na Burrillovu farmu, abyste mu je ukradl?

C: Abych ho o ně požádal, nechtěl jsem je ukrást.
B: Vy jste si myslel, že vám dá čtyři tisíce dolarů...
C: Měl jsem přece pistoli. Tu, co jsem vzal z Jackova bytu.
B: Takže jste chtěl ty peníze ukrást.
C: Ne, jen ho o ně požádat. Protože jsem si říkal, že patřily Jackovi. A Jack byl mrtvý, takže ten prodej pozemků padl. A ty čtyři tisíce dolarů patřily k těm ostatním penězům, víte?
B: Tedy jste se vydal spáchat ozbrojenou loupež...
C: Ne, jen ho požádat o peníze.
B: A požádal jste ho o ně?
C: No jistě.
B: Držel jste v tu chvíli v ruce pistoli?
C: No, měl jsem ji v ruce.
B: Takže jste se dopustil ozbrojené loupeže.
C: Ne, já mu přece nijak nevyhrožoval nebo tak.
B: Je tohle ta pistole, kterou jste držel v ruce?
C: Jo.
B: Je to táž pistole, z níž jste vystřelil dnes časně ráno na muže jménem Matthew Hope?
C: Jo.
B: Prosím, aby bylo zaznamenáno, že se jedná o revolver typu Smith&Wesson ráže 38, který byl odebrán panu Crowellovi před jeho domovem v čísle popisném 1134 na Archer Street dnes, 27. srpna, ve 2.20. Co vám řekl Burrill, když jste na něm chtěl peníze?
C: Že je nemá, jenže Sunny mi řekla, že mu její bratr vyplatil zálohu čtyři tisíce dolarů!
B: Ale on tvrdil, že je nemá.
C: Povídal, že jsou v Depositu. Nevěděl jsem, co to znamená. Ptal jsem se ho, kde je k čertu ten Deposit? Nikdy jsem o žádném Depositu na Floridě neslyšel.
B: Co se stalo potom?
C: To samé.
B: Jak to myslíte?
C: Chtěl po mně skočit a já ho musel zastřelit. To samé, co s Jackem, jestli mi rozumíte. Já chtěl jenom peníze, neměli na mě nic zkoušet.
B: Kolikrát jste ho střelil?
C: Asi třikrát čtyřikrát.
B: Co bylo dál?
C: Hledal jsem peníze. Všechno jsem obrátil naruby.
B: Našel jste je?
C: Ne. Potom jsem se ptal Sunny, kde je ten Deposit. Začala se smát.
B: Kdy to bylo?
C: Co jako?
B: Kdy jste se jí ptal?
C: Ještě ten večer. Večer předtím, než zdrhla. Leželi jsme v posteli a já se zeptal, kde je sakra nějaký Deposit. Myslel jsem, že je to třeba někde v Texasu. Začala se smát a pak mi vysvětlila, že to má něco společného s bankou a s advokáty. Že peníze zůstávají v bance, dokud se obchod neuzavře. A já na to něco jako: „Tak tohle to znamená," a ona chtěla vědět, o čem to mluvím, a já jí řekl o Burrillovi, o tom, co se mi stalo s Burrillem. Hodně jsme pili. Řekl bych, že jsem měl víc než dost. Jinak bych jí o tom neřekl. Myslím o Burrillovi.
B: Prozradil jste jí, že jste Burrilla zabil?
C: No, takhle přesně jsem to neřekl.
B: A jak jste to řekl?
C: Zmínil jsem se, že jsme se spolu trochu chytli.

B: Ale do té doby už musela slyšet o Burrillově smrti, nemyslíte?
C: No, dávali to v televizi a všude.
B: V tom případě by věděla, co myslíte tím, že jste se trochu chytli.
C: Jo, myslím, že to věděla.
B: Věděla, že jste ho zabil?
C: Jo, myslím, že jo.
B: Jak na to reagovala?
C: Dostala strach.
B: Přiznal jste se jí i k vraždě jejího bratra?
C: Jo. Do hajzlu. Tenkrát jsem měl moc vypito, tím to všechno bylo.
B: A jak reagovala na tuto informaci?
C: Chtěla vědět, proč jsem to udělal. Pověděl jsem jí o těch penězích. Vykládal jsem, co všechno se dá s tolika penězma podniknout. Ukázal jsem jí je. Mel jsem je na záchodě v nádržce, stejně jako její bratr. Ten nápad jsem měl od něho. Zdálo se, že to na ni udělalo dojem.
B: Už neměla strach?
C: Zdálo se mi, že ne. Řekla jen, že je to fůra peněz. No ne? Sedmačtyřicet táců? To mi nemusela povídat, že je to fůra peněz.
B: Ale strach už neměla? Potom, co jste jí pověděl o jejím bratrovi?
C: Tehdy jsem si myslel, že ne. Jenže asi měla strach, protože den potom se zdejchla.
B: Vadilo vám to? Že od vás odešla?
C: Ne, na světě je spousta holek.
B: Ale hledal jste ji přece. Byl jste na ranči...
C: Ale já přece nehledal ji, člověče.
B: Tak proč jste...?
C: Hledal jsem moje prachy, člověče! Vzala s sebou moje peníze.
B: Těch sedmačtyřicet tisíc?
C: To, co z nich zbylo, asi pětačtyřicet nebo tak. Nechala mi červený plavky a vzala moje peníze.
B: A tak jste ji hledal...
C: Po celém městě. V samoobsluze jsem se vymluvil na nemoc a šel jsem hledat Sunny. Na ranči, u toho advokáta - vyprávěla mi, že tam jednou plavala v bazénu úplně nahá, trochu mě to našvalo. Napadlo mě, že si tam třeba zašla znovu zaplavat, co jsem mohl vědět? Nic. Nakonec jsem to vzdal a ve čtvrtek jsem se vrátil do práce. Tehdy tam za mnou přišel detektiv Bloom."
B: Jak jste ji nakonec našel?
C: Měl jsem kliku.
B: Vysvětlete to.
C: Prostě kliku. Vzpomněl jsem si na starýho veterináře, co jsem ho párkrát potkal u její matky. Bydlí asi tři míle od nich a se Sunny se k sobě vždycky chovali přátelsky. Napadlo mě, že je třeba u něj. Víte, říkal jsem si, že pokud neodjela do Číny, tak někde být musí, no ne? Tak jsem si našel jeho číslo - jmenuje se Jeffries, je v seznamu - a zavolaal jsem tam a hádejte, kdo zvedl telefon. Naše malý Sluníčko osobně! Jak jsem uslyšel její hlas, zavěsil jsem a skočil do auta.
B: Kdy to bylo?
C: Včera.
B: V kolik hodin?
C: Myslíte, kdy jsem tam volal? Muselo být něco před šestou. Určitě jsem ji vystrašil. Proto se rozhodla utéct. Myslím, že když jsem zavěsil, věděla, že jsem to já.
B: Co se stalo potom?

C: Když jsem tam přijel, zrovna vyjížděla z příjezdové cesty. Chtěla vzít do zaječích. Určitě jsem ji vyděsil tím telefonem. Jel jsem za ní po silnici asi míli nebo dvě, až jsme přijeli na ten rovný úsek mezi citrusovými plantážemi - víte, kde to je? Kousek před rančem M. K., když jedete od Ananburgu. Je tam dlouhý opuštěný kus silnice, po obou stranách jsou jen oranžovníky a nikde žádný dům v dohledu. Tam jsem ji dohnal. Vjel jsem rovnou před její porsche a vytlačil ji ze silnice.

B: Co bylo dál?

C: Strčil jsem jí pistoli pod nos a chtěl jsem svoje peníze.

B: Dala vám je?

C: Nejdřív ne. Musel jsem ji vytáhnout z auta a trochu ji proplesk-nout.

B: Proplesknout?

C: Dát jí pár facek. Zprava zleva.

B: Tou pistolí?

C: Ne, žádnou pistolí. Jéžiš. Jenom rukou. Pláč, pláč, jenom rukou. Nakonec mi ty prachy vyklopila. Měla je v tom červeném batůžku, co pořád nosila. Až na dně. A ještě tam měla sáček s marjánkou. Ten jsem jí vzal taky.

B: Co jste udělal potom?

C: Střelil jsem ji do obličeje.

B: Kolikrát?

C: Dvakrát.

B: Co bylo dál?

C: Upadla na silnici vedle levého předního kola. Věděl jsem, že odtamtud musím rychle vypadnout, nechtěl jsem se zdržovat nikde poblíž, chtěl jsem se rychle vrátit domů s penězma. Ale uslyšel jsem, že se blíží náklad'ák. Od západu. Směřem k nám. Nejel rychle a nebyl ještě moc blízko, tam na té silnici je všechno slyšet na míle daleko. Bylo tam hrozně ticho na té silnici, když tam ležela a krvácela vedle auta. Tak jsem ji zvedl a hodil ji do vozu.

B: Co jste udělal pak?

C: Ten pitoměj náklad'ák! Uvědomil jsem si, že by si řidič mohl všimnout mého auta, jak tam stálo šikmo před jejím porsche. Nebo možná zahlídne krev na silnici. Nebylo jí tam moc, ale byla to krev, člověče. Chci říct, kdybych ji tam nechal v jejím autě, ten chlap v náklad'áku by si mohl pamatovat, že tam viděl dvě auta, chápete. A krev na silnici. Tak jsem vzal z kufru svého vozu hadr, utřel tu krev, jak jsem nejlíp uměl, a ten hadr jsem hodil do kufru porsche. Ta silnice vypadala docela normálně. Jezdí tudy spousta lidí a každou chvíli přejedou nějaké zvíře. Říkal jsem si, že když někdo uvidí tu skvrnu, bude si myslet, že tam někdo přejel nějaké zvíře. Vypadalo to docela normálně. Doopravdy. A tak jsem tam nechal stát svůj vůz, nasedl do porsche a jel jsem pryč.

B: Kam jste jel?

C: Nevěděl jsem, kam mám jet. Vážně ne. Myslel jsem na nějakou pláž, ale bylo ještě světlo - bylo teprve kolem sedmé, necelých sedm hodin. Na plážích ještě byli lidi. A tak jsem jen tak jezdil dokola.

B: Se slečnou McKinneyovou na sedadle vedle vás?

C: Ne, ne. Ležela na zadním sedadle.

B: Nikdo si jí nevšiml?

C: Jeden chlápek nakoukl do auta, když jsem zastavil na světlech, ale asi si myslel, že spí nebo tak něco.

B: Kdy jste se rozhodl zavést ji do domu pana Hopea?

C: To mě napadlo čistě náhodou.

B: Zdálo se vám, že je to dobrý nápad, odvézt ji tam?

C: Jo, myslel jsem, že je to fajn nápad, když mě nikdo neuvidí. Chtěl jsem ji hodit do bazénu, víte? Jako dáreček pro něj. Pořád mě ještě trochu štvalo, jak tam plavala úplně nahá.

Tak jsem si řekl, že ji tam nechám plavat ještě jednou. Pokud nikdo nebude doma. Jinak... no, nevěděl jsem, co udělám, kdyby byl doma. Ale nesvítilo se tam, a tak jsem postavil porsche na jeho příjezdovou cestu, vynesl ji ven a hodil ji do vody. Bylo to snadné.

B: Nikdo vás neviděl?

C: Tvrdí snad někdo, že mě viděl?

B: Já se ptám vás.

C: Myslím, že ne. Byla tma a já byl zticha a dával jsem si pozor.

B: Co jste udělal potom, když jste tělo slečny McKinneyové hodil do bazénu?

C: Rychle jsem vypadnul.

B: Kam jste šel?

C: Došel jsem pěšky k benzínové pumpě asi o deset bloků dál.

B: Proč jste tam šel?

C: Koupit si kanystr a nechat si ho naplnit benzínem.

B: Co jste dělal dál?

C: Zavolał jsem Žluté taxi. Vysvětlil jsem jim, že mi na silnici Timucuan Point došel benzín a že potřebuju taxík, aby mě tam odvezl.

B: V kolik to bylo hodin?

C: Asi v devět? Nebo později?

B: K vašemu autu vás tedy odvezl žlutý taxík?

C: Jo. Když jsme tam přijeli, byla už tma a žádné krvavé skvrny nebyly vidět, i kdyby je někdo hledal. Hrál jsem divadlo, že plním nádrž. Ten taxíkář se tam pořád motal a vyptával se, jestli nepotřebuju píchnout. Ujistil jsem ho, že se o sebe postarám. Jakmile odjel, skočil jsem do vozu a mazal domů.

B: Co jste dělal, když jste se vrátil do svého bytu?

C: Hned jsem zavolał Lettie - muselo být tak půl desáté -, aby ke mně přišla. Když se objevila, dal jsem jí tisíc dolarů v padesátidolarovkách. Namluvil jsem jí, že jsem byl v jednom baru na Trailu, že tam přišli policajti a jeden chlapík hodil na podlahu pytel marjanky a že jsem se zdechnul, když začali zjišťovat jména. Vysvětlil jsem jí, že možná zahlídli číslo mého vozu. Řekl jsem jí, že kdyby se poldové přišli vyptávat, musí mi dosvědčit, že byla se mnou už od půl sedmé. Nikdy v životě tolik peněz neviděla. V minutě byla svlečená.

B: Viděla vás vybírat peníze z toho sáčku?

C: Myslíte si, že jsem cvok? Vytáhl jsem tu tisícovku předtím, než jsem jí zavolał. Ten pytlík jsem schoval do nádrčky.

B: Pane Crowelle, ukázu vám igelitový sáček plný amerických bankovek. Je to ten sáček, o němž jste zde hovořil?

C: Vypadá jako on. Všechny igelitový pytlíky vypadají stejně, ne?

B: Ale ve všech nejsou americké peníze.

C: Všechny bankovky vypadají taky stejně.

B: Ale vypadá toto zde jako ten sáček s penězi, o němž jste mluvil?

C: Jo, vypadá. Jestli je v něm třiačtyřicet tisíc pět set dolarů, tak je to on.

B: Prosím, aby bylo zaznamenáno, že tento plastický sáček obsahující bankovky měny Spojených států našli detektivové Rawles a Bloom v nádržce splachovacího záchodu v bytě číslo 202 v čísle popisném 1134 na Archer Street, dnes, 27. srpna, ve 3.40 a v tutéž dobu byl k němu připevněn identifikační štítek.

C: Radši si to přepočítejte, znáte poldy.

Několik minut poté, co jsem dočetl poslední stránku, se do pokoje vrátil Bloom. Vzal si ode mne přepis, chvíli se díval na modré desky, v nichž byl uložen, a zeptal se: „Tak co vy na to?”

„Pěkné," řekl jsem.

„Jo, bude to pasovat," přikývl Bloom. Poklepal složkou o svoji dlaň. „Vypadá to tak, že jediný, kdo na tom vydělal, je ten chlap se španělským přízvukem. Máme asi tolik šancí ho najít jako..." Ani to nedořekl. „Myslím, že ta matka z toho taky vyšla dobře. Ty prachy, co Crowell ukradl McKinneyovi, se vrátí do pozůstalosti a ona je jediná zbývajících dědička. Jediná z rodiny. Jediná." Potřásl hlavou. Najednou zesmutněl. „Osmnáct let," řekl. Pořád vrtěl hlavou. „Takovej pitoměj kluk."

Veronica mě navštívila den předtím, než mě propustili z nemocnice. Byla oblečena v bílém. Vypadala jako jedna ze sestřiček. Venku za oknem zářijový vítr ohlašoval nástup hurikánové sezóny. Pověděla mi, že jí Bloom telefonoval hned ráno poté, co Crowell učinil výpověď. Zmínil se prý, že mě postřelili. Nevydala se prý do nemocnice hned ten den, protože si nebyla jistá, bude-li vítána. Také mi sdělila, že byla pryč. Den po dceřině pohřbu se prý s Hamem Jeffriesem rozjeli společně do Captivy. Vrátili se teprve včera. Ještě pozdě večer volala do nemocnice, aby zjistila, jestli tu ještě jsem. A vyptala se na návštěvní hodiny.

„Tak jsem tady," prohlásila.

„To vidím."

„Jak ti je?"

„Mnohem líp."

„Velký hrdina," usmála se zářivě.

Přikývl jsem.

„Tak ho chytili," řekla.

„Chytili."

Dlouho bylo ticho.

„Bylo mi dost trapné sem přijít," vysvětlovala. „Trvalo mi chvíli, než jsem se odhodlala."

„Trapné? Proč?"

„Ham. A já. V Captivě jsme se jeden o druhém hodně dozvěděli. Takové věci dokážou lidi sblížit." Odmlčela se. Uhla pohledem. „Požádal mě o ruku," oznámila mi a zase pohlédla přímo na mě. Ve světlých očích se jí odrážel šedivý den za oknem. Palmy se zmítaly ve větru. „Myslíš, že si ho mám vzít?"

„To je na tobě," řekl jsem.

„Moc jsem ho milovala, víš?"

Minulý čas, jak jsem si všiml. Neodpověděl jsem.

„Myslím, že ho pořád miluju. Že jsem ho měla ráda celá ta léta, Matthew."

„Takže gratuluji."

„Jo," pokývla hlavou.

Potom jsme si povídali o jiných věcech. O tom, že teď hurikány nedostávají jenom ženská, ale i mužská jména, což je podle ní přímým důsledkem působení feministického hnutí. O tom, že Calusa v září je ještě horší než Calusa v srpnu. O tom, že jsem za svého pobytu v nemocnici trochu shodil. Předtím, než odešla, jsem jí ještě vysvětlil, že peníze, které Crowell ukradl jejímu synovi, se nepochybně stanou součástí pozůstalosti a nakonec připadnou jí, jako jediné dědičce.

„Konečně dostanu zpátky svoje krávy," poznamenala trochu smutně. Nepovažoval jsem za zdvořilé poznamenat, že se jí vrátí také jeden býk.